

THE
BOY NEXT DOOR

There is nothing average about . . .

New York Times bestselling author

MEGGIN CABOT

Chàng trai nhà bên

The boy next door

Chia sẻ Ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

Giới thiệu

Chàng trai nhà bên là một trong các tác phẩm đánh dấu sự trở lại đầy ngoạn mục của Meg Cabot - nữ tác giả từng rất được độc giả trẻ yêu thích với loạt truyện nổi tiếng **Nhật kí công chúa**. **Chàng trai nhà bên** là một câu chuyện tình lãng mạn và hài hước, trong đó, sự đan xen giữa tình bạn, tình yêu và biết bao lộn xộn nơi công sở được thể hiện qua những bức email giữa các nhân vật hứa hẹn sẽ mang đến cho độc giả không ít những điều thú vị, cả những bất ngờ không thể tưởng tượng được. Không còn những nhân vật mới lớn ngây thơ, hồn nhiên với bao cảm xúc trong sáng nhưng chất duyên dáng và lãng mạn vẫn được Meg Cabot giữ nguyên vẹn trong tác phẩm. Sự trưởng thành và cách các nhân vật của Cabot đối diện với cuộc sống trong **Chàng trai nhà bên** đã phần nào mang đến cho các độc giả, nhất là các bạn trẻ, những thông điệp cuộc sống tích cực và giàu ý nghĩa...

Nội dung

Melissa Fuller đi làm trễ. Cô nàng luôn đi trễ nhưng lần này, nàng có lý do chính đáng. Nàng vừa mới cứu người hàng xóm thoát khỏi một kẻ đột nhập hung tợn và cũng đúng lúc đó, nàng trở thành người trông nom Paco - một con chó giống Đan Mạch - vốn dĩ chẳng phải là phụ kiện lý tưởng cho một cô nàng New York.

Hiện tại, Mel cần sự giúp đỡ, nhưng cô nàng sẽ không nhận được điều này từ người bà con duy nhất của bà cụ hàng xóm - anh chàng sát gái lạnh lùng Max Friedlander. Max không hề có lòng trắc ẩn và cũng không định từ bỏ kì nghỉ với một em siêu mẫu chỉ để giúp đỡ người hàng xóm phiền phức của bà bác đang đau ốm. Nhưng vì Max muốn bảo vệ tài sản thừa kế của mình, anh chàng cần một người thay mình sắm vai đứa cháu chu đáo và tiếp quản nhiệm vụ dắt chó đi dạo từ Mel. Vì vậy, khi Max yêu cầu John - bạn cũ của anh chàng đến giúp, thì trên lý thuyết, vấn đề của tất cả mọi người đều được giải quyết. Còn trên thực tế, họ chỉ vừa mới bắt đầu...

Tác giả

Meg Cabot tên khai sinh là Meggin Patricia Cabot, sinh ngày 1 tháng 2 năm 1967 tại Indiana, Hoa Kỳ. Cô là tác giả của hơn 25 cuốn sách và nhiều sê-ri truyện nổi tiếng dành cho cả người lớn và thiếu nhi, thanh thiếu niên, với hàng chục triệu bản in trên toàn thế giới. Trong đó có thể kể đến *Size 12 không phải là mập*; *Every boy's got one*; *1-800-WHERE-R-YOU*; *All American girls*;..., đặc biệt là *Nhật ký công chúa* - tác phẩm được xem là thành công nhất của Meg Cabot, được Disney chuyển thể thành phim, được bán ra hơn 20 triệu bản và dịch ra hơn 38 ngôn ngữ trên khắp thế giới. Tại Việt Nam, tờ báo dành cho học sinh, sinh viên hàng đầu hiện nay - Hoa Học Trò - đã cho đăng tải, in ấn nhiều truyện của tác giả Cabot như: *Airhead*; *Thần tượng teen*; *Con gái Mỹ*; *Sẵn sàng chưa nào?*; *Tiền chuộc trái tim*... Một số tác phẩm khác rất được yêu thích của Meg Cabot: *Chàng và nàng*; *Chàng trai nhà bên*; *Mỗi chàng một nàng*...

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Phòng Nhân sự <human.resources@thenyjournal.com>

Về việc: Đi làm muộn

Cô Melissa Fuller thân mến,

Đây là tin nhắn tự động từ phòng Nhân sự của Tạp chí New York, tờ báo ảnh hàng đầu của thành phố New York. Vui lòng lưu ý rằng theo người giám sát của cô, chủ bút George Sanchez, ngày làm việc của cô ở đây tại Tạp chí bắt đầu chính thức lúc 9 giờ sáng, và như thế hôm nay cô đã muộn 68 phút. Đây là lần thứ 37 đi muộn quá 20 phút của cô tính đến thời điểm này trong năm, cô Melissa Fuller.

Chúng tôi, những người làm ở phòng Nhân sự không phải là không thông cảm với các nhân viên đi làm muộn, như đã được đề cập trong bản tin nhân viên tuần trước với lời lẽ không phù hợp. Đi làm muộn là một vấn đề nghiêm trọng và gây thiệt hại mà nhân viên khắp nước Mỹ đang phải đối mặt. Các nhân viên thường có ý xem nhẹ việc đi làm muộn, nhưng đi muộn thường xuyên thường có thể là dấu hiệu của một vấn đề nghiêm trọng hơn, như là:

 nghiện rượu

 nghiện ma túy

 nghiện cờ bạc

 chồng/vợ bị ngược đãi

ngủ bất kể giờ giấc

trầm cảm

và một số căn bệnh khác. Nếu cô đang phải chịu đựng một trong những vấn đề nêu trên, vui lòng mạnh dạn liên lạc với Đại diện Nhân sự của cô, cô Amy Jenkins. Đại diện Nhân sự của cô sẽ rất vui lòng ghi danh cô vào Chương trình Hỗ trợ nhân viên của Tạp chí New York, nơi cô sẽ được gặp gỡ và tư vấn bởi một chuyên gia sức khỏe tâm thần, người này sẽ giúp cô khơi dậy tiềm năng trọn vẹn trong cô.

Cô Melissa Fuller, chúng ta, ở đây, tại Tạp chí New York, là một đội. Chúng ta chiến thắng như một đội và cũng thua như một đội. Cô Melissa Fuller, cô không muốn có mặt trong một đội chiến thắng hay sao? Vì vậy xin cô vui lòng làm phần việc của mình để thấy rằng cô sẽ đi làm đúng giờ kể từ giờ trở đi!

Thân ái,

Phòng Nhân sự

Tạp chí New York

Vui lòng lưu ý bất kỳ lần đi muộn nào trong tương lai cũng có thể dẫn đến đình chỉ công tác hay bị đuổi việc.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu gặp rắc rối rồi

Mel, cậu đang ở xá xỉnh nào vậy? Tớ thấy Amy Jenkins phòng Nhân sự lượn lờ quanh ô của cậu. Chắc lại bị dính thêm một thông báo đi làm muộn nữa chứ gì. Lần thứ 50 này là gì hả? Tốt hơn lần này cậu nên có lý do nghe lọt tai, vì George vừa nãy có nói ông ấy chẳng thiếu người chuyên trách mục lượn lờ, và ông ấy có thể điều Liz Smith qua đây ngay tắc lự để thay cậu nếu ông ấy muốn. Tớ nghĩ ông ấy nói đùa cho vui thôi. Nhưng chuyện đời cũng khó nói vì máy bán nước tự động Coca Cola bị hỏng, và ông ấy chưa hóp tí Sương Núi nào sáng nay. Mà tớ hỏi này, tối qua giữa cậu và Aaron xảy ra chuyện gì vậy? Anh chàng lại đóng vai Wagner trong ô của mình. Cậu biết chuyện này làm George bức mình ra sao mà. Hai người lại cãi nhau à? Tụi mình sẽ ăn trưa sau hay thế nào đây?

Nad :-)

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Aaron Spender <aaron.spender@thenyjournal.com>

Về việc: Tối qua

Em đang ở đâu hả, Mel? Em định cư xử như trẻ con mãi và không thèm đến văn phòng cho đến khi biết chắc anh hết giờ làm và đi về? Phải vậy không?

Hai đứa mình không thể ngồi xuống thảo luận chuyện này như những người lớn à?

Aaron Spender

Phóng viên cấp cao

Tạp chí New York

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Aaron Spender

Melissa,

Đừng hiểu sai ý nhé, cưng, tôi KHÔNG CÓ Ý theo dõi cô đâu, nhưng một cô gái đang cảnh MÙ LÒA mới không nhìn thấy cô lấy túi nệm vào đầu Aaron Spender tại Pastis tối qua. Chắc cô không để ý thấy tôi, tôi đang ngồi ở quầy và nhìn quanh vì ngỡ mình đang nghe ai đó gọi tên cô--chẳng phải lúc đó cô đang cần lấy tin buổi trình diễn Prada hay sao?--và rồi BÙM! Kẹo Altoids và Maybelline bay khắp nơi.

Cưng à, khiếp thật đấy. Cô nhầm tài ghê. Nhưng tôi rất nghi Kate Spade đã có ý thiết kế nó làm vật phóng. Tôi dám chắc bà ấy sẽ làm cái móc gài chặt hơn nếu bà ấy là người phụ nữ nổi tiếng duy nhất có ý làm cú ve trái cái túi như chơi bóng chuyền.

Thật sự là, cưng à, tôi chỉ cần biết: Mọi chuyện đã đến hồi kết thúc giữa cô và Aaron chưa? Vì tôi chưa bao giờ nghĩ hai người là cặp trời sinh. Thì đó, anh ta đang chạy đua tranh giải Pulitzer mà, vì Chúa! Nếu cô muốn biết ý kiến của tôi thì đây này: bất kỳ ai cũng có thể viết câu chuyện về cậu bé Ethiopia đó. Tôi thấy nó hết sức ủy mị. Cái chỗ mà chị thằng bé bán thân để lấy tiền mua gạo cho em... làm ơn đi. Y như Dicken đội mồ sống dậy mà viết vậy.

Vậy cô sẽ không thấy khó chịu về chuyện này chứ? Vì tôi được mời đến chỗ của Steven ở Hamptons, và tôi đang nghĩ sẽ mời Aaron đi theo pha Cosmos cho tôi. Nhưng tôi sẽ thôi nếu cô không thấy thoải mái.

Tái bút: Lẽ ra cô nên gọi nếu không định đi làm hôm nay, cưng à. Tôi nghĩ cô gặp rắc rối rồi đấy. Lúc nãy tôi thấy cái người như nắm lùn (Amy thì phải?) bên phòng Nhân sự đánh hơi quanh bàn của cô.

Dolly XXX000

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Cô đang ở chỗ quái nào vậy?

Cô đang ở chỗ quái nào vậy? Hình như cô đang có ấn tượng sai lầm là những ngày nghỉ bù thì không cần phải sắp xếp trước với sếp của cô. Điều này rõ ràng càng khiến tôi tin cô không phải là chuyên gia viết chuyên mục. Cô giống một người sao chép bài rồi biên tập lại hơn, Fuller.

G

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Aaron Spender <aaron.spender@thenyjournal.com>

Về việc: Tối qua

Việc này có xá gì với em đâu, Melissa. Vì Chúa, lúc đó Barbara và anh đang ở vùng chiến sự với nhau. Hỏa lực phòng không réo ầm ầm quanh tai. Bọn anh những tưởng sẽ bị quân phiến loạn bắt đi lúc nào không hay. Em không thể hiểu điều đó sao? Nó không có nghĩa gì với anh hết, Melissa, anh thề đấy. Chúa ơi, lẽ ra anh không nên kể với em. Anh tưởng em có thể hiểu và thông cảm cho anh. Nhưng làm một hành động biến mất như thế này...

Thực tình, anh không trông đợi điều này từ một phụ nữ như em, anh chỉ nói thế thôi.

Aaron Spender

Phóng viên cấp cao

Tạp chí New York

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Chuyện này hết vui rồi

Này, cậu đang rúc ở đâu vậy? Tớ bắt đầu thấy lo rồi đấy. Sao cậu không gọi cho tớ, ít nhất cũng phải gọi chứ? Hy vọng cậu không bị xe buýt chẹt hay gì đó. Nhưng giả dụ có thể, họ cũng đã gọi báo cho tòa soạn rồi. Đó là cậu có mang theo thẻ nhà báo đấy.

Thôi được, không phải là tớ lo cậu chết. Tớ chỉ lo cậu bị đuổi việc, và tớ sẽ phải ăn trưa với Dolly lần nữa. Tớ bị kéo tới Bugger Heaven với chị ấy vì cậu bỗng dưng mất tích, và chuyện đó gần như giết chết tớ. Chị ấy ăn xà lách trộn không dầu giấm. Cậu hiểu từ góc độ của tớ rồi chứ? KHÔNG DẦU GIẤM cơ đấy.

Và rồi chị ấy cảm thấy cần phải đưa ra nhận xét về mọi thứ tớ cho vào miệng. Cô biết có bao nhiêu gram chất béo trong món chiên đó không? Món thay thế tốt nhất cho xốt ma-i-on-ne, Nadine à, là sữa chua có hàm lượng chất béo thấp. Tớ những muốn xỏ vài câu cho chị ấy biết

có thể làm gì với cái món sữa chua đó. Mà này, tớ nghĩ cậu nên biết chuyện Spender đang đi loanh quanh nói cậu làm thế này là vì giữa hai người có chuyện vào tối hôm kia.

Nếu thế mà vẫn không làm cậu chạy ngay vào thì tớ chẳng biết còn cái gì có thể nữa.

Nad :-)

Gửi đến: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tôi đang ở cái chỗ quái nào

Vì hình như rất quan trọng với ông và Amy Jenkins rằng các nhân viên cần phải giải trình lý do những lúc họ biến mất khỏi văn phòng, nên tôi sẽ cung cấp cho ông một tóm tắt chi tiết tôi đã làm gì ở đâu trong lúc bị giam chân không rút ra được.

Ông sẵn sàng chưa? Đã có Sương Núi chưa? Nghe nói cái máy ở phòng Mỹ thuật vẫn hoạt động bình thường.

Buổi sáng của Mel:

7:15--Đồng hồ báo thức reng. Nhấn nút nhắc dậy.

7:20--Đồng hồ báo thức reng. Nhấn nút nhắc dậy.

7:25--Đồng hồ báo thức reng. Nhấn nút nhắc dậy.

7:26--Thức dậy do chó hàng xóm sủa. Tắt báo thức.

7:27--Lảo đảo vào phòng tắm. Thực hiện việc rửa ráy vào buổi sáng.

7:55--Lảo đảo ra bếp. Cho vào bụng thức ăn dạng thanh Nutrigrain và gà kungpao mua về tối hôm thứ 3.

7:56--Chó hàng xóm vẫn sủa.

7:57--Sấy khô tóc.

8:10--Xem thời tiết trên Người New York.

8:11--Chó hàng xóm vẫn sủa.

8:12--Cố gắng tìm thứ gì đó để mặc trong đồng quần áo đủ loại được nhồi nhét trong tủ một cửa có kích cỡ bằng cái tủ lạnh.

8:30--Chịu thua. Kéo ra được chiếc váy đen tơ nhân tạo, áo đen tơ nhân tạo, đôi giày đen cài quai hậu.

8:35--Túi đen quàng vai. Tìm chìa khóa.

8:40--Tìm thấy chìa khóa trong túi. Rời căn hộ.

8:41--Để ý thấy tờ Ký sự New York của bà Friedlander (phải đó, George, hàng xóm bên nhà tôi đã đặt mua dài hạn đối thủ lớn nhất của báo chúng ta: chẳng phải ông nên đồng ý với tôi bây giờ là chúng ta cần làm gì đó để lôi kéo thêm độc giả lớn tuổi?) vẫn nằm chỏng chơ trên

sàn ngay trước cửa căn hộ bà cụ. Bình thường bà ấy dậy lúc 6 giờ để dẫn chó đi dạo và lấy báo vào.

8:42--Để ý thấy con chó của bà Friedlander vẫn sủa. Gõ cửa để biết chắc mọi việc vẫn ổn (một số người dân New York chúng ta thực sự quan tâm đến hàng xóm của họ, George. Ông sẽ chẳng biết điều đó đâu, dĩ nhiên rồi, vì các bài viết về những người thực sự quan tâm đến người khác trong cộng đồng không làm nên đề tài hay. Những bài viết trong Tạp chí, tôi để ý thấy, có khuynh hướng thiên về việc hàng xóm lao vào nhau, không phải để mượn tách đường).

8:45--Sau nhiều lần gõ cửa, bà Friedlander vẫn không xuất hiện. Tuy nhiên, Paco, con chó giống Great Dance của bà cụ, đã sủa hăng lên.

8:46--Thử hí hoáy với cái cửa của bà Friedlander. Khá lạ là nó không khóa. Tự động đi vào.

8:47--Được con Great Dance và hai con mèo Xiêm chào đón. Không thấy bà Friedlander đâu.

8:48--Tìm thấy bà Friedlander nằm úp mặt xuống thảm trong phòng khách.

Thấy không, George? Hiểu rồi chứ, George? Bà ấy nằm ÚP MẶT xuống tấm thảm trong phòng khách! Tôi phải làm gì đây, George? Gọi Amy Jenkins phòng Nhân sự xuống? Không, George. Lốp cứu hộ mà ông bắt bọn tôi học ấy đã có đất dụng võ, thấy không? Tôi có thể nói bà Friedlander không những có mạch mà bà ấy còn thở nữa. Vì vậy tôi gọi 911 và chờ cùng bà ấy cho đến khi xe cứu thương đến. Cùng theo đến với xe cứu thương là mấy anh cảnh sát. Và ông thử đoán xem họ nói gì, George? Họ nói có vẻ như bà Friedlander bị đánh. Từ đằng sau. Một tên khốn nào đó đã đánh vào sau đầu bà cụ! Ông tin nổi không? Ai lại làm thế với một bà lão 80 tuổi? Tôi chẳng biết cái thành phố này sẽ đi đến đâu khi những bà già nhỏ bé thậm chí không an toàn ngay trong chính

nhà của mình. Nhưng tôi nói ông biết, có một câu chuyện ở đây... và tôi nghĩ mình nên là người viết nó. Ông nghĩ sao, George?

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Có một câu chuyện ở đây

Câu chuyện duy nhất ở đây là câu chuyện tôi chưa nghe. Và đó sẽ là câu chuyện vì sao chỉ vì hàng xóm của cô bị đánh vào đầu mà cô không thể đi làm, hay thậm chí gọi cho ai đó để họ biết cô đang ở nơi nào.

Đó mới là câu chuyện tôi thực sự muốn nghe.

Gửi đến: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tôi đã ở đâu

George, ông lạnh lùng dễ sợ. Tôi tìm thấy người hàng xóm nằm úp mặt trong phòng khách nhà bà ấy, nạn nhân của một vụ tấn công dã man, vậy mà ông chỉ bận tâm mỗi việc lẽ ra tôi nên lo lắng gọi cho sếp giải thích vì sao tôi đi làm muộn?

Xin lỗi, George, nhưng ý nghĩ đó chưa bao giờ lướt qua óc tôi. Dù gì bà Friedlander cũng là bạn của tôi! Tôi muốn lên xe cứu thương cùng bà ấy, nhưng có một vấn đề nhỏ về Paco. Hay tôi nên nói là vấn đề lớn về Paco. Paco là con chó giống Great Dane của bà Friedlander, George. Nó nặng gần 60 kg, bự hơn cả tôi. Và nó cần được ra ngoài. Rất cần. Vì vậy sau khi dẫn nó đi, tôi cho nó ăn uống và làm y như thể với Tweedle-Dum và Ông Peepers, hai con mèo Xiêm của bà cụ (Tweedle-Dee tiếc là đã về trời vào năm ngoái). Trong khi tôi làm việc này, cảnh sát kiểm tra cửa xem có dấu hiệu đột nhập hay không. Nhưng không một dấu vết, George. Ông biết thế có nghĩa là gì không? Nghĩa là bà ấy có thể biết rõ kẻ tấn công mình. Bà ấy tự nguyện cho hấn vào! Kỳ dị hơn, 276 đô-la tiền mặt trong ví bà cụ vẫn còn nguyên. Nữ trang cũng vậy, George. Đây nhất định không phải là một vụ trộm. George, sao ông không tin có một câu chuyện ở đây? Có gì đó không ổn. Rất không ổn. Khi đến bệnh viện, tôi được thông báo là bà Friedlander đang được phẫu thuật. Các bác sỹ đang cố gắng một cách điên cuồng làm giảm sức ép trên não do có một cục máu đông rất lớn hình thành bên dưới hộp sọ bà ấy! Tôi phải làm gì đây, George? Đành đoạn bỏ về? Cảnh sát không liên lạc được với ai trong gia đình bà cụ. Chỉ còn mỗi tôi thôi. 12 tiếng đồng hồ. 12 tiếng đồng hồ mỗ xẻ. Tôi phải về căn hộ của bà ấy để dẫn Paco đi dạo hai lần trước khi ca mổ hoàn tất. Và khi xong xuôi, bác sỹ bước ra nói ca mổ chỉ thành công một phần. Bà Friedlander đã chìm vào hôn mê, George! Bà cụ có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại. Và cho đến khi bà ấy tỉnh, đoán xem ai sẽ bị cột vào vụ chăm sóc Paco, Tweedle-Dum và Ông Peepers? Đó. Đoán đi, George.

Không phải là tôi đang tìm sự cảm thông ở đây. Tôi biết. Lẽ ra tôi nên gọi. Nhưng việc đó không phải là ưu tiên hàng đầu trong trí tôi lúc ấy, George.

Nhưng nghe này, vì rốt cuộc tôi đang ở đây, ông nghĩ sao về việc để tôi viết chút chút về chuyện đã xảy ra? Chúng ta có thể gây sốt với títt Cẩn Thận Với Kẻ BẠN Cho Vào Nhà. Cảnh sát vẫn đang tìm họ hàng thân thích nhất của bà Friedlander - tôi nghĩ là cháu trai bà ấy - và khi họ tìm thấy anh ta, tôi có thể làm ngay một bài phỏng vấn. Ông biết, bà cụ rất phi thường. 80 tuổi nhưng vẫn năng đến phòng tập thể dục 3 lần một tuần, và tháng vừa rồi, bà cụ đã bay tới Helsinki để xem vở Vòng tròn. Tôi không đùa đâu. Chồng bà ấy là Henry Friedlander, Friedlander giàu ức vạn nhờ dây xoắn. Ông biết dây xoắn cột bao rác chứ? Bà ấy đáng giá ít nhất 6 hay 7 triệu đô-la. Thôi nào, George. Cho tôi thử đi. Chẳng lẽ ông cứ để tôi viết ba cái chuyện tào lao cho Trang 10 hoài.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Chẳng lẽ ông cứ để tôi viết ba cái chuyện tào lao cho Trang 10 hoài

Thì cũng được chứ sao.

Mà cô biết tại sao không? Vì tôi là chủ bút của tờ báo này, và tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn. Vả lại, Fuller, chúng tôi cần cô trên Trang 10.

Cô muốn biết vì sao chúng tôi cần cô trên Trang 10 không? Vì sự thật là, cô có quan tâm. Cô quan tâm tình trạng hện hò của Winona Ryder. Cô quan tâm Harrison Ford sử dụng hoạt chất lột da Chemical Peel. Cô quan tâm ngực của Courtney Love, dù nó có độn silicone hay không, và chẳng hay nó đã nổ tung hay chưa vào tháng trước khi cô ấy đang ở Tibet.

Thừa nhận đi, Fuller, cô có quan tâm.

Vụ kia không phải là chuyện, Fuller. Mấy bà già bị nện vào đầu đã có An ninh xã hội coi ngó hằng ngày rồi. Điện thoại mới là chuyện đáng bàn. Lần tới, nhớ mà gọi về.

Hiếu chưa? Cô ráng mà hiếu đấy. Đưa cho tôi bài về buổi khai mạc Prada.

G

Gửi đến: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tôi không quan tâm ngực của Courtney Love...

...và ông sẽ hối tiếc vì đã không để tôi viết bài về Friedlander, George. Tôi nói cho ông biết, có cái gì đó ở đây. Tôi có thể ngửi thấy mùi mà.

Mà này, Harrison CHƯA BAO GIỜ sử dụng hoạt chất lột da Chemical Peel cả.

Mel

Tái bút: Ai mà không quan tâm đến đời sống tình cảm của Winona Ryder chứ? Cô ấy dễ thương xinh xắn đến thế kia mà. Ông không muốn cô ấy hạnh phúc sao, George?

Tái tái bút: Nó không nổ tung, nó bị rò rỉ. Do độ cao, George. Lạy Chúa, ông thậm chí không ĐỌC mục của tôi????

Gửi đến: Phòng Nhân sự <human.resources@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Đi làm muộn

Phòng Nhân sự thân mến,

Tôi còn biết nói gì đây? Các bạn tóm được tôi rồi. Tôi đoán

nghiện rượu

nghiện ma túy

nghiện cờ bạc

chồng/vợ bị ngược đãi

ngủ bất kể giờ giấc

trầm cảm

và bất kỳ bệnh nào khác rất cuộc là nguyên nhân khiến tôi sa sút tột tệ. Vui lòng ghi danh tôi vào Chương trình Hỗ trợ nhân viên ngay! Nếu các bạn có thể cho tôi diện kiến một bác sỹ tâm thần hao hao giống Brendan Frasier, và tốt nhất chỉ đạo anh ta quăng áo đi khi trị liệu, tôi sẽ rất cảm kích.

Vì căn bệnh cơ bản tôi đang mắc phải được chẩn đoán là, tôi - một phụ nữ 27 tuổi đang sống tại New York, và tôi không biết đào đâu ra một anh chàng tử tế. Cái anh chàng mà sẽ không lừa phỉnh tôi, không đang sống cùng mẹ, và không lật ngay tới mục Thiết kế trang trí của tờ Ký sự ra đọc đầu tiên vào sáng thứ 7, nếu các bạn hiểu ý tôi. Như thế có đòi hỏi quá chăng??? Để xem Chương trình Hỗ trợ nhân viên có thể đáp ứng được việc này không.

Mel Fuller

Phụ trách Trang 10

Tạp chí NY

Gửi đến: Aaron Spender <aaron.spender@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Hai đứa mình không thể ngồi xuống thảo luận chuyện này như những người lớn à?

Không có gì phải thảo luận cả. Thực sự, Aaron, em xin lỗi vì đã ném túi vào anh. Đó là cơn giận bộc phát trẻ con mà em đang phải hối tiếc.

Và em không muốn anh nghĩ lý do ta chia tay nhau liên quan đến Barbara. Aaron, thật ra chúng ta đã chấm dứt từ lâu trước khi anh kể em nghe về Barbara. Hãy chấp nhận sự thật đi, Aaron, ta quá khác nhau: Anh thích Stephen Hawking, em thích Stephen King. Anh biết thế sẽ chẳng đi đến đâu mà.

Mel

Gửi đến: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Aaron Spender

Tôi không ném túi. Nó trượt ra khỏi tay tôi khi tôi đang vớ tay lấy đồ uống, và vô tình bay tới trúng mắt Aaron.

Và nếu chị muốn anh ta, Dolly, chị có thể có anh ta.

Mel

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tớ đã rúc ở đâu

Tớ sai rồi, lẽ ra tớ nên gọi. Toàn bộ chuyện này cứ như một cơn ác mộng. Nhưng thế vẫn chưa là gì. Cái này đây, cậu mới té ngựa chẳng bao giờ tin nổi: Aaron đã lừa dối tớ ở Chechnya. Đúng thế đấy. Và cậu sẽ chẳng đoán nổi với ai đâu. Thật đấy. Thử đoán xem. Cậu sẽ chẳng bao giờ suy nghĩ ra. Thôi được rồi, để tớ nói: Barbara Bellerieve.

Phải. Cậu đọc đúng đấy: Barbara Bellerieve, phóng viên cấp cao đáng kính của ABC news, gần đây hầu như là người dẫn chương trình

cho Tạp chí truyền hình Hai mươi bốn bảy, và được bầu là một trong 50 người đẹp nhất do Tạp chí Nhân dân bình chọn tháng qua.

Cậu tin nổi cô ta ngủ với AARON không??? Thì đó, cô ta đã có George Clooney rồi mà, vì Chúa. Cô ta còn muốn gì ở AARON nữa????

Không phải là tớ không nghi ngờ, tớ luôn thấy những câu chuyện anh ta lần lượt email cho tớ trong suốt tháng anh ta tác nghiệp ở đó hết sức tự mãn. Cậu biết làm sao tớ biết không? Biết không? Anh ta KỂ. Anh ta cảm thấy đã sẵn sàng bước lên mức độ thân mật kế tiếp với tớ (cho đoán 3 lần mức độ ĐÓ là gì) và để làm thế, anh ta cảm thấy cần phải thú nhận nó. Anh ta nói từ khi nó xảy ra, anh ta cứ cắn rứt lương tâm và chuyện đó không có nghĩa gì hết. Chúa ơi, đúng là tên ngốc xít. Không thể tin tớ đã lãng phí ba tháng đời mình cho anh ta. Không có gã đàn ông tử tế nào ở ngoài kia hay sao? Dĩ nhiên, ngoài Tony ra. Tớ thề, Nadine, bạn trai cậu là người đàn ông tử tế cuối cùng trên trái đất này. Người cuối cùng đấy! Cậu bám anh ấy chặt vào, đừng bao giờ nói lỏng tay, vì tớ nói cho cậu biết, có cả một khu rừng ngoài kia.

Mel

Tái bút: Không thể đi ăn trưa hôm nay, tớ phải về nhà dẫn chó hàng xóm đi dạo

Tái tái bút: Đừng hỏi: Đó là cả một câu chuyện dài.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Tên gốc đỏ

Này, anh ta đã làm ơn làm phước cho cậu đấy. Không phải vậy sao, Mel? Cậu từng hình dung một tương lai cho hai người chưa? Anh ta bập thuốc bằng TẤU, để hết cho khỏe chứ gì. Lại còn cái nhạc cổ điển kia nữa chứ? Dù sao, anh ta nghĩ mình là ai hả? Harold Bloom á?

Không. Anh ta là một phóng viên, như tất cả bọn ta. Anh ta đâu có bôn ba ngoài kia để cho ra đời những áng văn hay tuyệt. Anh ta đặt tượng bán thân của thi hào William Shakespeare trên đầu máy vi tính là có ý gì? Gã này đúng là một tên đại đại giả mạo, và cậu thừa biết điều đó, Mel. Cho nên, dù sự thật hai người đã đi chơi với nhau ba tháng, nhưng cậu chưa từng ngủ với hắn. Nhớ chưa?

Nad ;-)

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tên gốc đỏ

Tớ chưa bao giờ ngủ với anh ta vì cái chòm râu dê thôi. Sao tớ phải ngủ với một kẻ có dáng dấp như Robin Hood? Anh ta đâu muốn tớ đến mức phải cạo râu đi. Tớ làm sao vậy nè, Nad? Tớ chẳng đáng tẹo nào để người ta cạo bỏ chòm râu hay sao?

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Tên gốc đỏ

Thôi cho xin cái vụ tìm kiếm lòng trắc ẩn đi, Mel. Cậu biết cậu xinh đẹp mà. Anh ta rõ ràng là đang bị rối loạn tâm thần. Ta nên mách với Amy Jenkins. Hôm nay đi đâu ăn trưa đây? Và ĐỪNG nói là Burger Heaven đấy. Nếu tớ không ồm xuống size 12 trong hai tháng, đám cưới đi tong mất. Hết thấy con gái trong gia đình tớ đều mặc áo cưới của mẹ tớ trong ngày cưới. Tớ không định làm người đầu tiên trong nhà Wilcock lê bước ra cửa hàng đồ cưới Klinefeld.

Nad :-)

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Ăn trưa

Nadine, cậu biết tớ không đi ăn trưa được mà. Tớ phải về nhà dẫn con chó của bà Friedlander đi dạo. Cậu nghe tin mới nhất rồi chứ? Chris North và Winona. Tớ không đùa đâu. Người ta thấy họ hôn nhau trước Phòng tập thể thao Crunch trên phố Lafayette. Sao cô ấy có thể mù quáng đến mức đó nhỉ? Cô ấy không thấy là anh ta chẳng tốt đẹp gì hay sao? Thì đó, nhìn cách anh ta đối xử với Sarah Jessica Parker đáng thương trong Chuyện ấy là chuyện nhỏ thì biết.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Rớt xuống đất giùm cái

Mel

Tớ ghét phải làm cậu cụt hứng, nhưng Chuyện ấy là chuyện nhỏ là một chương trình hư cấu. Cậu chắc đã nghe có những thứ được gọi là TV shows? Phải, chúng chỉ được cái hư cấu. Chuyện xảy ra trên đó không ảnh hưởng tẹo nào đến đời sống thực. Ví dụ, trong đời thực, Sarah Jessica Parker đã kết hôn với Matthew Broderick, và bất kể nhân vật của Chris North có làm gì nhân vật của cô ấy trong phim, nó cũng

đâu xảy ra. Mặc khác, tớ nghĩ cậu nên bớt chú ý đến Winona, và lưu tâm hơn đến thân cậu đi, vì chuyện con chó này. Thiệt tình, chưa gì mà đã chán như con gián rồi. Dĩ nhiên, đó chỉ là ý kiến của tớ thôi.

Nad

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Đồng gửi: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Tim Grabowski <timothy.grabowski@ thenyjournal.com>

Về việc: TIN MẬT

Được rồi, các bà, giữ bình tĩnh nhé. Tôi có thông tin các bà yêu cầu đây, việc tăng lương cho năm tới. Không dễ lấy đâu. Nếu các bà hé nửa lời với bất kỳ ai rằng thông tin này được tuồn từ đâu ra, tôi sẽ buộc cả hai tội nghiện đánh bạc, và các bà sẽ bị lôi phắt vào Chương trình Hỗ trợ nhân viên trước khi cả hai có thể huyết còi gọi Dixie.

Xem đi nhé:

Tên	Vị trí	Mức lương
-----	--------	-----------

Peter Hargrave		
----------------	--	--

George Sanchez		
----------------	--	--

Dolly Vargas		
--------------	--	--

Aaron Spender

Nadine Wilcock

Melissa Fuller

Amy Jenkins Tổng biên tập

Chủ bút (Thư ký tòa soạn)

Biên tập phong cách

Trưởng nhóm phóng viên

Phê bình ẩm thực

Chuyên trách Trang 10

Quản lý nhân sự \$120.000

\$85.000

\$75.000

\$75.000

\$45.000

\$45.000

\$45.000

Đọc rồi khóc đi, các bà.

Timothy grabowski

Lập trình viên vi tính

Tạp chí NY

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: TIN MẬT

Không thể tin Amy Jenkins kiếm được chừng ấy tiền bằng chúng ta. CÔ TA làm gì chứ? Chỉ ngồi đây ngồi kia nghe các ông các bà rên rỉ cả ngày về kế hoạch làm răng của họ. Làm ơn đi.

Tớ bất ngờ về Dolly đấy. Cứ tưởng chị ấy kiếm được hơn chứ. Làm sao chị ấy có thể có đủ tiền để mua mớ khăn choàng Hermes trong khi chỉ kiếm \$75.000/năm?

Nad ;-)

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: TIN MẬT

Cậu đùa à? Dolly xuất thân từ một gia đình giàu có. Cậu chưa nghe chị ấy nói chuyện từng nghỉ hè ở Newport sao? Tớ đang định mời Aaron làm vài ly với lý do em-tha-thứ-cho-anh sau khi tan sở - KHÔNG PHẢI để quay lại với anh ta, chỉ để anh ta thôi đừng làm Wagner nữa - nhưng vì thấy anh ta kiếm được hơn tớ nên tớ chẳng thể nào nhìn nổi anh ta nữa. Tớ BIẾT tớ viết khá hơn anh ta mà. Thế mà anh ta kiếm được \$75.000/năm, trong khi tớ chỉ dừng lại ở con số 45, viết ba cái tin về buổi trình diễn thời trang và ra mắt phim.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: TIN MẬT

Ờ thì, vì cậu giỏi giang ba cái chuyện đó mà. Ý tớ là, trình diễn thời trang và ra mắt phim.

Nad ;-)

Tái bút: Tớ phải viết bài về chỗ vịt Bắc Kinh mới mở trên Mott. Đi với tớ đi. Chúng ta ăn trưa luôn.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Ăn trưa

Tớ không thể. Cậu biết tớ không thể mà. Tớ phải dẫn Paco ra ngoài.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Ăn trưa và con chó đó

Được rồi, chuyện này còn kéo dài bao lâu? Cậu và con chó đó? Tớ không chịu ngày nào cũng ra ngoài ăn một mình đâu. Ai sẽ ngăn tớ kêu gấp đôi món bánh mì kẹp nướng? Tớ nói thật đấy. Lấy con chó ra dọa tớ là không xong đâu.

Nad

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Ăn trưa và con chó

Thế tớ phải làm sao đây hả, Nadine? Bỏ con chó tội nghiệp ngồi cả ngày trong căn hộ cho đến khi nó nổ tung ra à? Tớ biết cậu không phải là người yêu chó, nhưng hãy có chút lòng thương đi. Chỉ cho đến khi bà Friedlander thấy khá hơn thôi.

Mel

Tái bút: Tin mới nhận: Pam Anderson và Tommy Lee? Lại về với nhau rồi. Tớ thề đấy. Người làm quảng cáo của ông ấy vừa gọi. Hình như, cô ấy vừa bỏ tay lướt sóng.

Tớ chỉ mừng cho lũ trẻ. Vì phải thế chứ.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Chỉ cho tới khi bà Friedlander thấy khá hơn

Vậy ĐÓ là khi nào? Thực tế chút đi, Mel. Thôi mà, Mel. Bà ấy đang HÔN MÊ. Nhớ chưa? Bà ấy đang HÔN MÊ. Tớ nghĩ cần phải thu xếp cách khác cho vật nuôi của bà ấy thôi. Cậu là THẨM CHÙI CHÂN. Một người HÔN MÊ đang lợi dụng cậu làm THẨM CHÙI CHÂN. Bà ấy phải có vài ba người họ hàng chứ, Mel. Thật là độc ác.

Nad :-(

Tái bút: Cậu là người duy nhất trên đời này tớ biết vẫn còn quan tâm việc Pamela và Tommy Lee quay lại với nhau. Bỏ đi, cậu ơi.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Don và Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Về việc: Debbie Phillips

Melissa, là mẹ đây. Này, bố con và mẹ có email rồi. Tuyệt quá nhỉ? Giờ thì bố mẹ có thể viết thư cho con, và con có thể trả lời lại cho thay đổi không khí! Mẹ đùa tí, con yêu.

Dù sao, bố mẹ nghĩ con muốn biết về Debbie Phillips bé bỏng--con nhớ Debbie, đúng không? Cô con gái nhỏ của bác sỹ Phillips? Ông ấy từng là nha sỹ của con đó. Và chẳng phải Debbie là Nữ hoàng dạ hội năm cuối trung học của con hay sao?--Dù sao thì, Debbie sắp kết hôn rồi! Tuyệt thật! Thông báo đã được in trên báo.

Và con biết gì không, Melissa? Tờ Văn thư hạt Duane lên đây rồi đấy. Sao? Mẹ quên, bố con bảo là nó LÊN MẠNG rồi, không phải lên đây. Gì mà chả được. Mẹ rồi rồi đây.

Tóm lại, thông báo của Debbie đã LÊN MẠNG, để mẹ gửi nó cho con, bằng cái mà họ gọi là đính kèm. Mẹ hy vọng con thích nó. Con bé sẽ lấy một bác sỹ quê ở Westchester! À, bố mẹ luôn biết con bé biết chọn lựa mà. Con bé tóc vàng đáng yêu đó. Mà này, con bé tốt nghiệp loại giỏi ở Princeton! Rồi đi học trường luật. Ấn tượng quá nhỉ. Không phải là chẳng có gì sai khi làm phóng viên. Phóng viên thì cũng quan trọng như luật sư! Và Chúa biết, thỉnh thoảng người ta cũng cần đọc mấy cái tin tầm phào dễ thương. Sao, con đã nghe về Ted Turner và Martha Steward rồi chứ? Con có thể hất ngã mẹ chỉ bằng một cọng lông vũ đấy.

Đọc vui nhé! Và nhớ khóa cửa vào ban đêm. Bố mẹ lo cho con, sống một mình ở đó trong thành phố lớn.

Tạm biệt con!

Mẹ

Đính kèm:

(Ảnh cô dâu chú rể đẹp lộng lẫy)

Deborah Marie Phillips, con gái ông bà bác sỹ Reed Andrew Phillips ngụ tại Lansing, IL vừa kết hôn tuần qua với Michael Bourke, con trai ông bà Reginald Bourke ngụ tại Chapaqua, NY. Đức cha James Smith làm lễ tại Nhà thờ Công giáo Thánh Anthony ở Lansing.

Chị Phillips, 26 tuổi, làm việc tại Schuler, Higgins, và Brandt, hãng luật quốc tế có trụ sở tại New York. Chị nhận bằng cử nhân tại Princeton, tốt nghiệp loại giỏi, và có một bằng luật do Harvard cấp. Bố chị là bác sỹ răng hàm mặt và là nha sỹ ở Lansing, quản lý Phòng Khám răng Phillips.

Anh Bourke, 31 tuổi, nhận bằng cử nhân tại Đại học Yale và bằng thạc sỹ quản trị kinh doanh tại Đại học Columbia. Anh làm việc tại khối ngân hàng đầu tư Anh em Lehman. Bố anh, đã nghỉ hưu, từng là chủ tịch của Bourke & Cộng sự, một hãng đầu tư tư nhân.

Sau chuyến hưởng tuần trăng mật tại Thái Lan, hai anh chị sẽ định cư tại Chapaqua.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Các bà mẹ

Cưng yêu dấu, khi vừa nghe tiếng hét đầy đau thương phát ra từ ô của cô, tôi cứ tưởng cuối cùng Tom Cruise đã công khai thừa nhận mình là gay. Nhưng Nadine nói đó là vì cô vừa nhận được email từ mẹ của cô.

Tôi rất hiểu mà. Và tôi rất mừng là mẹ tôi say xỉn đến mức không thể học cách gõ bàn phím. Tôi gợi ý cho cô nhé, hãy gửi cho ông bà bà lần thân của cô một thùng rượu Campari và thế là xong. Tin tôi đi, đó là cách duy nhất để họ khỏi đụng vào chủ đề khủng khiếp KH. Như: Sao con chưa KH? Bạn bè của con KH hết rồi. Con thậm chí không thèm cố tìm để KH. Con không muốn mẹ thấy cháu ngoại trước khi mẹ nhắm mắt à?

Làm như tôi sẽ CHỊU để không bằng. Tôi nghĩ một đứa trẻ 6 tuổi ngoan ngoãn thì ổn rồi, nhưng chúng không đơn giản TỰ NHIÊN mà được thế. Cô phải HUẤN LUYỆN chúng.

Phiền phức quá đi mất. Tôi có thể hiểu được nỗi thống khổ của cô.

Dolly XXX000

Tái bút: Cô thấy Aaron cạo râu chưa? Tiếc thật. Tôi không biết là chàng có cái cằm yếu ớt như thế.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournall.com>

Từ: Amy Jenkins<amy.jenkins@thenyjournal.com>

Về việc: Chương trình Hỗ trợ nhân viên

Cô Fuller thân mến,

Cô có thể cho là vui khi xem thường Chương trình Hỗ trợ nhân viên của phòng Nhân sự, nhưng tôi cam đoan với cô chúng tôi đã giúp nhiều đồng nghiệp của cô vượt qua những thời kỳ đen tối và khó khăn. Qua tư vấn và trị liệu, tất cả họ đều vững bước sống một cuộc đời có ý nghĩa và có ích. Tôi quả là nản lòng khi cô coi nhẹ một chương trình đã làm được nhiều điều cho nhiều người.

Vui lòng lưu ý bản sao lá thư mới nhất của cô đã được cho vào hồ sơ cá nhân mang tên cô, và sẽ được trình cho giám sát của cô trong đợt đánh giá khả năng làm việc lần tới.

Amy Jenkins

Quản lý nhân sự

Tạp chí New York

Gửi đến: Amy Jenkins<amy.jenkins@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Chương trình Hỗ trợ nhân viên

Cô Jenkins mến,

Điều tôi thấy nản lòng ở đây là việc tôi đã chìa tay ra cho cô cùng tất cả các quản lý Nhân sự khác, và thay vì nhận được sự giúp đỡ mà tôi đang rất cần, tôi lại bị cự tuyệt một cách tàn nhẫn. Cô đang nói tình trạng độc thân kinh niên của tôi không đáng để giúp? Tôi có cần phải nói với cô cảm giác thất vọng ra sao khi đứng chờ vợ mua các bữa ăn dành cho một người hằng tối tại Lễ hội Nấu nướng đậm bạc của Food Emporium? Cả việc phải gọi pizza theo phần? Cô nghĩ điều đó không gọt bớt lòng tự trọng của tôi, xắt từng lát nản chí ra à? Còn món rau trộn thì sao? Cô có biết tôi đã ráng ăn bao nhiêu trăm gram rau diếp để duy trì vóc dáng size 6 của mình, để tôi có thể quyến rũ được một người đàn ông? Cho dù điều đó chống lại mọi thứ thịt trong con người theo chủ nghĩa nam nữ bình quyền của tôi để phục vụ cho những kẻ ghét phụ nữ hơn là để tồn tại trong một nền văn hóa phương Tây cứ khẳng khẳng cho rằng sự lôi cuốn tương đồng với chỉ số vòng eo? Nếu cô đang cố nói làm phụ nữ độc thân ở New York chẳng phải là một bệnh, tôi xin trân trọng trình bày rằng cô nên đi thăm một cửa hàng thức ăn ngon ở Manhattan vào một tối thứ bảy nào đó. Cô thấy những ai đang bu quanh quầy rau trộn? Đúng thế. Những cô gái độc thân. Đối mặt thực tế đi, Amy. Có cả một khu rừng ngoài kia. Giết hay bị giết. Tôi chỉ đang đề nghị cô, như một chuyện gia sức khỏe về tâm thần, hãy chấp nhận sự thật đó, và bước tiếp.

Melissa Fuller

Phụ trách Trang 10

Tạp chí New York

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Cô hãy thôi ngay đi

Cô hãy thôi chọc ghẹo Amy Jenkins ở phòng Nhân sự ngay đi. Cô biết cô ta làm gì có khiếu hài hước mà nhiều lời. Nếu cô rảnh rang đến thế, qua bên chỗ tôi. Tôi sẽ giao việc cho cô làm. Anh chàng chuyên viết cáo phó vừa nghỉ sở.

G

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Aaron Spender <aaron.spender@thenyjournal.com>

Về việc: Hãy tha thứ cho anh

Anh không biết bắt đầu từ đâu. Đầu tiên, anh không thể chịu đựng được việc này thêm nữa. Em hỏi việc này là việc gì. Anh sẽ nói cho em biết: Việc này là việc ngồi đây cả ngày, nhìn em ở đó trong ô của em, dù biết em đã nói không bao giờ muốn nói chuyện với anh nữa.

Việc này là việc nhìn em bước về phía anh, nghĩ em có thể đã thay đổi ý định, nhưng em đi ngang mà thậm chí không hề liếc anh lấy một cái.

Việc này là việc biết em sẽ bước ra khỏi đây vào cuối ngày, biết anh sẽ không biết em đi đâu, làm gì, và một vực thẳm thời gian trôi qua trước khi em bước vào đây vào ngày kế tiếp.

Việc này--hay anh nên nói, những việc này?--là những giờ vô tận, không thể đong đếm mà tâm trí anh đã rời bỏ anh, chạy đuổi theo em ra cửa, theo em vào một hành trình tưởng tượng không dẫn tới đâu, đúng nơi anh đã bắt đầu, ngồi đây nghĩ về việc này.

Aaron Spender

Phóng viên cấp cao

Tạp chí New York

Gửi đến: Aaron Spender<aaron.spender@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Việc này

Thực sự rất cảm động, Aaron. Anh có từng nghĩ đến việc viết tiểu thuyết để kiếm sống chưa? Nghiêm túc đấy. Em nghĩ anh có tài thật đấy.

Mel

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjjournal.com

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Chúng ta có email rồi

Nad!!!! Nhìn này!!!! Chúng ta có email rồi!!!!

Chẳng đúng sao? Em có thể viết cho anh tại địa chỉ foodie@fresche.com. Em hiểu chưa? Anh là foodie - người thích nấu nướng vì anh là đầu bếp!!!! Dù sao thì, chỉ để chào em. Giờ chúng ta có thể viết thư cho nhau suốt ngày nhé! Em đang mặc gì đấy? Sao em chẳng bao giờ mặc chiếc áo ống mà anh đã mua cho em để mặc đi làm?

Em muốn biết tối nay có gì đặc biệt không?

Đầu măng tây cuộn thịt cá hồi

Cua mai mềm

Súp tôm hùm

Mì pasta putanesca

Cá chỉ vàng trong sốt orchietta

Thịt bò thăn

Bánh flăn

Anh sẽ để dành cho em ít súp.

Này, tiện đây anh nói luôn, ông cậu Giocanni của anh sẽ tổ chức tiệc đính hôn cho chúng ta vào cuối tuần tới. Không có gì rình rang cả, chỉ tổ chức cạnh bể bơi ở nhà ông ấy tại Long Island. Cho nên em nhớ rảnh vào thứ bảy đấy nhé!

Yêu em,

Tony

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Thêm một người nữa

Nè, ông cậu của Tony sẽ tổ chức tiệc đính hôn cho bọn tớ (ừ, thêm một người nữa) và tớ nói với cậu ngay, CẬU PHẢI ĐI ĐẤY. Thật đấy, Mel, tớ không nghĩ mình có thể chịu đựng thêm một vòng Salerno nào nữa nếu không có cậu. Cậu biết chúng như thế nào mà. Và ông cậu này có bể bơi. Cậu biết họ sẽ ném tớ xuống. Cậu biết mà.

Nói cậu sẽ đến và giữ tớ khỏi bị bể mặt đi. LÀM ƠN ĐI.

Nad :-O

Tái bút: Và đừng có lòi CON CHỐ chết tiệt đó ra làm cái có nữa.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tớ không thể

Cậu biết tớ không thể mà. Làm sao tớ đi Long Island trong khi Paco đang khiến tớ phải nghĩ ngợi đến nó? Cậu biết cứ 4 hay 5 tiếng là nó phải ra ngoài một lần. Tớ đang mệt đứt hơi vì cứ chạy qua chạy lại giữa văn phòng và bên nhà, cố về đó cho đúng giờ để dắt nó ra. Không cách nào tớ có thể đi Long Island. Con vật tội nghiệp đó có thể nổ tung mất.

Mel

Tái bút: Vivica--cậu biết, siêu mẫu, và là người đẹp đi kèm mới nhất của Donald Trump--đã đá ông ta rồi! Thật đấy! Cô ấy đã bỏ Donald! Nghe nói ông ta đã ngã quỵ, còn cô ấy phải trốn đi để tránh dư luận. Tội nghiệp. Tớ những tưởng cuộc tình này sẽ đơm hoa kết trái.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Paco

Chuyện này buồn cười thật đấy. Mel, cậu không thể giam cầm cả đời mình chỉ vì hàng xóm bỗng bị hôn mê. Nói thật đấy. Phải có ai đó trong gia đình bà ấy có thể chăm sóc con chó ngu ngốc đó chứ. Sao CẬU phải làm hả? Cậu làm đủ rồi, vì Chúa. Ý tớ là, cậu đã cứu mạng bà ấy. Hãy để người khác chăm cho Paco và lịch ăn uống của nó. Tớ không đùa đâu. Tớ sẽ không vào bể bơi đó một mình. Nếu cậu không tìm họ hàng của bà ấy, tớ sẽ tìm.

Nad :(

Tái bút: Xin lỗi, tớ hiểu mỗi bận tâm của cậu dành cho Winona, nhưng còn với Donald? Mà Vivica có phải là cô nàng quảng cáo áo ngực nước của Victoria's Secret không? Họ sẽ ổn thôi. Tin tớ đi.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Paco

Nói như cậu thì dễ rồi. Vấn đề là AI đây? Người họ hàng duy nhất còn sống của bà Friedlander là cháu trai tên Max, mà ngay cả cảnh sát cũng không thể lần ra anh ta để thông báo về chuyện đã xảy ra. Tớ biết anh ta sống ở đâu đó trong thành phố, nhưng số điện thoại không hề có trong danh bạ. Hình như anh ta là nhiếp ảnh gia đầy hứa hẹn đã có những tấm ảnh trưng bày ở Whitney. Ít ra, đó là theo lời bác của anh ta kể. Và anh ta khá nổi tiếng với các chị em phụ nữ... Do đó, không có số trong danh bạ, tớ cho rằng thế là để chồng các bà này không thể dò ra tấm hơi anh ta. Và dĩ nhiên, bà bác không có số của anh ta vì bà chắc đã nhớ nó.

Dù thế nào thì, tớ có thể làm gì đây? Tớ không thể cho con vật tội nghiệp đó vào chuồng. Nó đủ hoảng về việc chủ nó đang bị... à, cậu biết rồi đấy. Làm sao tớ có thể để nó bị nhốt trong chuồng ở đâu đó? Nói thật, Nadine, nếu cậu nhìn mắt nó, cậu cũng không thể làm vậy đâu. Nó là con vật dễ thương nhất mà tớ từng gặp, dĩ nhiên thế có nghĩa là đã gộp bọn cháu trai và cháu gái của tớ vào rồi. Giá mà nó là con người, tớ sẽ lấy làm chồng cho coi. Tớ thề đấy.

Mel

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Em nói em không đi nghĩa là sao?

Nadine, em PHẢI đi. Bữa tiệc là dành cho EM. À, cho cả anh và em. Em không thể không đi. Và em đừng có nói cái kiểu không muốn ai trong gia đình anh nhìn thấy em mặc áo tắm. Anh còn phải nói bao nhiêu lần nữa với em rằng em là cô gái nóng bỏng nhất thế giới rồi hả? Em nghĩ anh quan tâm em mặc size mấy sao? Em phải nghe đi chứ. Có điều em nên mang đôi dép lê anh mua cho em thường hơn.

Anh không hiểu có gì khác nhau giữa chuyện Mel đi hay không đi. Sao phụ nữ luôn phải làm mọi việc với nhau nhỉ? Thật vớ vẩn hết sức.

Thôi thì, nếu em cảm thấy cần phải như thế, cứ nói với họ em bị nhiễm trùng tai và không thể xuống nước. Trời. Anh thật không hiểu nổi em. Thật không hiểu nổi.

T

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Đồng gửi: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Vấn đề nhỏ của cô

Các cô yêu quý:

Tôi không tránh được việc nghe lén cuộc trò chuyện nho nhỏ giữa hai cô trong phòng vệ sinh mới đây. Nếu không đang bận thì tôi đã nhảy vào rồi (rõ ràng ta phải nói với ai đó về những buồng chật hẹp này. May thay, Jimmy--anh chàng giao nhận fax mới--mềm dẻo đến mức không ngờ, nếu không bọn tôi chẳng tài nào xoay sở được ;-)

Đầu tiên, Mel, cung à, Max Friedlander không có bức ảnh cũ nào ở Whitney cả--cô sẽ biết điều này nếu chịu khó dẹp những phim bom tấn sang một bên đủ lâu để tìm hiểu một nền văn hóa thực thụ. Anh ta có một bức ảnh chụp bán thân tuyệt đẹp được trưng bày ở triển lãm Biennial[1], không một mảnh vải che thân. Nếu cô thắc mắc thì đây: anh ta là một thiên tài sử dụng máy ảnh. Tuy nhiên đó có thể không phải là nơi thể hiện tài năng thực sự của anh ta, xét theo bức ảnh đó... nếu cô hiểu ý tôi. Và tôi chắc là cô hiểu.

Dù sao thì, anh ta, vì những lý do khó hiểu, đã quyết định làm giảm giá trị tài năng của mình bằng cách bán thân cho những buổi chụp ảnh chẳng hạn như, chỉ là một ví dụ, ấn bản áo tắm Sports Illustrated thời trang Đông năm ngoái. Và anh ta vừa hoàn tất ca-ta-lô Giáng sinh cho Victoria's Secret, tôi tin vậy. Mọi điều cô cần làm là liên lạc với những chỗ được gọi là xuất bản và tôi chắc chắn họ sẽ biết cách nhấn cho anh ta. Thôi nhé, hẹn gặp lại các cô.

Dolly XXX000

Tái bút: Mel, về Aaron. Này, cô không thể xoa dịu chàng à? Chàng cứ thế này thì tôi chẳng làm ăn được gì. Cái kiểu Wagner đó làm tôi đau hết nửa đầu.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Cậu này, nhờ Dolly, cuối cùng tớ đã có thể lần ra Max Friedlander! Ít ra là, hình như không ai có số của anh ta, nhưng tớ có địa chỉ email. Viết nháp giùm tớ một tin nhắn nhé. Cậu biết tớ không giỏi uốn gối trước ai mà.

Mel

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Bác của anh

Anh Friedlander thân mến,

Tôi hy vọng anh đọc được lá thư này. Chắc anh không biết cảnh sát đang cố liên lạc với anh nhiều ngày qua. Tôi rất tiếc báo với anh là bác của anh, Helen Friedlander, đang bị thương nghiêm trọng. Bà là nạn nhân của một vụ được cho là tấn công tại căn hộ của mình. Hiện bà đang trong tình trạng nguy kịch tại bệnh viện Beth Israel của New York. Không may là bà đang bị hôn mê, và bác sỹ không biết bà có tỉnh lại hay không nữa.

Anh Friedlander, nếu anh nhận được tin nhắn này, vui lòng gọi cho tôi ngay khi có thể theo số di động 917-555-2123, còn nếu không, xin cứ tùy nghi email cho tôi nhé. Chúng ta cần bàn về việc anh nghĩ bác anh thích thú nuôi của bà được chăm sóc ra sao trong khi bà nằm viện.

Tôi biết đây không phải là việc anh cần để tâm lúc này khi xét đến mức độ nghiêm trọng trong tình cảnh hiện nay của bà cụ, nhưng tôi khó có thể mừng tượng rằng, một người rất thương yêu thú vật như bác anh lại không định trước một quy định nào đó cần thực hiện trong loại hoàn cảnh này.

Tôi là người sống cạnh nhà bà (căn hộ 15B) và tôi đang dẫn Paco đi dạo cũng như chăm sóc lũ mèo của bác anh, nhưng tôi sợ là lịch sinh hoạt của tôi không cho phép tôi chăm sóc chúng toàn thời gian. Việc chăm sóc Paco đang bắt đầu có ảnh hưởng đến công việc của tôi. Vui lòng liên lạc với tôi ngay khi có thể nhé.

Melissa Fuller

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Lá thư

Tớ thích nó đấy. Ngắn nhưng dễ thương. Và đi thẳng vào trọng tâm.

Nad :)

Tái bút: Tớ nghĩ cậu xóa cái phần đi làm muộn là đúng. Không ai trong thế giới thực lại quan tâm đến việc đó cả. Chỉ có ở chỗ làm của CHÚNG TA người ta mới theo dõi nhân viên đi muộn thôi.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Lá thư

Ừ, nhưng cậu nghĩ anh ta có nhận được nó không? Từ những gì tớ biết được dựa vào những người tớ đã nói chuyện đến giờ, cái người tên Max Friedlander này hình như đang đóng vai nghệ sỹ ăn chơi mới

nổi đang ở trên đỉnh cao nghề nghiệp. Không thể tin là anh ta chưa bao giờ bước lên Trang 10!

Ngoài ra, hình như anh ta lúc nào cũng đi vắng. Tháng trước đi Thái Lan chụp ảnh, tuần trước ở Hawaii, còn tuần này, cậu biết ở đâu không? Không ai biết anh ta đang ở đâu cả. Gọi điện thoại cũng vô ích: Theo SI, anh ta đã làm mất nó khi đang bơi lội ở Belize. Nếu đọc được tin nhắn này, cậu nghĩ anh ta có giống loại người sẽ nhận lãnh không từ nan? Tớ thấy hơi lo đấy.

Mà cũng không sao. Ý tớ là, tớ đã gắn bó với lũ mèo (Ông Peppers vẫn chưa chịu thò đầu ra khỏi gầm giường) còn Paco thì giống như bạn thân của tớ.

Nhưng tớ đã dính hơn năm cảnh cáo đi muộn từ phòng Nhân sự. Họ sẽ cho tớ vào diện bị theo dõi mất! Nhưng tớ biết làm gì đây? Paco CẦN hẳn một tiếng đi dạo vào buổi sáng. Tuy nhiên, nếu tớ còn trốn thêm một cuộc họp nào nữa vì phải tắt tưới chạy về nhà dắt con chó đi ị, tớ không bị đuổi mới là lạ. Tớ hoàn toàn hụt mất vụ Sarah Jessica Parker vào tối hôm kia vì Paco không chịu ị. Tớ đã phải dẫn nó tới lui cả tiếng đồng hồ. George đang cáu lắm, vì Ký sự lấy tin trước ta. Thiệt tình tớ không hình dung nổi Ký sự lại đưa mấy tin lượm lặt buồn đưa lên về những người nổi tiếng. Tớ luôn nghĩ họ quá trí thức đâu để tâm mấy vụ này!

Mel

Gửi đến: Tom Barrett <concierge@paradiseinn.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Tin nhắn

Gửi những ai có thể liên quan:

Vui lòng chuyển tin nhắn sau cho Vivica Chandler đang nghỉ tại Nhà tranh Sopradilla.

Viv!

Không được--anh lặp lại, KHÔNG ĐƯỢC--nhận bất kỳ tin nhắn, điện thoại, fax, email, vv... gửi cho anh từ một phụ nữ có tên Melissa Fuller.

Không, em đừng lo, cô ta không phải là một trong những người tình cũ của anh. Cô ta là hàng xóm của bác anh. Hình như, bác Helen bị ngã và cái cô rối hơi Fuller này đang cố liên lạc với anh về con chó ngu ngốc.

Nhưng chúng ta sẽ không để cô ta làm hỏng cuộc chạy trốn nhỏ của chúng ta, đúng không?

Vì vậy đừng mở cửa cho ai cho đến khi anh đến. Anh vừa chụp xong cho Neve Campbell, rồi anh sẽ bay chuyến bay đêm rời LAX, để có thể tới đó kịp lúc ngắm mặt trời mọc cùng em. Cứ ướp lạnh sẵn sâm-panh chờ anh nhé.

Yêu em,

Max

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com

Từ: Tom Barrett <concierge@paradiseinn.com>

Về việc: Tin nhắn

Anh Friedlander thân mến,

Xin hân hạnh thông báo với anh là tin nhắn anh gửi cho cô Chamdler đã được chuyển tới người nhận. Nếu có việc gì khác, chúng tôi, tại Quán trọ Thiên đường này, có thể làm để giúp anh nghỉ ngơi thoải mái, vui lòng đừng ngại báo cho chúng tôi biết.

Chúng tôi trông anh đến với chúng tôi vào ngày mai.

Thân ái,

Tom Barrett

Người giữ cửa

Quán trọ Thiên đường

Key West, Florida

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournall.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Bác tôi

Cô Fuller thân mến,

Tôi bị sốc. Bị sốc nặng và cảm thấy kinh hoàng khi nghe sự việc đau lòng xảy ra với bác Helen của tôi. Bác ấy, tôi chắc chắn cô biết, là người thân duy nhất còn lại của tôi. Tôi không biết lấy gì báo đáp cô vì những cố gắng cô đã làm để liên lạc với tôi và cho tôi biết về tấn thảm kịch này. Dù vậy, hiện tại tôi đang đi công tác ở châu Phi - có lẽ cô đã nghe Ethiopia đang có hạn hán? Tôi đang chụp ảnh cho Quỹ Cứu trợ trẻ em--tôi sẽ bắt đầu sửa soạn về New York ngay lập tức. Nếu bác tôi tỉnh lại trước khi tôi về đến nơi, xin cô cả quyết giúp với bác ấy là tôi đang trên đường về.

Cám ơn cô một lần nữa, cô Fuller. Những điều họ nói về sự lạnh lùng và vô cảm của người New York rõ ràng không đúng trong trường hợp cô chút nào. Chúa phù hộ cô nhé.

Chân thành,

Maxwell Friedlander

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: SOS

Anh bạn, tớ đang gặp rắc rối. Cậu phải giúp tớ.

Tớ nói thật đấy. Cậu không biết chuyện gì kinh khủng ở đây đâu: Tớ đã có cơ hội đi nghỉ dài hạn với Vivica. Ủ, cậu đọc không sai đâu. Vivica. Siêu mẫu. Người vừa nghỉ chơi Triump. Người trong các quảng cáo áo ngực bơm nước mới. Người ở trên bìa SI. Phải. Người ĐÓ đấy.

Nhưng sẽ đổ sông đổ biển hết, anh bạn ơi, nếu cậu không gia ơn cho tớ. Một cái ơn bé tẹo thôi. Tớ chỉ yêu cầu có thể. Và tớ biết tớ không phải nhắc cậu về cái lần tớ đã cứu nguy cho cậu cái vụ em-biết-gì-không tại Vegas. Nhớ chứ? Kỳ nghỉ xuân, năm cuối đại học của chúng ta? Tớ chưa từng thấy ai uống nhiều margarita như cậu tối hôm ấy. Nói cho cậu biết, cậu sẽ phải trả tiền cấp dưỡng sau khi ly hôn ngay lúc này nếu không nhờ tớ. Tớ đã CỨU cậu. Và ngày hôm sau cậu đã thề (ngay cạnh hồ bơi, nhớ chưa?) nếu cậu có thể làm gì cho tớ, cậu sẽ làm. À, hôm nay đến ngày đó rồi đấy. Tớ đang đòi nợ đây. Cái Ơn Phải Trả.

Chết tiệt, họ đang bắt tớ tắt các thiết bị điện tử vì sắp cất cánh. Viết lại cho tớ nhé. Tớ phải biết cậu có thể làm việc này cho tớ không, nếu không tớ toi mất.

Max

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Max Friedlander

Em biết nó đang đến mà. Em biết nó đang đến, và ngay lúc này, nó đã đến: Một lá thư được gửi từ Max Friedlander, yêu cầu trả nợ cái ơn cậu ta đã làm cho em hồi năm cuối đại học. Chúa ơi, đã 10 năm rồi. Đầu óc cậu ta rộng tuếch cơ mà. Số An ninh xã hội của mình cậu ta còn không nhớ, nhưng lại nhớ cái ơn em nợ cậu ta. Em đã làm gì mà trời phạt thế này?

Anh nhớ Max, đúng không, Jase? Cậu ta là bạn cùng phòng với em năm cuối đại học, cái người mà em đã ở ghép trong căn hộ đầu tiên khi em chuyển ra thành phố sau khi tốt nghiệp ấy. Cái chỗ góc khuất ở Hell's Kitchen, nơi có cái gã bị đâm sau lưng ngay đêm đầu tiên bọn em dọn tới--anh nhớ chưa? Hôm sau được đăng lên báo đó... Thật tình mà nói, em nghĩ chính việc này đã đưa đẩy em tới quyết định trở thành phóng viên điều tra tội phạm.

Anh nhớ Mim đã bảo để nội giúp em chấm dứt hợp đồng thuê nhà và dọn về chỗ của nội mà sống, trích lời của Mim, như một con người? Chúa ơi, sau hai tháng sống với Max, em gần như pó tay phải nhận lời nội. Cậu chàng này vẫn nghĩ hai đứa còn đang đi học hay sao ấy-- một nửa Manhattan từng có mặt tại phòng khách xem bóng bầu dục tối thứ hai hàng tuần. Dù vậy, không có cảm giác nặng nề khi em dọn đi. Cậu ta vẫn gọi cho em mấy tháng một lần để cập nhật tin tức của nhau. Và giờ là chuyện này.

Có Chúa mới biết Max muốn em làm gì cho cậu ta. Chắc là giải cứu một đồng diễn viên múa tị nạn người Cuba. Hay cho đội bóng bầu dục

ở nhờ nhà. Hay cho cậu ta vay \$50.000 để trả nợ cho một băng nhóm người Nga. Em đang xem xét một cách nghiêm túc việc rời khỏi đất nước đấy, Jase. Anh nghĩ cuối tuần này Mim sẽ cho em lái chiếc Lear chứ?

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Max Friedlander

Anh cũng ngại khi hỏi, tất nhiên rồi, nhưng vì là anh lớn của em, anh thấy mình có quyền được biết: Chính xác thì Max Friedlander đã làm gì cho em khiến em nợ anh ta món nợ khổng lồ này?

Jason

Tái bút: Stacy hỏi khi nào em đến chơi? Bọn trẻ hỏi thăm em đấy. Brittany đã đi được nước kiệu, còn Haley đoạt giải nhất cuộc thi nhảy cao tuần trước.

Tái tái bút: Không lái chiếc Lear được. Julia đang bay nó.

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Max Friedlander

Tên nàng là Heidi. Nàng làm nghề biểu diễn múa hát. Nàng gắn lông vũ trên tóc, và mặc áo xẻ ngực sâu. Thôi được, không hẳn vậy. Nhưng tên cô ấy là Heidi và cô ấy làm nghề biểu diễn múa hát. Và có vẻ như em đã quyết định biến cô ấy thành bà John Trent đầu tiên. Anh sẽ không hiểu đâu, dĩ nhiên rồi, vì anh chưa bao giờ làm điều gì tai tiếng dù là nhỏ nhất trong suốt 35 năm cuộc đời anh. Nhưng hãy thử đặt mình vào vị trí của em xem, Jason: Hồi đó là kỳ nghỉ Xuân, em mới 22 tuổi và em đang yêu. Em nốc quá nhiều rượu margarita. Max đã lôi em ra khỏi Nhà thờ ban phép cưới, tống Heidi về nhà, giữ chìa khóa xe để em không thể theo cô ấy, giã rượu cho em, và cho em vào giường. Thi thoảng em vẫn nghĩ tới cô ấy. Nàng có mái tóc đỏ và hàm răng vẩu. Nàng dễ thương lắm. Nhưng không đáng để làm VIỆC NÀY.

John

Tái bút: Chúc mừng Haley và Brittany hộ em. Anh có định tới Vineyard cuối tuần này không? Em có thể gặp cả nhà ở đó. Còn tùy vào việc cái ơn phải trả cho Max là thế nào.

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Max Friedlander

À, giờ thì mọi việc rõ như ban ngày rồi. Anh biết em tào lao thế nào khi dính dáng đến những em tóc đỏ. Mà VIỆC NÀY là việc gì?

Jason

Tái bút: Không, bọn anh định đi Hamptons. Em đi cùng cho vui.

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: SOS

Tớ thậm chí không thèm hỏi. Cậu muốn tớ làm gì cho cậu hả, Max?

Và làm ơn, tớ xin cậu, đừng có làm gì bất hợp pháp ở New York hay bất kỳ bang nào.

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: SOS

Này, chuyện đó dễ thôi: Tớ chỉ muốn cậu đóng vai tớ. Chỉ một hai tuần.

Có khi một tháng. Đơn giản quá mà, đúng không? Thông tin cho cậu đây:

Bác của tớ, cậu biết rồi đấy, cái người nhiều tiền lắm của đáng ghét chả ma nào chịu nổi làm tớ nhớ tới bà của cậu, Mimi hay cái tên quái quỷ gì ấy. Cái người vô cùng bủn xỉn về căn hộ của chúng ta đó. Nhưng khu ở thì chẳng đến nỗi nào.

Dù sao, bác tớ hình như bị mất trí nhớ tạm thời vì đã cho một tên tâm thần nào đó vào nhà. Hắn đã nện vào đầu bà rồi bỏ trốn, và giờ bà đang ở trong “ngăn rau tử lạnh” tại Beth Israel. Có cơ may - dấu nhỏ - theo các bác sỹ, bà có thể thoát khỏi tình trạng đó. Vậy cậu đã hiểu là sẽ không đơn giản khi bà già tỉnh dậy và cho rằng Maxie yêu quý của bà đã không bay đến bên giường ngay khi nghe hung tin. Di chúc của bác Helen được chia theo tỷ lệ 80-20--80% của 12 triệu sẽ vào tay tớ khi

bà ấy mất, còn 20% sẽ chuyển cho các tổ chức từ thiện mà bà già tài trợ. Chúng ta không muốn có bất kỳ thay đổi nào trong số phần trăm đó, đúng không, vì lý do Maxie té ra đang là lượt vui chơi cùng một em siêu mẫu trong suốt tấn thảm kịch đầy hoang mang này? Dĩ nhiên là không rồi. Đây là nơi cậu, bạn của tôi ơi, vào vai của mình:

Cậu sẽ nói với người hàng xóm của bà ấy rằng cậu là tớ.

Đúng thế. Chính là cái thằng tớ, để cái ả Melissa Fuller báo lại với bác Helen - nếu cô ta lượn lờ quanh, điều này thì cực kỳ đáng nghi - thì vâng, cháu trai Maxie yêu quý của bà đã lập tức xuất hiện ngay khi nghe tin về vụ tai nạn nhỏ. Tuyệt vời, và cậu có thể phải dẫn chó đi dạo vài lần. Chỉ là để cô ả hàng xóm ngậm miệng lại.

Và dĩ nhiên, nếu bà già cho thấy dấu hiệu tỉnh lại dù là nhỏ nhất, cậu gọi cho tớ. Hiểu chứ? Và tớ sẽ lao về ngay.

Nhưng vì tớ đoán cơ may một bà lão 80 tuổi hồi phục từ kiểu hôn mê này hầu như bằng không, nên tớ không mong sẽ nghe tin gì từ cậu.

Cậu biết tớ sẽ không nhờ cậu làm việc này nếu chúng ta không đang nói về Vivica. Được chứ? VIVICA. Mỹ nữ được mệnh danh là rất giỏi yoga. YOGA đấy nhé, Trent.

Cậu làm việc này giúp tớ nhé, coi như không ai nợ ai nữa. Ý cậu sao hả?

Max

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: SOS

Để xem tớ có hiểu đúng hay không:

Bác của cậu là nạn nhân của một vụ tấn công tàn bạo, và cậu không cần phải quan tâm nhiều đến mức phải hoãn kỳ nghỉ? Lạnh lùng quá, Friedlander. Rất lạnh lùng.

Về cơ bản, việc cậu muốn tớ làm là phạm tội lừa đảo--một tội có thể bị phạt từ 5 đến 10 năm bóc lịch trong một nhà tù của bang--do giả danh cậu. Đúng thế chứ?

Thà tớ lấy cô nàng làm nghề biểu diễn múa hát còn hơn.

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: SOS

Bọn phóng viên tội phạm các cậu sao đều một giuộc cả. Nghe tớ này, Trent. Tớ chỉ nói một lần thôi: Không phải lừa đảo nếu tớ cho phép cậu đóng giả tớ.

Việc gì cậu cứ phải làm cho nó ra vẻ dối trá thế hả? Tớ nói rồi, Helen đang hôn mê. Bà ấy sẽ không bao giờ biết việc đó. Nếu bà ấy ngoẻo, cậu báo tớ, tớ sẽ về thu xếp làm ma chay. Nếu bà ấy tỉnh lại, cậu báo tớ, tớ sẽ về giúp bà ấy hồi phục.

Nhưng hể mà còn bất tỉnh, bà ấy sẽ không bao giờ biết sự khác biệt. Vậy sao phải hoãn? Hơn nữa, chúng ta đang nói về Vivica ở đây.

Cậu thấy mọi việc có thể dễ dàng biết bao nếu cậu đừng phân tích quá kỹ không? Hồi đó cậu luôn như vậy. Tớ nhớ khi làm mấy bài kiểm tra đa lựa chọn, cậu luôn thế này: Không thể là A--điều đó quá rõ ràng. Hẳn họ đang cố lừa ta, và thế là cậu chọn D, trong khi câu trả lời RÕ RÀNG LÀ A.

Miễn là Bác Helen--và các luật sư của bà ấy--không biết gì, sao không để tớ thưởng thức kỳ nghỉ nhỏ đáng có của tớ? Hãy xoa dịu người hàng xóm. Tớ chỉ yêu cầu có thể. Lãnh nhiệm vụ dẫn chó đi dạo vài tối một tuần.

Tớ nghĩ đây là một cái giá rất bèo để trả, xét đến việc tớ đã giữ cho cậu không phạm sai lầm tồi tệ nhất trong đời. Cậu nghĩ cụ bà Mimsy vẫn sẽ mời cậu đến các dạ tiệc ở Vineyard nếu cậu lấy một em múa hát ở Vegas làm vợ?

Tớ không nghĩ thế đâu. Tớ nghĩ cậu nợ anh bạn Maxie này đấy, nhưng đúng mà.

Max

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Max Friedlander

Cậu ta muốn em dắt con chó của bà bác đang hôn mê của cậu ta đi dạo trong khi cậu ta đi tiệc tùng với một em siêu mẫu.

Em đoán việc đã có thể còn tệ hơn. Tệ hơn rất nhiều.

Vậy sao em lại có linh cảm xấu về nó nhỉ?

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Max Friedlander

Em nói đúng. Nó có thể đã tệ hơn. Em định sẽ làm gì nào?

Jason

Tái bút: Stacy bảo anh nói với em là chị dâu em đã tìm được cô gái hoàn hảo cho em: cô giáo dạy cưỡi ngựa của Haley. 29 tuổi, size 4, tóc vàng, mắt xanh, tất tần tật. Em nghĩ sao hả?

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Max Friedlander

Sao lại không? Ý em là, dắt chó của một bà lão đi dạo... Điều đó còn có thể tệ đến mức nào?

Tái bút: Anh biết em không chịu nổi ba cái vụ luyện ngựa nghèo. Có gì đó phi tự nhiên trong việc bắt một con ngựa nhảy nhót.

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Max Friedlander

Ngựa không nhảy nhót trong luyện ngựa, đồ ngốc. Chúng bước. Mà em có bao giờ nghĩ em và Heidi có thể đúng là người dành cho nhau không? Ý anh là, với cái kiểu may mắn em đang có với phụ nữ gần đây, Heidi rất có thể là cơ hội sau cùng để nắm lấy hạnh phúc thực sự. Chỉ nghĩ, nếu em nghe theo con tim, thay vì cái đầu của Max, có thể em đã là người cung cấp cho Mim một đứa cháu cố vào tháng 12 tới, thay vì anh.

Jason

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Max Friedlander

Em đã nói gần đây em ghét anh nhiều thế nào chưa?

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: SOS

Được rồi, tớ sẽ làm.

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Chiến dịch Paco

Được rồi. Tớ sẽ cho người hàng xóm biết để gặp cậu (ý tớ là tớ) trao chìa khóa tối nay. Cô ta có chìa khóa sơ cua của bác tớ. Hình như cô ta chưa bao giờ thắc mắc vì sao bác Helen không đưa tớ chìa khóa nơi ở của bà già (vụ hỏa hoạn trong căn hộ lần trước của bà ấy không phải do tớ. Có gì đó không ổn trong hệ thống dây điện).

Nhớ, cậu phải là tớ, vì vậy cố mà hành động như thể cậu quan tâm đến vết bầm của bà già, hay nó là cái gì cũng được. Và nghe này, chừng nào cậu còn là tớ, cậu hãy thử ăn mặc có chút... Tớ đang tìm từ gì ấy nhỉ? À, tớ biết rồi. PHONG CÁCH. Tớ biết mấy gã được sinh ra trong gia đình giàu có như cậu có khuynh hướng nói giảm số tiền tỷ tỷ của mình

xuống. Điều đó với tớ tốt thôi. Ý tớ là, tớ có thể hiểu việc cậu đang làm, kiếm một nghề đàn hoàng thay vì làm nhàn hạ cho gia đình như anh cậu đã đề nghị.

Với tớ chuyện đó chẳng sao cả. Nếu cậu muốn vờ vịt làm một gã chỉ kiếm được 45 ngàn/năm, được thôi miễn ý kiến. Nhưng trong khi cậu là tớ, VUI LÒNG đừng ăn mặc như một sinh viên mới ra trường.

Tớ xin cậu: Không áo thun Grateful Dead nữa. Quần jeans bạc màu ư? Ừ, chúng LỖI MỐT hết rồi, John. Cả những đôi giày mọi khi cậu hay mang nữa. Cái gì có tua là cậu mê à?

Và vì tình yêu thương của Chúa, hãy kiếm một cái áo khoác da. Làm ơn nhé. Tớ biết điều đó có nghĩa sẽ phải chạm vào mớ tiền triệu quý giá trong tài sản ủy thác mà ông cậu để lại, nhưng thật đấy, KHÔNG cách biệt thì vẫn tốt hơn.

Thế thôi. Tớ chỉ yêu cầu có thế. Cố mà trông bánh một chút khi đóng giả là tớ. Danh tiếng của tớ cần được lưu giữ, cậu còn lạ gì.

Max

Tái bút: Người hàng xóm có để lại số, nhưng tớ làm mất rồi. Địa chỉ email của cô ta là melissa.fuller@thenyjournal.

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: SOS

Chúa ơi, Friedlander, cô ta làm việc cho TẠP CHÍ NY????

Sao cậu không nói? Cậu chẳng hé nửa lời về việc hàng xóm của bác cậu làm việc cho Tạp chí NY. Cậu không hiểu sao, Max? Cô ta có thể BIẾT tớ. Tớ là phóng viên. Cô ta cũng thế. Phải, cô ta và tớ làm việc cho hai tờ báo đối thủ, nhưng vì Chúa, phạm vi quá nhỏ. Nhỡ cô ấy mở cửa ra và hóa ra cả hai cùng đến một hội nghị - hay hiện trường vụ án? Vô bực của cậu bị lộ ngay. Hay cậu không quan tâm?

J

Tái bút: Làm sao tớ email cho cô ta được chứ? Cô ta sẽ biết tớ không phải là cậu khi đọc địa chỉ của tớ.

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Chiến dịch Paco

Đương nhiên tớ quan tâm chứ. Nhưng đừng lo, tớ kiểm tra cô ta rồi. Cô ta làm cho trang lượm lặt. Tớ không chắc cậu sẽ va phải bất kỳ

phóng viên chuyên mục lượm lặt nào tại những hiện trường vụ án mà cậu đang tác nghiệp gần đây.

Max

Tái bút: Hãy tạo ra một tài khoản email thứ hai. Chúa ơi, chẳng giống cậu không có tiền chút nào.

Tái tái bút: Thôi làm phiền tớ đi. Vivica và tớ đang ngắm mặt trời lặn.

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Tớ không vui đâu

Lượm lặt? Cô ta là phóng viên chuyên mục lượm lặt hả Max? Cô ta sẽ biết tớ không phải là cậu CHẮC luôn đấy. Max? MAX???

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Chúa ơi, Nadine! Tớ đã biết tin về anh ta!

Anh ta đang đi công tác ở Ethiopia, chụp ảnh bọn trẻ đang chết đói cho Quỹ Cứu trợ trẻ em! Vậy mà tớ nằng nặc đòi anh ta về nhà chăm sóc con chó! Anh ta sẽ nghĩ tớ là loại đàn bà gì chứ? Chúa ơi, tớ biết lẽ ra tớ không nên một hai tìm cách liên lạc với anh ta. Giờ thì anh ta sẽ ghét tớ cho coi.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Với anh ta chuyện nào quan trọng hơn, một đám trẻ con đang chết đói mà anh ta chẳng hề quen biết, hay con chó của bác anh ta? Tớ không có ý lạnh lùng, nhưng trẻ con chết đói hay không, anh ta đâu phải chịu trách nhiệm chứ. Ngoài ra, bác anh ta đang hôn mê, Mel. Nếu người họ hàng duy nhất còn lại của cậu đang hôn mê, cậu sẽ lật đật trở về nhà, vì Chúa, dù bọn trẻ có đang chết đói hay không.

Mà khi nào anh ta về vậy? Cậu có định sẽ đến bữa tiệc bên hồ không?

Vì Tony dọa sẽ hủy hôn nếu tớ không chịu đi.

Nad:-/

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Cưng à, tôi nghe cô hét rõ mồn một từ phòng Mỹ thuật. Tưởng đâu dàn diễn viên trong “Những người bạn” đã đám rồi chứ. Nhưng giờ thì tôi biết do Max Friedlander đã hồi âm cho cô. Nhưng cái chuyện tôi nghe anh ta đang ở Ethiopia là sao? Max Friedlander KHÔNG ĐỜI NÀO đi Ethiopia. Chúa ơi, nó quá... bụi bặm ở đó. Hẳn cô nhầm anh ta với ai rồi.

Này, còn về Aaron: Tôi đã quyết tâm biến chàng thành thứ gì đó mà tôi không phải mắc cỡ khi giới thiệu với Stephen. Cô nghĩ chàng có cự tuyệt thẳng thừng khi tôi đưa chàng tới cửa hàng Barney không? Chàng dứt khoát phải có vài cái quần vài lạnh, cô không nghĩ vậy sao? Chàng nhìn sẽ rất ấn tượng như nhà văn F Scott Fitzgerald đang diện đồ lạnh.

Lần tới cô có thể nói một câu khi đi ngang qua chàng trên đường tới máy photocopy không? Gì đó đọc mồm đọc miệng như, Quần ka-ki đẹp đấy, để đưa chàng vào vòng kiểm kẹp như tôi muốn.

Dolly XXX000

Gửi đến: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Debbie Phillips

Chào mẹ. Xin lỗi mẹ vì con đã không hồi âm ngay. Mọi việc ở đây khá bận bịu, như con đã nói với mẹ trên điện thoại. Con vẫn đang dặt chố bà Friedlander đi dạo, nhưng tối nay cháu trai của bà ấy sẽ ghé qua, và hy vọng bọn con có thể giải quyết sự việc. Thế là tốt vì con bắt đầu gặp rắc rối tại sở làm do ngày nào cũng đi làm muộn. Con không hiểu làm sao những người ở phòng Nhân sự lại có tư thù với bọn con - những kẻ làm công ăn lương. Cứ như họ nghĩ họ đặc biệt vậy, vì họ kiểm soát cái gì được cho vào hồ sơ đánh giá việc làm của người khác.

Dù sao, trừ việc bà Friedlander ra (mẹ đừng lo, con luôn khóa cửa, và chẳng bao giờ mở cửa cho người lạ - hơn nữa, Ralph, người gác cửa, sẽ chẳng bao giờ cho người lạ lên mà không báo con trước), mọi việc vẫn ổn. Con vẫn đang chết gí ở Trang 10--con không tài nào thuyết phục được ông Sanchez, sếp của con, là con thực sự có thể đưa tin xác thực phức tạp hơn, nếu ông ấy cho phép.

Còn gì nữa nào? À, con đã chia tay với cái người mà con đã kể với mẹ. Chuyện sẽ chẳng đi đến đâu. Chỉ ít, con không thấy viễn cảnh như anh ta. Với lại, hóa ra anh ra lừa dối con đi tình tang với Barbara Bellerieve. À, con nghĩ cũng chẳng phải là lừa vì anh ta và con thực sự chưa làm gì cả - mẹ đừng để bố đọc cái này nhé! Thôi, có tiếng chuông cửa. Cháu trai bà Friedlander đến rồi. Con phải dừng gõ đây.

Yêu mẹ,

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Về việc: Người lạ

Melissa! Con phải gọi cho mẹ ngay khi người đó đi! Sao con có thể cho một người con chưa từng gặp vào nhà mình hả? Anh ta có thể là tên sát nhân hàng loạt mà mẹ xem trên Inside Edition! Hắn mặc quần áo nạn nhân rồi đi dạo sau khi xẻ thịt họ! Nếu con không gọi cho bố mẹ trong vòng một tiếng nữa, mẹ sẽ gọi cảnh sát. Mẹ nói thật đấy, Melissa.

Mẹ

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Sao???? Anh ta trông thế nào????

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Sao hả????

ĐỪNG NÓI NADINE ANH VIẾT CÁI NÀY

Nhưng, Mel này, em **PHẢI** bắt anh chàng đó lãnh vụ dắt chó đi dạo cho em. Vì nếu không, em không thể đến dự tiệc đính hôn tại nhà ông cậu Giovanni của anh, không khéo Nadine lại bị suy nhược thần kinh mất. Thề có Chúa đấy. Đừng hỏi tại sao, nhưng cô ấy nghĩ mình có vấn đề với thể trọng, nên cần sự hỗ trợ tinh thần từ em mỗi lần phải mặc đồ tắm.

Với tư cách là phù dâu, nhiệm vụ của em là xuất hiện cạnh cô ấy tại bữa tiệc ngày thứ bảy. Vậy nên hãy bắt anh chàng này dắt chó vào ngày hôm đó nhé!

Nếu anh ta làm khó, em báo với anh. Anh sẽ xử anh ta. Bàn dân thiên hạ hay nghĩ mấy anh chàng nấu bếp không biết du côn du cò, sai lầm nhé. Anh sẽ làm cái mặt anh ta như đã làm với món đặc biệt tối nay, mà nó tình cờ là bê Picatta - được giã nát và cho ngập vào sốt rượu vang trắng loại nhẹ nhất mà em từng nếm thử. Anh sẽ cho em công thức sau nếu em muốn.

ĐỪNG QUÊN ĐÂY NHÉ!!!!

Tony

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Chiến dịch Paco

Cậu có tua, đúng không? Trên giày? Khi nào cậu đi gặp cô ta tối nay?

Chỉ cần nói cậu có tua thôi.

Max

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Thế nào rồi?

Chỉ thắc mắc không biết buổi trình diễn nhỏ tối nay của em như thế nào.

Và Stacy muốn biết em vẫn sẽ đến ăn tối vào thứ năm như đã định chứ.

Jason

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: XIN CHÀO!!!!

CHÀO ANH!!!! ĐÂY LÀ VIVICA, BẠN CỦA ANH MAX, ĐANG VIẾT EMAIL CHO ANH! ANH MAX ĐANG Ở TRONG BỒN TẮM NƯỚC NÓNG NÊN ANH ẤY NHỜ EM HỎI ANH MỌI VIỆC VỚI CÁI CÔ KỲ QUẶC, CÁI

NGƯỜI CÓ VẤN ĐỀ VỀ CHÓ ĐÓ THỂ NÀO RỒI. CÔ TA CÓ TIN ANH LÀ ANH MAX KHÔNG???? THẬT KỲ LÀ EM ĐANG VIẾT THƯ CHO ANH MÀ CHẴNG HỀ QUEN BIẾT ANH. THỜI TIẾT Ở NEW YORK THỂ NÀO Ạ? NHIỆT ĐỘ Ở ĐÂY KHOẢNG 260C VÀ TRỜI NẮNG ĐẸP. HÔM NAY BỌN EM VỪA XEM BIỂU DIỄN XIẾC MÈO. ĐIÊN RỒ LẮM!!!! AI MÀ BIẾT MÈO CÓ THỂ LÀM THỂ ĐƯỢC CHỨ????

Ồ ANH MAX NÓI ANH GỌI CHO ANH ẤY Ở KHÁCH SẠN NÀY NGAY KHI ANH NHẬN TIN NHẮN NÀY. SỐ LÀ 904-555-6576. HỎI GẶP NHÀ TRANH SOPRADILLA. SOPRADILLA LÀ MỘT LOÀI HOA. NÓ MỌC KHẮP KEY WEST, KEY WEST CHỈ CÁCH CUBA 140 KM. EM ĐÃ TỪNG CHỤP ÁO TẮM Ở ĐÓ MỘT LẦN. THÔI EM PHẢI ĐI RỒI MAX ĐANG Ở ĐÂY IIEEIHILZHMND V....

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Anh ta trông thế nào

Được rồi, thống kê đây:

Cao đầu khoảng 1m85 đến 1m88. Vai rộng. Ý tứ là, rất rộng. Tóc đen, nhưng không quá đen. Mắt nâu lục nhạt. Cậu biết kiểu mắt đó mà. Lúc xanh. Lúc nâu. Lúc đốt cháy tâm can tứ... Tứ đùa mà. Phần còn lại đây:

Tớ không biết nữa. Cũng hơi khó giải thích. Anh ta không như tớ nghĩ, hiển nhiên là như vậy rồi. Nói thật, từ những gì đã nghe về việc chụp hình các siêu mẫu và những đồn đại khác, tớ những mong mình sẽ diện kiến một người hết sức thú vị. Nhưng người gì đâu mà lại mặc áo thun Grateful Dead. Anh ta diện luôn quần jeans nữa. Giày mọi không vớ. Tưởng ít nhất cũng đi giày Gucci chứ.

Anh ta bình dị hết chỗ nói - đối với một người đã đăng ký treo ảnh nuy của mình ở triển lãm Biennial. Tớ nghĩ Dolly chắc đã nói quá lên. Anh ta chắc gì đã nuy toàn tập. Có lẽ chỉ mang vớ da người như họ vẫn làm trong phim thôi.

Và anh ta không muốn nói gì đến chuyến đi Ethiopia! Khi tớ đề cập tới công việc anh ta đang làm cho Quỹ Cứu trợ trẻ em, anh ta có vẻ mắc cỡ và cố lái sang chủ đề khác. Nói cho cậu biết, Nadine, anh ta chẳng giống Dolly mô tả tí nào. Ngay cả bà Friedlander cũng không công bằng. Bà ấy luôn than thở về anh ta như thể bà ấy nghĩ anh ta hơi vô trách nhiệm, nhưng tớ nói cậu biết, Nadine, tớ thấy anh ta hình như không phải thế. Anh ta hỏi mọi việc đã xảy ra--ý tớ là vụ đột nhập, và cả những chuyện tương tự. Dù tớ chắc rằng đó không phải là vụ đột nhập, vì cửa thậm chí không khóa...

Dù sao, cũng rất xúc động khi thấy anh ta quan tâm đến bà bác. Anh ta bảo tớ chỉ chỗ tớ tìm thấy bà ấy, và cách bà ấy nằm, và có thứ gì bị mất không... Cứ như anh ta có kinh nghiệm làm việc với tội phạm bạo lực vậy... Tớ không biết nữa. Chắc là có vài vụ các cô ầu đã nhau ở Victoria's Secret???

Một điều kỳ lạ nữa: anh ta có vẻ ngạc nhiên khi thấy Paco to lớn dường ấy. Tớ biết bà Friedlander cách đây mấy tháng có gọi Max đến ăn tối, và Paco đã 5 tuổi, vì vậy đâu có giống như nó có thể lớn thêm nữa. Khi tớ đề cập đến việc tuần trước Paco gần như làm trật khớp vai tớ, Max bảo anh ta không hiểu làm sao một bà lão già yếu có thể thường xuyên dắt một con chó to lớn như thế.

Nghe không buồn cười sao? Tớ đoán chỉ có anh cháu này mới nghĩ bà Friedlander già yếu. Tớ thấy bà cụ ấy rần kinh khủng. Khi xét đến việc năm ngoái bà đi bộ khắp Yosemite... Dù sao, Nadine, tớ rất mừng vì cậu đã bắt tớ liên lạc với anh ta! Vì anh ta nói cảm thấy không đúng khi tớ cứ dắt Paco đi dạo với cái vai bị đau, và anh ta sẽ dọn tới nhà bên ở để tiện bề chăm sóc bọn thú và để mắt tới mọi thứ. Cậu tin nổi không? Một người thực sự quan tâm đến những trách nhiệm của mình? Tớ vẫn còn bị sốc đấy.

Tớ dừng gõ đây--có người gọi cửa. Chúa ơi, là cảnh sát! Mẹ tớ đã báo cảnh sát! Tớ quên khuấy gọi lại cho mẹ!

Biến đây!

M

Gửi tới: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Anh ta trông thế nào

Ừ, cảnh sát đi rồi. Tớ phải giải thích này nọ về mẹ tớ và nỗi ám ảnh của bà về tên giết người mặc quần áo phụ nữ. Họ cũng không đến nỗi bức lắm.

Này Nadine, cậu còn muốn biết gì nữa không? Ý tớ là, về Max Friedlander ấy. Nếu cậu có thể chịu đựng nổi... Từ nơi tớ đang ngồi đây, tại bàn làm việc ở nhà, tớ có thể nhìn vào trong căn hộ của anh ta - ý tớ là, căn hộ của bà Friedlander, ngay vào trong phòng ngủ dành cho khách. Bà Friedlander luôn kéo cửa lá sách phòng đó xuống, nhưng Max đã kéo nó lên (để nhìn ánh đèn thành phố, tớ đoán vậy - ở tầng 15 này ngắm cảnh rất đẹp) và tớ có thể thấy anh ta nằm trên giường, gõ gõ gì đó trên laptop. Tweedle-dum nằm cạnh, dĩ nhiên Paco cũng vậy (không thấy Ông Peepers đâu, chắc đang mắc cỡ).

Tớ biết nhìn thế là sai, nhưng Nadine ơi, cả người và động vật đều trông rất đáng yêu và vui vẻ ở đó!

Và tớ nghĩ chẳng chết ai khi biết Max có cánh tay rất đẹp...

Chúa ơi, tớ nên đi ngủ thôi. Tớ bắt đầu vớ vẩn rồi.

Yêu cậu,

Mel

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Thế nào rồi?

Cô ấy tóc hoe đỏ. Cứu em.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Cưng yêu, không biết tôi nghe lỏm có đúng không khi đi sượt qua cô và Nadine tại Starbucks sáng nay? Cô nói Max Friedlander đã dọn hẳn vào nhà bên cạnh cô? Và cô đã theo dõi anh ta? Và cô thấy anh ta trần như nhộng??? Hình như tại tôi còn lưu chút nước từ hồi tuần trước tại nhà Stephen, vì vậy tôi chỉ muốn biết chắc là mình nghe đúng trước khi tôi gọi cho từng người tôi quen để nhiều chuyện với họ.

Dolly XXX000

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Dolly

Mel!

Cậu có thôi ám ảnh không? Chị ấy sẽ nói với ai được chứ? Dolly không quen biết nhiều người đến thế đâu. Và những người chị ấy quen đều ghét chị ấy và sẽ không tin lấy một lời của chị ấy. Tin tớ đi.

Nad

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Aaron Spender <aaron.spender@thenyjournal.com>

Về việc: Em

Mel, anh nghe chuyện này từ Dolly đúng chứ? Một gã trần như nhộng dọn đến sống cạnh nhà em? Đã xảy ra chuyện gì với bà cụ? Rốt cuộc bà ấy chết rồi à? Anh đâu có hay gì. Anh rất tiếc về sự mất mát của em, nếu có chuyện đó. Anh biết em và bà cụ khá thân nhau, nếu nói đến tình xóm giềng bạc bẽo ở Manhattan. Nhưng anh không nghĩ chuyện này hợp lẽ khi có một gã đàn ông diễu hành nuy trước mặt láng giềng để khoe mẽ. Em phải báo cho quản lý tòa nhà, Melissa. Anh biết là em chỉ đang thuê, và em không thích chào tạm biệt nơi này vì nó đẹp mà giá cũng phải chăng, nhưng làm thế có thể bị hiểu là hiếp dâm. Thực sự có thể được hiểu thế đấy.

Melissa à, không biết em có suy nghĩ chút nào về điều anh nói trong thang máy ngày hôm kia chưa. Anh thật lòng đấy. Anh nghĩ đã đến lúc rồi. Anh nhớ cái ngày chúng ta dạo bộ trong Công viên trung tâm suốt giờ ăn trưa. Nghe thì có vẻ xa xôi, nhưng thực ra chỉ mới xuân rồi thôi. Em mua bánh hot dog từ người dạo, và anh đã cố ngăn em, vì nhớ cái bài anh viết về chất gây ung thư trong thức ăn mua ở xe đẩy ngoài phố. Anh chưa bao giờ quên cách đôi mắt xanh của em lóe lên nhìn anh và nói, Aaron, để chết, anh phải sống một chút trước đã.

Melissa, anh đã quyết định rồi: Anh muốn sống. Và người anh muốn sống cùng, hơn bất kỳ ai trên cõi đời này, chính là em. Anh tin mình đã sẵn sàng ký cam kết.

Melissa, em không muốn có cam kết đó hay sao?

Aaron Spender

Phóng viên cấp cao

Tạp chí New York

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Đi làm muộn

Dolly kể tôi nghe cuối cùng cô đã liên lạc được với anh chàng-mắc nợ-chó. Điều đó lý giải vì sao sáng nay cô đi làm đúng giờ lần đầu tiên trong 27 ngày.

Chúc mừng cô nhé. Tôi tự hào về cô. Giờ nếu cô bắt đầu nộp bài đúng giờ, tôi sẽ không đuổi cô. Nhưng chắc là tôi không nên kỳ vọng việc đó xảy ra, vì nghe nói gã hàng xóm mới này trông khá ngon lành khi trong tình trạng Adam.

G

Gửi đến: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Dolly, thề có Chúa, nếu chị còn huyền thuyên với một người nào nữa là tôi nhìn thấy Max Friedlander khỏa thân, đích thân tôi sẽ qua bên đó cắm cọc vào tim chị, nghe nói đó là cách duy nhất ngăn chặn những người tào lao như chị. Anh ta không KHỎA THÂN, nghe chưa? Anh ta mặc quần áo đầy đủ. LÚC NÀO CŨNG MẶC QUẦN ÁO ĐẦY ĐỦ. À, ngoại trừ phần cánh tay. Nhưng tôi chỉ thấy có thế, tôi thề đấy. Vì vậy hãy thôi nói khác đi!!!!

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Cưng à, tôi có đang lên cơn không vậy? Tôi chưa bao giờ thấy cô Viết Hoa hăm hờ đến thế. Max hẳn gây ấn tượng cho cô lắm nên cô mới nổi cáu như thế. Anh ta có tài gây mê phụ nữ mà. Thuộc bản chất rồi không làm khác được. Do pheromone[\[2\]](#) cả đấy. Anh chàng này có cơ man nào là chúng. Thôi, tôi phải vọt đây. Peter Hargrave sẽ dẫn tôi đi dùng bữa trưa nay. Ừ, đúng thế, Peter Hargrave tổng biên tập. Ai biết được, sau khi đi ăn về, tôi có thể được thăng chức bự. Nhưng đừng lo, tôi không quên những người thấp cổ bé họng đâu.

Dolly XXX000

Tái bút: Cô nghĩ sao về quần mới của Aaron? Nó đáng tiền đấy chứ? Của Hugo Boss đấy. Tôi biết, tôi biết. Nhưng đó chỉ mới là khởi đầu thôi.

Gửi đến: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Thứ bảy

Chào anh! Chỉ là tin nhắn nhanh để báo anh đừng lo... thứ bảy em sẽ đến.

Phải, anh chàng-mắc nợ-chó đã chịu xuất hiện! Hẹn gặp anh lúc đó...

Tự hào là phù dâu cho bà xã tương lai của anh...

Mel

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Thế nào rồi?

Cô nàng tóc hoe đỏ à? THẬT vậy sao? Em định bắt anh mòn mõi ở đây chờ em nói tiếp à?

CHUYỆN GÌ ĐÃ XẢY RA??????????

Jason

Tái bút: Stacy cũng muốn biết đấy.

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Nó diễn ra thế nào

Anh thứ lỗi. Em bận bịu bài vở quá, rồi còn phải chạy về chỗ bà bác của Friedlander để đưa con chó ra đường. Max quên không nói Paco^[3], đặt tên gì mà sai lạc, là một con GREAT DANCE. Con chó bự còn hơn cả Mim. Vậy anh muốn biết gì nào?

Cô ấy có tin em là Max Friedlander? Rất tiếc phải nói là có.

Em đóng vai Max Friedlander có đạt không? Em đoán chắc là có, nếu không cô ấy đã không tin em là cậu ta. Em có cảm thấy như một kẻ xấu xa đạt điểm A khi làm thế không? Có. Tự nhận xét thấy em đáng được một chữ A màu đỏ to đùng.

Phần tệ nhất là... à, em đã nói với anh phần tệ nhất rồi. Cô ấy nghĩ em là Max Friedlander. Max Friedlander, kẻ vô ơn thậm chí không quan tâm ai đã đánh bất tỉnh bà bác 80 tuổi của mình. Dù vậy Melissa có quan tâm.

Tên cô ấy đấy. Tóc hoe đỏ. Melissa. Mọi người gọi cô ấy là Mel. Cô ấy bảo em thế. Mọi người gọi tôi là Mel. Cô ấy chuyển ra thành phố ngay sau khi tốt nghiệp đại học, như vậy cô ấy 27 tuổi, vì đã sống ở đây 5 năm. Về nguồn gốc, cô ấy quê ở Lansing, Illinois. Anh từng nghe về Lansing, Illinois chưa? Em có nghe về Lansing, Michigan, chứ chưa nghe về Lansing, Illinois. Cô ấy nói nó là một thành phố nhỏ, nhỏ đến mức chỉ cần anh dạo bộ xuống phố chính là có ngay người kêu lên: Kia, chào Mel.

Đúng như thế đấy. Kia, chào Mel.

Trên kệ sách của cô ấy, giữa biết bao cuốn sách khác, là những tác phẩm hay có dờ có từng được Stephen King chấp bút. Melissa lý luận rằng vào mỗi thế kỷ, sẽ có một nhà văn đúc kết nền văn hóa đang thịnh hành của thời đại, vào thế kỷ 19 có Dickens, và thế kỷ 20 có Stephen King.

Cô ấy nói chưa xác định ai sẽ là tiếng nói của thế kỷ 21. Anh biết cô bạn gái cũ của em Heather (anh nhớ Heather, đúng không, Jason? Là cô nàng mà anh và chị Stacy ám chỉ là cái Máy Thở Bằng Miệng ấy?) chất gì trên kệ sách không, Jason? Toàn là tác phẩm của Kierkegaard. Có điều cô ấy chưa bao giờ mở quyển sách nào của Kierkegaard ra cả, dĩ nhiên rồi, chỉ bởi vì bìa sách cùng tông màu với gối dựa trên sofa. Cái mà cô ấy nhìn thấy ở em, ý em là Heather, là một quyển sổ séc bự xụ dầy 1m88 có thể thanh toán mọi hóa đơn mua sắm đồ trang trí của cô ấy. Nhắc em lần nữa vì sao Mim bực hết chỗ nói khi Heather và em đường ai nấy đi.

Và khi em tới đó, cô ấy mời em bia. Melissa, không phải Heather.

Không phải sô-đa. Không phải rượu. Không phải Glenfiddich pha đá, hay Cosmo. Mà là bia. Cô ấy bảo cô ấy có hai loại: Nhẹ, và vị rế cây. Em chọn vị rế cây. Cô ấy cũng vậy. Cô ấy chỉ cho em nơi bác của Max cất

thức ăn cho chó mèo. Cô ấy chỉ em chỗ để mua thêm, phòng khi hết. Cô ấy bắt mí Paco thích đi dạo những đâu. Cô ấy chỉ cho em cách dụ con mèo có tên, em không đùa đâu, Ông Peepers, ra khỏi gầm giường. Cô ấy thắc mắc về công việc của em ở Quỹ Cứu trợ trẻ em. Cô ấy hỏi han em về chuyến đi Ethiopia. Cô ấy muốn biết em đã tới thăm bà cụ ở bệnh viện hay chưa, và em có buồn lòng nhiều khi thấy bà cụ nằm đó gần ống đủ chỗ không. Cô ấy vỗ vỗ lên cánh tay em và bảo em đừng lo, vì nếu có ai có thể hồi tỉnh lại sau hôn mê, thì đó chính là bác Helen của em. Và em cứ đứng đó nhe răng cười như một thằng ngốc giả tảng như mình là Max Friedlander.

Dù sao thì, em đã dọn vào căn hộ của bà Helen Friedlander. Nếu anh cần gọi gì, số là 212-555-8972. Có điều đừng gọi. Chuông reo ồn ào, em mới biết, làm Ông Peepers khó chịu. Phải đi đây.

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Em là ai thế hả?

Em đã làm gì em trai anh thế hả? Cái cậu này từng là một con người sáng suốt, cho đến khi bắt đầu vào vai Max Friedlander và gặp cái cô Melissa này.

EM CÓ MẤT TRÍ KHÔNG ĐẤY??? Em không được dọn vào căn hộ của người phụ nữ đó. Em làm sao vậy? RA KHỎI ĐÓ NGAY KHI CÒN CÓ ĐƯỜNG VỀ.

Jason

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Chị nghĩ như thế là tử tế đấy

Chào John. Là Stacy, chị dâu của em đây. Anh Jason cho chị đọc lá thư gửi gần đây nhất của em. Chị hy vọng em không phiền giận. Chị cũng hy vọng em đừng nghe anh ấy nói. Chị nghĩ việc em đang làm là rất tử tế, giúp người con gái tội nghiệp nhà bên chăm sóc thú nuôi của bà lão. Anh Jason đang một hai bảo chị chẳng hay ho gì khi làm thế, và nói gì đó về tóc hoe đỏ, nhưng chị chẳng nghe anh ấy đâu. Đầu óc anh ấy bệnh hoạn quá rồi. Mới hôm kia anh ấy bảo chị nhạc trong video tập thể dục cho thai phụ nghe giống nhạc trong phim khiêu dâm! Anh ấy từng xem phim khiêu dâm hồi nào vậy cà, chị muốn biết đấy. Dù sao, chị chỉ nói là, đừng cảm thấy tồi tệ khi đóng giả cái người tên Max này. Đó là việc nên làm. Mà sao em không mời cô bé tóc hoe đỏ qua ăn tối luôn thể vào Chủ nhật nhỉ? Chắc chắn chị sẽ bảo bọn cháu gái em gọi em là Max. Chúng sẽ nghĩ đây là chuyện vui, chị bảo đảm đấy. Như một trò chơi! Lúc này chỉ có thế thôi. Hy vọng gặp lại em sớm.

Chị dâu đáng yêu của em,

Stacy

Gửi đến: Michael Everett <michael.everett@thenychronicle.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Liên lạc

Vui lòng lưu ý trong nhiều tuần tới, tôi sẽ chỉ liên lạc bằng điện thoại di động. Đừng để lại lời nhắn cho tôi trên điện thoại nhà. Có thể dùng email để liên lạc với tôi, hoặc tại địa chỉ này, hoặc tại địa chỉ mới, jerryllives@freemail.com.

Cám ơn

John Trent

Phóng viên Điều tra tội phạm cấp cao

Ký sự NY

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: jerrylives@freemail.com>

Về việc: Dành cho chị Stacy

Chị Stacy yêu quý,

Em chỉ muốn cảm ơn chị vì đã hiểu tình trạng hiện tại của em. Chị thấy đó, anh trai em, chồng của chị, có khuynh hướng hoài nghi tất cả. Đừng hỏi em sao anh ấy lại thế, vì Jason luôn là người may mắn: anh ấy là người có cái đầu làm ăn, trong khi em chỉ có, thứ lỗi cho lời sáo rỗng, cái thân đầy tội. Anh ấy cũng khá may mắn gặp được chị, Stacy. Em nghĩ thật dễ nói dối với người có một người vợ đáng quý như thế để ngồi thoải mái và chỉ trích đám người thô lỗ tội nghiệp còn lại, những kẻ thậm chí không thể tìm thấy một cái hốc tinh ngoài kia, hướng chỉ là đá quý. Em đoán anh Jason không nhớ anh ấy từng khó khăn thế nào để gặp gỡ một cô gái thực sự bị anh ấy cuốn hút, chứ không phải cái gia tài của nhà Trent. Hình như Jason không nhớ Michelle. Chị phải hỏi anh ấy về Michelle, Stacy. Hay Fiona. Hay Monica, Karen, Louise, Cathy, hay Alyson. Em tò mò muốn thấy anh ấy phải nói gì về bất kỳ ai trong bọn họ. Điều dường như anh ấy không nhận ra là anh ấy đã tìm thấy người con gái tốt nhất thế giới rồi. Anh ấy quên rằng một số kẻ thất bại như em đây vẫn đang tìm kiếm ngoài kia.

Vậy nói với chồng chị cho em xả hơi chút nhé, Stacy?

Và cảm ơn chị đã mời, nhưng nếu chị thấy ổn, em sẽ không tới ăn tối vào Chủ nhật này.

Yêu quý,

John

Tái bút: Viết lại cho em ở địa chỉ mới, đã ghi ở trên. Em không chắc nó đã hoạt động được hay chưa.

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Địa chỉ email mới của em

John:

Jerry lives? Em có điên không? Em mất trí rồi chắc? ĐÓ là địa chỉ em chọn để lập tài khoản an toàn với tóc hoe đỏ? Em có thể ngạc nhiên khi biết hầu hết con gái không thích Jerry Garcia, John. Họ thích Mariah Carey. Anh biết điều này do xem VH1. Và đừng viết thư cho vợ anh nữa. Suốt ngày cô ấy cứ tra vấn Alyson là ai? Michelle là ai? Lần tới anh gặp em, Jerry, em chết chắc.

Jason

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: <jerrylives@freemail.com>

Về việc: Jerry

Anh sai rồi. Hầu hết con gái đều thích Jerry Garcia hơn Mariah Carey. Em vừa thăm dò trong văn phòng, và Jerry thắng Mariah gần như 5-1--em gái ở phòng xử lý thư từ không thích ai cả, vì vậy phiếu cô ấy không tính.

Ngoài ra, em đã nhìn vào chồng CD của Melissa khi cô ấy đang ở trong bếp lấy bia, và em không thấy có đĩa nào của Mariah Carey cả. Anh đúng là chẳng biết gì về phụ nữ.

John

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Anh đúng là chẳng biết gì về phụ nữ

Em thì biết chắc??????????

Gửi đến: Trung úy Paul Reese
<preese@eightyninthprecinct.nyc.org>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Helen Friedlander

Reese,

Không biết anh có thể giúp tôi một việc không. Tôi cần biết mọi thông tin anh có về Helen Friedlander, 12-17 Tây, đường số 82, căn hộ 15A. Tôi tin bà ấy là nạn nhân của một vụ đột nhập và tấn công - một vụ khá nghiêm trọng, vì bà ấy đã ở khu săn sóc đặc biệt kể từ đó, đang hôn mê. Tôi cảm kích lắm, và không đâu, không phải để viết bài, vì vậy đừng lo về sở của anh.

John Trent

Phóng viên cấp cao

Ký sự New York

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Helen Friedlander

Đừng lo. Mọi việc tiến triển tốt. Tớ lẩn tránh an toàn những rắc rối của cô Fuller về công việc của tớ tại Quỹ Cứu trợ trẻ em. Mà này, chọn việc nghe kêu đấy. Tớ đoán “trẻ em” ở đây theo ý cậu là những cây que mỏng như kẹo gum 18 tuổi mà cậu mất nhiều ngày để chụp ảnh thời trang và chỉ những ai 48 tuổi đã ly dị mới có đủ sức cung ứng?

Cậu đúng là tên khốn, cậu biết không?

J

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Bớt buồn đi

Chúa ơi, tớ quên mất cậu có thể rất bảo thủ. Hèn gì chuyện tình của cậu chỉ ba bảy hai mươi mốt ngày là rã đám. Có chuyện gì với em vừa rồi vậy? À, phải, tớ nhớ rồi: bộ sưu tập Kierkegaard cùng tông màu với ghế sofa. Anh bạn, cậu cần phải thư giãn. Ai thèm quan tâm một phụ nữ có những sách nào trên kệ? Cô ấy làm ăn thế nào giữa những tấm drap giường đó mới là vấn đề, heh heh heh.

Max

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Đại úy Paul Reese <preese@eightyninthprecinct.nyc.org>

Về việc: Helen Friedlander

Trent,

Hồ sơ đang được gửi. Hoặc tôi nên nói một số bản sao của hồ sơ đã tình cờ được chép ra trong lúc cả Sở đang ăn trưa. Nếu bất kỳ cái gì của thứ này xuất hiện trên mặt báo của anh, Trent, anh có thể hôn tạm biệt chiếc xe hơi thể thao Mutang của anh. Coi như bị tịch thu.

Tóm tắt vụ việc liên quan đến Helen Friedlander:

Gọi vào khoảng 8:50 sáng, báo có một phụ nữ bất tỉnh trong nhà. Chúng tôi có một đơn vị đang làm nhiệm vụ trong công viên gần đó. Họ đến hiện trường đầu khoảng 8:55 sáng. Tìm thấy nạn nhân đang được một phụ nữ là hàng xóm sơ cứu. Sau đó người phụ nữ này được xác định là Melissa Fuller, sống cạnh nhà tại căn hộ 15B.

Nạn nhân là một bà cụ khoảng 80 tuổi. Lúc phát hiện đầu tiên, mặt úp xuống thảm trong phòng khách. Nhân chứng khai cô ta đã lật bà cụ lên để kiểm tra nhịp tim, hô hấp, v.v. Nạn nhân còn thở nhưng mạch yếu khi đội cấp cứu đến lúc 9:02 sáng. Không thấy dấu hiệu đột nhập hay vào nhà trái phép. Khóa ngoài không bị cạy. Cửa không khóa, theo người hàng xóm.

Theo các bác sỹ, nạn nhân bị đánh vào sau đầu bằng vật cùn, có thể là súng lục dạng bỏ túi. Vụ tấn công xảy ra khoảng 12 tiếng trước khi tìm thấy nạn nhân.

Nghi vấn đặt ra cho người gác cửa và các hàng xóm cho thấy:

Không ai gọi đến căn hộ 15A vào đêm trước khi phát hiện nạn nhân.

Không ai nghe bất kỳ nào động nào vào khoảng 9 giờ tối hôm đó.

Một lưu ý nữa: có một số quần áo của nạn nhân được ném ngang giường, như thể trước tai nạn, nạn nhân đang phân vân không biết nên mặc cái nào. Tuy nhiên, nạn nhân, khi được tìm thấy, đang mặc áo ngủ, có cả cuộn tóc, v.v...

Một phóng viên có thể đưa ra lập luận rằng, có thể hiểu đây là một vụ tấn công nữa của tên giết người mặc quần áo phụ nữ. Tuy nhiên, có một sự khác biệt lớn: kẻ này luôn giết chết nạn nhân của hắn, và có xu hướng luẩn quẩn để biết chắc rằng họ thực sự đã chết.

Ngoài ra, nạn nhân của hắn thường ở độ tuổi 20, 30, và 40. Bà Friedlander, dù nhanh nhẹn hoạt bát so với tuổi, vẫn không thể nhầm lẫn là một phụ nữ ít tuổi hơn. Vậy thôi. Chúng tôi không có thông tin gì. Dĩ nhiên, nếu bà lão chết, mọi việc sẽ thay đổi. Sự việc sẽ trở thành một vụ giết người, và chúng tôi sẽ cho các thám tử vào cuộc cũng như tìm dấu vân tay, v.v. Nhưng trừ khi việc đó xảy ra, vụ này vẫn được xem là một vụ trộm.

Đó là tất cả những gì tôi có thể nói. Chúc anh may mắn, và nói các đồng nghiệp anh thôi làm phiền Đơn vị chống tội phạm đường phố đi. Phải, một số đúng là rác rưởi, nhưng hầu hết anh em đều là người tốt.

Paul

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Anh ấy không có ý đó đâu

Nadine, cậu biết anh ấy không có ý đó mà. Ít ra không phải như cậu nghĩ. Tony chỉ nói rằng nếu cậu định cứ ngồi đấy ca cẩm về trọng lượng của mình, sao không làm gì đó để cải thiện và tham gia lớp tập thể dục. Anh ấy chưa bao giờ nói cậu béo. Được chứ? Tớ cũng ở đó mà. ANH ẤY KHÔNG CÓ NÓI CẬU BÉO. Giờ cậu định nói với tớ rằng cậu chẳng vui tại bữa tiệc? Ông cậu của Tony thật đáng yêu. Lời chúc mừng của ông ấy... nó thật dễ thương! Tớ thề, Nadine, đôi khi tớ ghen tỵ với cậu đến mức muốn vỡ tung luôn. Tớ sẽ cho đi bất cứ thứ gì để tìm thấy một anh chàng có một người cậu như Giovanni, người sẽ tổ chức tiệc hồ bơi cho tớ và gọi tớ là Botticelli Venus[4]. Và cậu CHẴNG mập chút nào trong bộ đồ đó. Chúa ơi, nó có đủ vải chống thấm Gortex trong đó để kiểm soát lớp mỡ thừa của Marlon Brandon. Cái bụng bé tí của cậu không có cơ hội đâu. Cậu hãy thôi than thở và hành động như một người lớn đi. Nếu cậu ngoan, tớ sẽ cho cậu qua nhà và theo dõi Max Friedlander cùng tớ... Oooh, nhìn kìa, tối nay anh ta mặc áo thun không tay...

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cái mông của tớ

Cậu nói dối. Về cái áo thun không tay và ý của Tony muốn nói gì. Cậu biết rõ ý anh ấy muốn nói là anh ấy chán nhìn cái mông size 16 của tớ. Tớ cũng chán ngán và mệt mỗi khi nhìn nó. Nên tớ toàn tâm toàn ý muốn tham gia lớp tập thể dục.

Tớ không cần biết Tony ám chỉ gì. Là do anh ấy mà tớ ra nông nổi này. Tớ đang size 12 cho đến khi anh ấy xuất hiện và bắt đầu làm cho tớ món mì ống gan gà với pho mát bốn loại và sốt kem rượu Marsala đã thành thương hiệu của anh ấy vào hằng đêm. Nào, em yêu, nếm thử đi, em chưa từng ăn thứ gì giống thế đâu. Ha! Cả món mì ống nấu vodka nữa chứ. Vodka cái khỉ mồi. Sốt kem thì có, đâu có ai thèm nói tớ biết chúng khác biệt thế nào. Còn việc được gọi là Botticelli Venus, tin tớ đi, có nhiều tên hay hơn để gọi. Bây giờ anh chàng-mắc nợ-chó đang mặc gì?

N :-/

Gửi tới: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Anh ta đang mặc gì

Cậu cần biết anh ta mặc gì để làm gì? Cậu đính hôn rồi. Nhưng nếu cậu cứ nài nỉ...

Để xem nào, anh ta đang làm (hay nằm nhỉ? Hèn gì họ cho tớ chết dí với Trang 10) trên giường mặc áo thun có tay (xin lỗi, không phải thun không tay--cậu nói đúng, tớ đang nằm quan sát nếu cậu để ý). Anh ta lại lôi laptop ra lần nữa. Paco đang ở cạnh. Tớ phải nói là Paco nhìn vui kinh khủng. Con chó đó chưa bao giờ vui đến thế khi tớ ở bên đó. Chắc là... Chúa ơi! Hèn gì con chó đó vui! Anh ta đang cho nó ăn Alpo, thức ăn cho chó, ngay trên giường! Con chó đó đang trây Alpo khắp khăn phủ giường vải Chenille trong phòng dành cho khách của bà Friedlander! Thằng cha này bị gì vậy? Anh ta không biết vải Chenille phải được giặt khô à?

Sao mà mê mẩn thế này. Sao mà mê mẩn thế này, Nadine. Một nỗi thương cảm bất chợt trào dâng trong lòng tớ. Tớ đang ngồi đây vò vổ trong căn hộ của mình, tường thuật mọi hoạt động của anh chàng nhà bên cho bạn thân nhất của tớ, người đã được đính hôn. Nadine, cậu sắp cưới rồi! Còn tớ đang làm gì đây? Ngồi đây vận áo len tay dài đang email cho người bạn gái của mình.

TỚ THẬT ĐÁNG THƯƠNG!!! Tớ còn hơn cả đáng thương nữa, tớ--ÔI CHÚA ƠI. ÔI CHÚA ƠI, Nadine! Anh ta vừa nhìn thấy tớ. Tớ không đùa đâu. Anh ta vừa vẩy tay!!! Tớ xấu hổ chết mất. Tớ chết mất. Tớ--Chúa ơi, anh ta đang mở cửa sổ. Anh ta đang nói gì đó với tớ.

Tớ quay lại với cậu ngay.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: VIẾT LẠI ĐI!!!!

Nếu tối nay cậu không viết lại cho tớ, tớ thề sẽ gọi cảnh sát. Tớ không quan tâm mình có đang giống mẹ của cậu hay không. Cậu không biết gì về gã này, trừ bà bác điên của anh ta sống cạnh nhà cậu và chuyện anh ta có một bức ảnh chụp nuy treo ở Whitney. Mà này, tớ nghĩ cậu và tớ cần đi một chuyến nhỏ vào thứ hai để nhìn tận mắt.

VIẾT LẠI CHO TỚ--nếu không mấy anh chàng ở 87 Precinct sẽ lại đến thăm cậu.

Nad

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Em hãy thôi đi

Anh đã cố gọi cho em trong hai giờ rồi, nhưng điện thoại của em bận suốt. Anh chỉ có thể phỏng đoán, hoặc ống nghe không móc vào máy vì em không muốn nói chuyện với anh, hoặc em đang tám trên mạng với Mel. Nếu là cái sau, hãy thoát mạng và gọi cho anh ở nhà hàng. Nếu là cái đầu, đừng có ngớ ngẩn như thế.

Anh chỉ có nói là nếu em cảm thấy kinh hoàng về chuyện áo cưới, hãy kiếm cho mình một huấn luyện viên kèm riêng hay gì đó. Ý anh là, trời ạ, Nadine, em đang làm anh phát điên phát rồ với cái chuyện vớ vẩn size 12 này. Ai thèm QUAN TÂM em size mấy chứ? *Anh* không quan tâm. Em thế nào anh cũng yêu. Và anh không quan tâm bao nhiêu chị em gái nhà em đã mặc cái áo ngu ngốc của mẹ em. Dù sao anh cũng ghét nó. Nó xấu như ma. Đi ra mà mua một cái mới, cái mà vừa với em BÂY GIỜ ấy. Em sẽ cảm thấy khá hơn trong nó và nó sẽ trông khá hơn trên em. Mẹ em sẽ hiểu, và ai thèm quan tâm chị em nhà em nghĩ gì! Dù sao mấy người đó thấy mà ghét. Anh phải đi đây. Bàn 7 vừa gửi trả món cá hồi vì nó chưa chín. Xem em đã làm gì anh này?

T

Gửi đến: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Xin lỗi anh....

nhưng em không cảm kích thái độ của anh đối với chị em nhà em. Nói gì thì nói em rất quý họ. Nếu em nói các anh em trai của anh thấy mà ghét, cậu Giovanni của anh thấy mà ghét, anh có muốn như thế

không? Nói như anh thì hay rồi. Anh chỉ việc xỏ vôi xỏ vàng bộ đồ chú rể đi thuê là xong. *Em* thì phải lộng lẫy em mới chịu.

ANH KHÔNG HIỂU À???? Chúa ơi, làm đàn ông thì quá dễ rồi.

Nad

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Không có gì ầm ĩ cả

Anh ta chỉ không biết sử dụng cái mở nắp hộp bằng điện. Anh ta đã mua cho Ông Peepers cá ngừ để dụ nó chui ra khỏi gầm giường. Sức mấy có hiệu quả. Tớ đã gợi ý lần sau hãy mua cá ngừ trong nước thay vì trong dầu ô-liu. Tớ không nghĩ mèo thích dầu ô-liu lắm.

Dù sao, trong lúc tớ ở đó, anh ta đã hỏi trong khu có nơi nào ngon để gọi đồ ăn Trung Quốc không. Vậy là tớ chỉ, rồi anh ta hỏi tớ đã ăn tối chưa, tớ nói chưa, thế là anh ta hỏi tớ muốn gọi đặt món với anh ta không, tớ nói có, vậy là hai đứa đã ăn sườn nướng ít thịt, mì mè lạnh, thịt heo moo shu, và gà nấu bông cải xanh tại bàn bếp của bà Friedlander. Và tớ biết cậu định nói gì, nhưng không phải, không phải hện hò, Nadine.

Vì Chúa, chỉ là đồ ăn Trung Quốc thôi mà. Trong bếp bác anh ta. Với Paco ngồi đó, chỉ chực một trong hai đĩa rót xuống thứ gì là nó lúm sạch hết vào miệng. Và không, làm gì có chuyện tán tỉnh tớ. Ý tớ là Max, không phải Paco. Dù rằng tớ không hiểu làm sao anh ta có thể nhìn nhìn tớ khi tớ chắc chắn mình khá bắt mắt trong chiếc áo len Hôm-Nay-Là-Thứ-7-Và-Tôi-Không-Có-Hẹn. Rõ ràng là Dolly đã sai về Max. Anh chàng không phải mẫu người thích tán tỉnh. Rất tự nhiên và thân thiện. Hóa ra bọn tớ có nhiều điểm chung. Anh ta ưa thích những bí ẩn mà tớ cũng vậy, cho nên bọn tớ bắt đầu nói sang những bí ẩn yêu thích của hai đĩa. Cậu biết không, anh ta hết sức văn chương, so với một thợ chụp ảnh. Thử so với mấy anh chàng bên phòng Mỹ thuật ở sở thì biết. Cậu hình dung nổi Larry trò chuyện một cách hiểu biết về Edgar Allan Poe[5] không? Tớ nghĩ là không đâu.

Chúa ơi, một ý nghĩ khủng khiếp vừa xuất hiện trong đầu tớ: nếu tất cả những gì Dolly nói về Max là đúng, và anh ta LÀ mẫu người thích tán tỉnh thì nó có nghĩa là sao, vì anh ta không hề tán tỉnh tớ? Nó chỉ có thể có một ý nghĩa thôi!

Chúa ơi, tớ đáng ghét vậy sao!

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Đi uống một viên Midol đi...

được không? Cậu không đáng ghét. Tớ chắc chắn những gì Dolly nói về Max Friendlander là không đúng. Vì Chúa, là DOLLY đó. Chị ta từng làm công việc của CẬU. Có điều không như cậu, chị ta không thật tâm lắm về những gì mình đưa tin. Ví dụ, tớ thành thật nghi ngờ việc chị ta cảm nhận được nỗi đau tinh thần giống như cậu về những gì Matt Damon đã làm với Winona. Tớ chắc chắn anh ta là người rất dễ thương, y như cậu nói.

Nad :-)

Gửi đến: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjourn.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjourn.com>

Về việc: Max Friedlander

Nào, khai ra đi. Sự thật về anh chàng này là gì? Vì nói chung anh ta đã dọn vào căn hộ bên cạnh Mel và cô ấy rõ ràng đã si mê anh ta, dù cô nàng quả quyết ngược lại. Anh ta có thực sự tệ như chị nói không, hay chị lại nói quá lên, như thường lệ? Và nhớ này: tôi trông coi mục phê bình ẩm thực của tờ báo. Tôi có thể làm chị bị cấm cửa ở quán Nobu chỉ với một cú gọi, vì vậy đừng có lộn xộn với tôi, Dolly.

Nadine

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Sao?

Em không định nói chuyện với anh hay sao? Anh chỉ nói là những gì em mù tịt về phụ nữ có thể làm lấp đầy Hẻm Núi Lớn. Tự nhiên em nổi cơn tự ái lên là sao chứ?

Jason

Tái bút: Stacy muốn biết em đã mời tóc hoe đỏ đi chơi chưa.

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: jerrylives@freemail.com

Về việc: Sao?

Em không tự ái. Anh muốn gì ở em chứ? Không phải ai trong chúng ta cũng có trợ lý riêng, tài xế riêng, người giúp việc, quản gia, người làm vườn và một đội bảo trì hồ bơi, thầy dạy tennis, bác sỹ dinh dưỡng, và một công việc mà ông chúng ta đã dâng sẵn tới miệng. Em

chỉ bạn, được chứ? Chúa ơi, em có một công việc toàn thời gian và một con Great Dance phải dắt đi dạo 4 lần một ngày.

John

Tái bút: Nói chị Stacy là em đang tìm dịp thuận tiện đây.

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Em phải tìm sự giúp đỡ chuyên nghiệp đi

Nghe này, đồ lập dị thần kinh: hành vi thù địch này là từ đâu? Em có thể có một công việc trong văn phòng của ông nội nếu em muốn. Trợ lý riêng cũng vậy. Đội công nhân bảo trì bể bơi thì anh không biết vì sống trong thành phố, em không có bể bơi. Nhưng mọi thứ anh có, em có thể có dễ dàng nếu em từ bỏ cuộc tìm kiếm vô lý mà em đã dẫn thân vào chỉ để chứng tỏ em có thể sống tốt mà không cần tiền của Mim. Anh sẽ nói có một thứ em hết sức cần mà em hiện không có, đó là một bác sỹ tâm thần, bồ tèo ạ, vì hình như em đang để mình gặp nguy hiểm chết người do quên mất một điều:

Em không phải dẫn con chó chết tiệt đó đi dạo 4 lần một ngày. Tại sao à? Vì em không phải là Max Friedlander. Hiểu chưa? EM KHÔNG PHẢI LÀ MAX FRIEDLANDER, dù em có nói gì với cô nàng tội nghiệp đó. Giờ thì khắc phục bản thân đi.

Tái bút: Mim muốn biết em có định tới buổi trao tặng mái nhà mới mà chúng ta đã tài trợ xây dựng cho Viện ung thư Sloan-Kettering không. Nếu có, nội yêu cầu em đeo cà-vạt để trông khác mọi ngày một chút.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: jerrylives@freemail.com

Về việc: Xin chào

Là tôi đây. Max Friedlander đây. Tôi lấy địa chỉ jerrylives@freemail.com. Tên đó là để nhắc tới Jerry Gracia. Ông ấy là ca sỹ chính trong ban nhạc Greatful Dead. Phòng khi cô chưa biết. Cô vẫn khỏe chứ? Tôi hy vọng là cô chưa ăn món mì mè lạnh còn lại hôm qua. Phần của tôi để qua đêm đã đông lại thành một thứ giống như vữa.

Này, tôi nghĩ một số đồ giặt khô của cô đã được giao tới căn hộ của bác tôi vào tối qua thay vì căn hộ của cô. Chí ít, tôi không nghĩ bác tôi có cái áo cánh da báo nào của Banana Republic--hay ít ra, nếu có, bà ấy chẳng may không có nhiều dịp để diện nó gần đây--vậy nó hẳn là của cô, đúng không? Có lẽ chúng ta có thể gặp nhau sau để trả đồ về cho đúng chủ. Còn điều này, tôi mới biết bộ phim Hình bóng của sự nghi ngờ vừa được phục chế bằng kỹ thuật số và phát hành lại sẽ được chiếu tại rạp Film Forum vào tối mai. Tôi vẫn nhớ cô đã nói đó là bộ phimHitchcock cô yêu thích. Tôi nghĩ chúng ta có thể coi suốt 7 giờ,

nếu cô chưa có kế hoạch nào khác, rồi có thể sẽ kiếm gì đó ăn sau--tốt nhất không phải là đồ ăn Trung Quốc. Có gì cô cho tôi biết với nhé.

Max Friedlander

Tái bút: Tôi đã có ý nói với cô, bạn bè tôi gọi tôi là John. Cái tên này bị dính từ hồi học đại học.

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Xin chào lại anh

Vâng. Suất 7 giờ được đấy ạ. Chúng ta có thể đến tiệm đồ nướng Brother's Barbecue sau đó. Nó nằm ngay khúc đường phía dưới Film Forum. Cám ơn đã giữ đồ giặt khô giúp tôi. Ralph cứ lẫn lộn 15A và 15B hoài. Tôi cứ nhận mãi mấy túi lớn thức ăn cho chó giao tận nhà. Khoảng 9 giờ tôi sẽ ghé lấy áo, nếu anh thấy chưa quá muộn. Tôi có việc sau giờ làm--có một buổi khai trương nghệ thuật tôi phải lấy tin cho mục của tôi. Cái anh chàng này quả thật đã làm tượng bằng viên Vaseline. Tôi không đùa đâu. Ai dè cũng có người mua. Ý tôi là, các bức tượng. Thôi, nói chuyện với anh sau nhé.

Mel

Tái bút: Nickname gì mà là John, lạ nhỉ?

Tái tái bút: Anh có thể ngạc nhiên khi biết tôi cũng biết rõ Jerry Garcia là ai đấy.

Thật ra tôi từng xem ông ấy biểu diễn một lần.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: ÔI CHÚA ƠI

ANH TA MỜI TỚ ĐI CHƠI!!!!!!!!!!!!!!

À, đại loại vậy. Chỉ là đi xem phim, nhưng thế cũng được tính, đúng không?

Đây hãy đọc thư trả lời của tớ và nói xem tớ nghe có háo hức quá không.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Chúa lòng lành, tôi hiểu ý cô muốn nói gì. Tôi chưa thấy Mel hồ hởi đến thế này bao giờ từ lần cô ấy biết có buổi họp mặt các diễn viên trong Ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên (nhớ cô chị lớn Mary mù tội nghiệp chứ? Thấy mà thảm. Tôi chẳng khoái cô ta chút nào). Cũng may phước là Aaron đang đi công tác ở Botswana nên không phải nghe tiếng ré đầy phấn khích phát ra từ ô cửa Mel. Anh chàng vẫn còn bị cô nàng ám ảnh một cách tội nghiệp. Sao Mel lại muốn đi ném một tác phẩm nghệ thuật chưa hoàn hảo như Aaron chỉ vì một kẻ như Max, tôi khó lòng hình dung nổi đấy. Ít ra Aaron còn có tiềm năng. Tôi biết có nhiều phụ nữ đã cố thay đổi Max nhưng chẳng ăn thua gì. Nói cách khác, Nadine, hãy dè chừng: rất dè chừng. Max hội đủ tất cả những gì mà các bà mẹ yêu dấu của chúng ta đã cảnh báo (à, mẹ của tôi sẽ cảnh báo tôi về những anh chàng như Max nếu bà ấy từng có mặt ở nhà). Thủ đoạn của Max: rất mãnh liệt cho đến khi đưa được cô gái lên giường, rồi anh ta bắt đầu rút lui. Trong lúc đó, quý cô thường bối rối không hiểu vì sao anh Max ân cần thuở nào thôi không gọi điện nữa. Những cảnh lâm ly ắt phải diễn ra trong tiếng khóc nghẹn ngào: Sao anh không gọi? và Cái ả em thấy đi cùng anh tối kia là ai? được đáp trả không thương tiếc Hãy thôi làm tôi ngộp thở đi, và Tôi chưa sẵn sàng để kết hôn. Câu trả lời cũng có thể ở dạng khác: Chúng ta không thể làm mỗi lúc mỗi việc thôi sao? và Thứ Sáu anh sẽ gọi cho em. Anh thề đấy. Cô mừng tượng được không? Mà này, tôi đã tám cô về cái lần Max trong một buổi chụp ảnh áo tắm Sports Illustrated đã bắt tất tạt các người mẫu không chừa em nào lấy đá uớp trên đầu ti của họ vì chúng nhô ra chưa đủ chưa? Cưng yêu quý ơi, anh ta sẽ ngốn ngấu Mel bé bỏng của chúng ta rồi phun cô ấy ra không thương tiếc thôi.

Cái vụ Nobu cô không đang nói thực tâm đấy chứ?

Dolly XXX000

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Được rồi, vậy tớ mặc gì đây?

Nghiêm túc đấy. Lần trước gặp anh ấy, tớ vận áo len tay dài, nên lần này tớ muốn trông thật xinh đẹp.

Đi ăn trưa với tớ rồi giúp tớ lựa mua cái gì đó. Tớ thấy có một cái áo đầm dây tại Bebe. Nhưng cậu nghĩ nó có quá khô gợt trong lần hẹn hò đầu tiên không?

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Chúng ta cần nói chuyện

5 phút nữa gặp tớ trong phòng vệ sinh.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Đồng gửi: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Đồng gửi: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Không ai làm việc ở đây nữa sao?

Các cô đâu hết rồi? Có ai trong các cô chợt nhớ ta có một tờ báo đang chờ phát hành không hả? Dolly, bài viết về giày cao gót, sát nhân thâm lặng của cô đến đâu rồi?

Nadine, tôi vẫn đang chờ bài phê bình về chỗ mới của Bobby Flay.

Mel, cô có đi hay không buổi công chiếu đầu tiên bộ phim mới của Billy Bob Thornton tối hôm qua? Tôi mong cô ít ra có vài lời chỉ trích gay gắt về việc anh ta là một tên đểu khi bỏ rơi mỹ nữ tóc vàng trong Công viên Kỷ Jura vì cái con nhỏ ghê tởm, đang có gì đó mờ ám với anh trai cô ta.

Nếu tôi không thấy cái mông nào đặt vào ghế sớm, sẽ chẳng vui vẻ gì cho các cô tại bữa tiệc tặng quà em bé của Stalle đâu. Lần này tôi nói thật đấy.

George

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Em? Thù địch?

Anh phải nhìn vào gương một cái đi, Jase. Anh sẽ không bị hói đầu sớm do gien đầu, bồ tèo. Gien của em gần như giống hệt của anh, và không phải nói khoác, em vẫn có đầy đủ tóc trên đầu. Rất rất nhiều hành vi thù địch bị dồn nén lâu ngày của anh sẽ giết chết các nang tóc đấy. Và nếu anh muốn biết ý của em thì đây: tất cả đều hướng vào Mim. Lỗi của anh là để cho nội điều khiển cuộc đời anh. Thấy không, em đã bứt ra tự do không ràng buộc, và anh biết gì không? Không có một cọng tóc nào vương trên gối em mỗi sáng em thức dậy. Lúc này em đang có ý phớt lờ tâm trạng vô cùng chênh vênh của anh để thông báo với anh một việc, em sẽ không tới dự buổi trao tặng vào tối mai vì có kế hoạch thay thế rồi. Em sẽ không nói thêm vì sợ huynh đệ ta lại tức tối nhau hơn. Nghe thích đấy, huynh đệ ta tức tối nhau hơn. Có lẽ em sẽ cho chi tiết đó vào cuốn tiểu thuyết của em.

Trân trọng kính chào, đưa em trung thành của anh,

John

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Đồng gửi: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Bình tĩnh nào

Hai người cần bình tĩnh nào. Tôi sẽ đi chơi với anh ta, được chưa? Tôi sẽ không nhào xuống giường với anh ta đâu. Aaron có thể làm chứng, tôi không nhào xuống giường với bất kỳ ai một cách dễ dàng, được chứ? Hai người đang phản ứng quá đấy. Đầu tiên, Dolly, tôi không tin cái chuyện đầu ti. Còn Nadine, tớ không phải là kẻ mong manh dễ dàng cảm động như cậu nghĩ. Được rồi, tớ có quan tâm đến đời sống tình cảm của Winona Ryder, nhưng nó không làm tớ trăn trở hằng đêm. Lauren Dern cũng vậy. Tớ có thể tự lo cho mình. Vả lại, cũng chỉ là đi xem phim thôi mà, vì Chúa.

Dù sao, cảm ơn hai người đã quan tâm.

Mel

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Có chuyện gì ở đây vậy?

Chuyện đó là sao hả? Hai người định làm gì vậy? Tớ gần như chết đuối khi bước vào phòng vệ sinh và Dolly đang đứng đó với cậu. Tớ cứ nhìn quanh quất tìm anh chàng giao nhận fax vì ngờ anh ta đang trốn trong một buồng vệ sinh nào đó cùng một hộp bao cao su và dầu mát-xa ăn được, và sự hiện diện của chị chàng ở đó là cả một sai lầm khủng khiếp.

Nadine ơi là Nadine, tớ không quan tâm Dolly nói gì về Max Friedlander. Anh ấy hoàn toàn không phải thế. Có lẽ đã từng, nhưng đã thay đổi. Tớ biết mà. Tớ đã ở cùng anh ấy. Đã quan sát anh ấy với Paco, và đặc biệt với Ông Peepers (được rồi, tớ thừa nhận, tớ đã theo dõi anh ấy qua cửa sổ. Này, tớ không tự hào. Nhưng đó là sự thật). Ông Peepers ghét mọi người, nhưng nó đã bắt đầu thân thiện với Max. Tớ biết không thể đánh giá một người qua cách họ liên kết với thú vật, nhưng tớ nghĩ việc đó nói lên rất nhiều điều về Max, rằng anh ấy đã không tiếc bỏ thời gian ra để làm quen với thú nuôi của bà cụ, thậm chí con mèo có tính đa nghi và nhìn chung thích biệt lập như Ông Peepers cũng đang bắt đầu thân thiện với Max. Được rồi chứ?

Và phải rồi, có lẽ tỉ lệ thành công của tớ không như mong đợi, xét tới việc Aaron tình tự với Barbara Bellerieve sau lưng tớ mà tớ không hề hay biết, nhưng tớ thực sự không nghĩ Max đi chơi với tớ là để đưa tớ lên giường. Vì nếu những gì Dolly nói là đúng, Max có thể có bất kỳ ai. Vậy sao anh ấy lại muốn tớ? Không phải tớ đang khiêm tốn đâu. Ý tớ là, sao một anh chàng như thế lại tìm đến một phóng viên chuyên trách mục lượm lặt trong khi anh ta có thể có--ai nhỉ, Cindy Crawford, nếu cô ấy không đang mần nong bên chủ nhân Skybar, hay công chúa Stephanie xứ Monaco, hay ai đó đình đám như thế? Thật đấy, Nadine, cậu cứ thử suy nghĩ mà xem.

Có vậy thôi. Tớ không điên đâu. Chỉ thấy tổn thương. Nói gì thì nói, tớ đâu phải còn em bé.

Mel

Tái bút: Tớ có thể xí xóa cho cậu nếu cậu giúp tớ lựa mua đôi giày mới tại Nine West để mang cùng cái đầm mới của tớ.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Được thôi. Đi chơi với hấn đi. Xem tớ có thêm quan tâm không.

Nhưng tớ muốn có một bài tường thuật đầy đủ ngay khi cậu đi về. Hiểu chưa?

Và tớ cảnh cáo cậu, Mel, nếu gã này làm tan nát trái tim cậu và cậu rầu rĩ ủ dột trong đám cưới của tớ, chính tay tớ sẽ giết cả hấn và cậu.

Nad :-[

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Tiểu thuyết nào?

Em đang viết tiểu thuyết? Em rũ mình ra khỏi sự trói buộc của gia sản, em đang sống một cuộc đời hai mặt, em đang cố giải đáp bí ẩn đằng sau vụ tấn công bà lão, và em đang viết tiểu thuyết? Nói thật, em nghĩ em là ai vậy? Bruce Wayne[6] chẳng?

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Batman

Thật ra em không tin Bruce Wayne từng viết tiểu thuyết, cũng như đã rũ mình ra khỏi sự trói buộc của gia sản. Em tin, anh ấy đã chi dùng gia sản của mình khá rộng rãi trong nỗ lực chống tội phạm. Dù anh ấy đã sống cuộc đời hai mặt. Về phần giải đáp bí ẩn đằng sau vụ tấn công bà lão, đến thời điểm này chắc Bruce đã làm tốt hơn em. Em chỉ không hiểu--sao có kẻ lại muốn một bà lão hiền lành phải chết như thế nhỉ? Lý giải gần đúng nhất mà cảnh sát đưa ra là, đây là một vụ trộm bị gián đoạn--nhưng bị gián đoạn như thế nào? Và bởi ai? Mel từng đề cập tới

việc người gác cửa hay nhầm căn hộ 15B của cô ấy với căn hộ 15A của bà Friedlander. Điều này khiến em suy nghĩ về những lời mà một người bạn làm cảnh sát đã nói - đây gần như là tác phẩm của tên giết người thích mặc quần áo phụ nữ, ngoại trừ việc bà lão không phù hợp với hồ sơ nạn nhân. Em đang tự hỏi liệu hắn có nhầm nhà... nếu bà Friedlander không phải là nạn nhân như tính toán ban đầu của hắn. Và một khi nhận ra mình đã nhầm, hắn đã cố làm cho xong, nhưng không thể ra tay hoàn tất nó, và cuối cùng đành để dở dang công việc. Em chẳng biết nữa. Chỉ là đôi điều đáng suy nghĩ thôi.

Em đã hỏi thăm mấy người gác cửa trong chung cư, không ai trong số họ nhớ đã cho ai lên tầng 15 vào tối hôm đó--dù một người trong bọn họ hỏi em đã cắt tóc phải không. Hình như, anh ta đã gặp Max trước đây, và trong lúc có biết em không hoàn toàn là hàng thật, anh ta cũng không nhận ra hình dạng em đúng là đã thay đổi đến mức nào. Đáng sợ khi ta có an ninh như thế, đúng không? Dù sao, nếu anh ngoan, em sẽ gửi cho anh hai chương đầu trong tác phẩm của em. Nó nói về một nhóm người thiếu mọi đức tính bù lại--kiểu như các bạn của Mim ấy. Anh sẽ thích mê nó cho coi. Chúa ơi, em phải đi đây. Em phải có mặt ở Film Forum 15 phút nữa...

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Thật không thể tin nổi

Film Forum? Cho nên em mới không chịu tới buổi trao tặng? Em định đi xem phim á? Tóc hoe đỏ có liên quan, đúng không?

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tường thuật cuộc hẹn

18:00

Việc chuẩn bị cho buổi hẹn bắt đầu. Tớ xỏ chiếc đầm xanh tuyệt đẹp mà cậu đã chọn giúp tớ vào. Lưu ý là nó hơi lỏng lẻo để đi ăn tối và xem phim. Thêm cái áo khoác len pha cô-tông. Mẹ sẽ hài lòng. Nhớ câu ngạn ngữ của bà không: Con biết trời có thể trở lạnh trong rạp chiếu phim vào mùa hè. Mang đế mỏng cao gót tập đi đứng trong nửa giờ. Có điều bị trật chân hai lần. Tớ đã sẵn sàng phiêu lưu rồi.

18:30

Bắt đầu khởi hành xuống khu trung tâm. Biết tớ ắt hẳn trông rất xinh, vì bị mờ mắt trên chuyến tàu số 9 đi giữa Quảng trường Times và Nhà ga Penn. Thúc cùi chỏ vào cơ hoành tên mờ mắt. Nhận một tràng pháo tay của hành khách đi tàu. Tay mờ mắt xuống tàu, nét mặt xấu hổ.

19:00

Tới bên ngoài rạp chiếu phim. Người người rồng rắn xếp hàng. Bối rối tìm John trong hàng (tớ đã kể Max yêu cầu tớ gọi anh ấy là John chưa? Biệt danh cũ từ hồi đại học). Cuối cùng cũng tìm thấy anh ấy ở cuối hàng, tay cầm vé rồi. Kế hoạch của tớ là phần ai nấy trả (để cuộc đi chơi này mang tính bạn bè, không phải hẹn hò, theo như đề nghị của cậu) bị phá hủy ngay tắp lự! Tớ trấn tĩnh lại bằng cách nói với anh ấy tớ sẽ mua bắp rang bơ và sô-đa. Cậu sẽ hài lòng khi biết John xuôi theo kế hoạch này.

19:00-19:20

Đứng trong hàng, tám về chuyện hổ sục khổng lồ trên phố Church. Cậu biết tớ rất thích những thảm họa thời tiết mà. Hóa ra John cũng thế! Cho nên mới chuyển sang nói không biết mệt về những thảm họa yêu thích của bọn tớ--dù vậy cả hai nói rất nhỏ phòng khi có ai đó trong hàng có thể có người thân chết trong đợt sóng thần vừa qua hay cơn lốc F5, hay đại loại thế.

19:21

Hàng bắt đầu di chuyển. John đi tìm ghế. Tớ đi mua bắp rang bơ và sô-đa. Lo lắng nhận ra là chưa nói với anh ấy kiếm cho tớ ghế sát lối đi do hay có nhu cầu giải quyết cá nhân. Nhưng khi tớ vào trong rạp, anh ấy đã làm thế rồi--để dành cho tớ ghế sát lối đi! Nè, Nadine, thực sự có bao giờ Tony để cậu ngồi ghế sát lối đi chưa? Chưa bao giờ, và cậu biết điều đó.

19:30-21:30

Xem phim. Ăn bắp rang bơ. Để ý thấy John có thể nhai và thở qua mũi cùng một lúc. Vụ này ăn đứt Aaron, anh ta có vấn đề với việc đó, nhớ chứ? Không biết Dolly đã để ý thấy chưa? Ngoài ra, John không liếc

nhìn đồng hồ trong lúc phim đang chiếu. Đây là một trong những thói quen gây bực mình nhất ở Aaron. Rồi tớ để ý thấy John thậm chí không đeo đồng hồ. Rõ ràng là tiến bộ hơn Aaron, người không những đeo mà còn xem giờ mỗi 20 phút một lần một cách ám ảnh.

21:30-22:00

Chúng tớ đi bộ qua tiệm Brother's Barbecue và phát hiện ra rằng, như hầu hết các tiệm ăn ở Manhattan, nó luôn bị quá tải bởi dân ngoại tỉnh. Phải chờ hai tiếng mới có bàn. Tớ gợi ý cả hai đi kiếm một phần ở tiệm Joe, như cậu biết là nơi có pizza ngon nhất thành phố. Trên đường đi, John kể giai thoại vui về anh trai và chuyến viếng thăm nửa đêm tới Joe trong tình trạng bết nhè. Tớ mới bảo, tớ không biết anh ấy có anh trai, và anh ấy nói ý anh ấy là người anh trong hội. Thật trớ trêu thay: không biết tớ đã kể cậu nghe chưa là sau một vụ gây lúng túng đến quê cả người liên quan tới một anh chàng thuộc hội Delta Upsilon và một chiếc vớ hồi tớ học đại học, tớ đã thề không bao giờ hò hẹn với gã nào trong hội nam sinh nữa. Rồi tớ sực nhớ đây đâu phải là hò hẹn, đây chỉ là một cuộc đi chơi bè bạn như cậu gợi ý, thế là tớ có thể thở phào lần nữa.

22:30-24:00

Pizza ăn đứng vì hết chỗ ngồi. Trong lúc ăn, tớ kể lại giai thoại vui về lần tớ gặp phải Gwyneth Paltrow tại quán Joe, và cô ấy gọi một phần có rau và nước sốt nhưng không có pho mát! Từ chuyện này nói quàng sang công việc của tớ, và việc tớ muốn viết các chuyên bài đặc biệt nhiều thể nào. Hóa ra John cũng hay đọc Trang 10, và công nhận văn phong sôi nổi nhưng súc tích của tớ! Anh ấy dùng những từ đó đấy! Sôi nổi! Và súc tích! Tớ sôi nổi và súc tích, đúng không? Rồi sau đó tớ thử hỏi về công việc của anh ấy.

Tớ nghĩ mình có thể khéo tìm ra sự thật về chuyện đầu ti.

Nhưng anh ấy không muốn nói về bản thân chút nào! Anh ấy chỉ muốn biết tớ học đại học ở đâu và những việc đại loại thế. Anh ấy cứ hỏi về Lansing. Như thể đó là nơi thú vị lắm! Dù vậy tớ cũng cố làm nó hết sức thú vị. Tớ kể cho anh ấy về cái lần hội xe phân khối lớn Hell's Angels về tỉnh, và dĩ nhiên về cơn lốc đã quét sạch phần giữa căn tin trường (chẳng may đang là mùa hè, nên không có học sinh nào đi học cả). Cuối cùng, tớ xẹp xuống như bong bóng xì hơi và đề nghị về nhà. Nhưng trên đường ra tàu điện ngầm, bọn tớ đi ngang một quán đang chơi nhạc Blues sống! Cậu biết tớ chẳng thể nào cưỡng lại loại nhạc này mà. Không biết anh ấy có thấy tớ nhìn thèm khát hay không nhưng anh ấy đã kêu lên, Ta vào thôi.

Khi nhìn thấy giá tiền một chỗ ngồi 15 đô-la, và phải uống tối thiểu hai ly, tớ liền đáp, Thôi, ta vào làm chi, nhưng anh ấy nói sẽ mua thức uống nếu tớ trả tiền chỗ ngồi. Tớ nghĩ giá cả rất được vì cậu biết những chỗ kia tính 10 đô-la chỉ mua được một ly bia, vậy là bọn tớ vào, chọn một chỗ ở chái hai và rất vui vẻ uống bia nhai đậu phộng và ném vỏ xuống sàn. Rồi khi ban nhạc nghỉ giải lao, bọn tớ nhận ra đã nửa đêm và cả hai cùng kêu lên, Chúa ơi! Paco! Thế là cả hai phăng về nhà--bọn tớ chia nhau một taxi, rất mắc, nhưng vào giờ đó ban đêm đi nhanh hơn đi tàu điện ngầm gấp mấy lần--và về tới nhà trước khi có tai nạn nghiêm trọng nào hay tiếng tru nào xảy ra. Tớ chào tạm biệt trước thang máy, anh ấy nói chúng tớ nên làm thế lần nữa vào lúc nào đó, tớ nói tớ rất thích thế và nói anh ấy cách để liên lạc với tớ rồi đấy. Rồi tớ vào nhà, tắm một cái để tẩy hết mùi khói thuốc bám trên tóc lúc ở quán, và xịt Febreze khử mùi cái áo mới. Cậu thấy đó, không có sự tán tỉnh nào xảy ra (bởi cả hai bên) và mọi thứ rất thân thiện, cởi mở và chín chắn.

Và giờ tớ hy vọng cậu đang tự xấu hổ về mọi ý nghĩ xấu xa mà cậu đã nghĩ về anh ấy vì anh kỳ thực rất dễ thương vui tính; anh ấy mặc quần jeans đẹp nhất tớ từng thấy, không quá chật mà cũng không quá rộng, với những phần bị bạc màu rất thú vị, cộng thêm tay áo xắn lên ngay dưới cùi chỏ--Chết rồi, George kia. Ông ấy sẽ giết tớ vì vẫn còn cần đến bài vở cho các trang đăng ngày mai. Tớ biến đây.

Mel

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Gượng đã...

Sao anh ấy không thêm tán tỉnh tớ nhỉ? Chúa ơi! Rốt cuộc tớ thực sự đáng ghét đến thế sao?

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Tóc hoe đỏ có liên quan, đúng không?

Dĩ nhiên là vậy rồi.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Vụ kiện tớ đi

Được rồi. Đầu tiên, cậu không đáng ghét. Cậu moi cái ý này từ đâu ra thế?

Thứ hai, tớ sẵn sàng chịu nhận lúc nào mình sai, vì vậy tớ thừa nhận: tớ đã sai về anh chàng này. Ít ra là cho đến giờ. Tớ nghĩ hơi kỳ là anh ta muốn cậu gọi mình là John. Ý tớ là, nickname gì mà kỳ vậy? Tớ nói cho cậu biết kỳ chỗ nào: đó là một cái tên, không phải nickname. Nhưng thôi, sao cũng được. Cậu nói đúng. Cậu không phải em bé. Cậu có thể tự quyết định. Cậu muốn ngồi nghe Blu, nhai đậu phộng và tám về những thảm họa với anh ta? Cứ việc làm thế. Tớ chẳng cản đâu. Đâu phải việc của tớ.

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Được rồi....

Cậu làm sao vậy? Từ khi nào chuyện gì đó làm không còn là việc của cậu nữa? Trong 5 năm chúng ta quen thân nhau, cậu đã không ngại ngừng thọc mũi vào mỗi một chi tiết trong cuộc đời tớ--như tớ cũng đã làm thế với cuộc đời cậu. Vậy chuyện này là sao? Nó thực sự không phải là chuyện vớ vẩn của tớ? Có chuyện gì đó đang diễn ra mà cậu chưa nói cho tớ biết không? Cậu và Tony đã làm lành, đúng không? Ý tớ là, sau trận cãi vã về những gì anh ấy nói tại nhà cậu Giovanni. Đúng không? Đúng không? Nadine, cậu và Tony không thể chia tay. Hai người là cặp đôi duy nhất tớ biết thực sự hạnh phúc với nhau. Ngoại trừ, dĩ nhiên là cặp James và Barbra[7].

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournall.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournall.com>

Về việc: Ừ, Tony và tớ....

đã làm lành. Không liên quan gì đến anh ấy. Ít ra, không trực tiếp. Chỉ là--tớ kỳ thực không cố ý làm chuyện này nghe như tự thương thân hay rên rỉ hay gì đó nhưng chuyện là, Mel--tớ chỉ quá... BÉO!! Tớ quá

béo, và tớ không thể giảm cân, và tớ chán ăn bánh gạo. Tony cứ mang về nhà tất tậ bánh mì còn thừa từ nhà hàng và làm bánh mì nướng Pháp vào mỗi sáng... Thì đúng là tớ yêu Tony, yêu dễ sợ, nhưng cái ý đứng lên trước toàn thể gia đình anh ấy với cặp mông vều mà vòng đo của nó chỉ làm tớ muốn ọe. Tớ nói thật đấy. Giá như bọn tớ có thể trốn đi cưới nhau...

Nad :-(

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: KHÔNG ĐƯỢC!

Cậu không thể trốn đi! Tớ biết làm gì với cái váy phù dâu màu tím cà ngớ ngẩn mà cậu đã bắt tớ mua nếu cậu trốn đi? Vậy đấy, Nadine. Cậu đang buộc tớ phải làm việc này. Nhưng tớ muốn cậu nhớ, làm thế là tốt cho cậu.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Làm gì?

Mel, cậu định làm gì? Cậu làm tớ căng thẳng quá. Tớ ghét khi cậu như thế. Và tớ tưởng cậu thích váy phù dâu mà tớ đã lựa. Mel?? MEL????

Gửi đến: Amy Jenkins <amy.jenkins@thenyjournal.com>

Đồng gửi: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Chương trình giảm cân

Cô Jenkins mến,

Vì các cô ở dưới trong chương trình Hỗ trợ Nhân viên đang rất muốn giúp chúng tôi, những phóng viên phiền nhiễu trên này trong phòng Tin tức, tôi đang tự hỏi liệu cô có thể cho chúng tôi biết Tạp chí NY có tặng nhân viên phiếu thành viên giảm giá tại bất kỳ phòng tập nào gần đây không. Vui lòng cho tôi biết ngay khi có thể nhé.

Cám ơn.

Melissa Fuller

Phóng viên Trang 10

Tạp chí New York

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu hoàn toàn mất trí rồi sao?

CẬU NGHĨ CẬU ĐANG LÀM GÌ HẢ????

Tớ không thể đến phòng tập! Tớ phiền muộn, chứ không có ý tự sát!

Tớ sẽ giết cậu...

Nad

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenychronicle.com>

Về việc: Nói về thảm họa

Này, anh xem kênh Thời tiết sáng nay chưa? Đất lún nghiêm trọng ở Bahamas. Em nghĩ nó sẽ nâng lên thành bão nhiệt đới nay mai. Anh hãy cầu đi nhé.

Mel

Tái bút: Lần tới anh đi thăm bác, cho em biết với, em sẽ đi cùng anh. Em nghe nói người đang hôn mê có thể nhận ra các giọng nói, nên có lẽ em sẽ thử nói chuyện với bà cụ. Vì em từng gặp bà cụ hầu như mỗi ngày.

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Tớ đây

Chào bồ tèo! Công việc thế nào rồi? Lâu quá không nghe tin tức gì. Vừa nghĩ đến nên hỏi thăm. Bác tớ thế nào rồi? Bà già khú để chết

chưa? Đùa thôi. Tớ biết cậu hay nhạy cảm với mấy chuyện đó, vì vậy tớ sẽ thôi không bốn cột về chủ đề mấy bà già đi gặp đấng tạo hóa nữa.

Vả lại, tớ thương bà già mà. Thật đấy.

Mọi việc ở đây tại Key West đang thuận buồm xuôi gió bơi lội thoải mái. Tớ đang nói theo nghĩa đen đấy. Hôm kia Viv và tớ tìm thấy một bãi tắm nuy, và mọi điều tớ có thể nói là, John ơi John, nếu cậu chưa đi bơi “cuồng trời” với một siêu mẫu chân vòng kiềng, vậy thì con trai ơi, cậu chưa biết sống là gì cả.

Trong lúc cô ấy vào thị trấn để tẩy lông vùng rìa tam giác bí ẩn (cho những dịp bọn tớ bị yêu cầu mặc đồ bơi, như quanh hồ bơi khách sạn chẳng hạn), tớ nghĩ tớ sẽ hỏi thăm cậu xem mọi việc thế nào rồi, anh bạn. Cậu lâm vào tình thế khó xử là vì tớ, và tớ không muốn cậu nghĩ tớ không biết ơn.

Thực sự, tớ rất cảm kích cậu, nên tớ sẽ cho cậu lời khuyên. Thật ra là lời khuyên về phụ nữ, vì tớ biết cậu ngù ngờ thế nào khi lâm trận. Cậu biết, cậu không nên lãnh đạm khó gần. Thực tình cậu đâu xấu trai. Và vì tớ tin, cậu đang ăn mặc hơi có đẳng cấp một tí, nhờ sự giáo hóa của tớ, tớ cho rằng cậu bắt đầu ra dáng hơn rồi đấy. Tớ nghĩ, đã đến lúc bước sang Hướng dẫn toàn tập về phụ nữ của Max Friedlander. Có 7 kiểu phụ nữ. Hiểu chưa nè? 7. Không hơn. Không kém. Đúng vậy đó.

Chúng gồm như sau:

như chim

như bò

như chó

như dê

như ngựa

như mèo

như heo

Giờ, cậu có thể kết hợp các nét tiêu biểu lại. Giả dụ, cậu có thể có một quý cô như heo--thích khoái lạc, phàm ăn, v.v... --người cũng có một chút như chim--đầu rỗng tuếch, hơi phù phiếm, có lẽ thế. Tớ nói sự kết hợp hoàn hảo sẽ là một cô gái như Vivica: như mèo--gợi tình và độc lập, trong lúc lại như ngựa--kiêu kỳ, tuy nhiên đầy thi vị. Người cậu không muốn là như chó--phụ thuộc quá mức--hay như bò--tự nó nói lên điều gì rồi. Và tớ sẽ tránh xa người như dê--thích chơi game, và những thứ tương tự vậy.

Hôm nay đến thế thôi. Hy vọng cậu thích bài học này--và hy vọng nó có ý nghĩa. Lúc này tớ đang say bét nè đây.

Max

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Cậu đấy

Làm ơn đừng viết cho tớ nữa.

Tớ sẽ dẫn chó của bác cậu đi dạo và cho mèo của bác cậu ăn. Tớ sẽ giả vờ mình là cậu.

Nhưng đừng viết cho tớ nữa. Đọc ba cái triết lý dông dài và lâm ly về một chủ đề mà cậu sẽ không bao giờ hiểu nổi rõ ràng là dễ hơn việc tớ đang làm vào thời điểm này trong đời.

John

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Tóc hoe đỏ

Chào John, là chị Stacy đây. Jason không chịu hỏi, thành ra chị phải hỏi:

Mọi việc thế nào rồi? Ý chị là, với cô gái đó ấy, và việc giả vờ làm Max Friedlander, cũng như những việc tương tự khác? Cho chị biết với nhé!

Yêu quý,

Stacy

Tái bút: Cả nhà không gặp em tại buổi trao tặng. Lẽ ra em nên đến. Bà nội rất đau lòng, các cô cháu gái cũng vậy. Chúng làm chị phát cáu vì cứ hỏi chú có đến chơi nữa hay không. Em có đến, đúng không?

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: jerrylives@freemail.com

Về việc: Mọi việc thế nào rồi

Mọi việc thế nào rồi? Chị hỏi mọi việc thế nào rồi hả, Stacy? Được, em nói cho chị biết: Rất dễ sợ, cảm ơn chị. Đúng thế. Dễ sợ. Mọi việc thật kinh khủng. Dĩ nhiên, mọi việc lẽ nào phải kinh khủng.

Mọi việc nên tuyệt vời. Em đã gặp một cô gái hết sức tuyệt vời. Tuyệt vời không kể xiết, Stacy: Nàng thích lốc và nhạc Blu, bia và bất cứ thứ gì liên quan tới bọn giết người hàng loạt. Nàng ngẫu nhiên những mẫu chuyện lượm lặt về các nhân vật nổi tiếng nhiệt tâm như khi tấn công đĩa thịt heo moo shu, mang giày cao lênh khênh trông duyên dáng hết sức--nhưng cũng xoay sở để trông quyến rũ với đôi giày Keds và quần thun ôm. Và nàng dễ thương. Ý em là, rất-rất tử tế một cách chân thành. Trong một thành phố không ai để ý đến xóm giềng, nàng không chỉ biết bản thân, mà còn thực sự quan tâm đến họ. Và nàng sống ở Manhattan. Manhattan, nơi bàn dân thiên hạ hàng ngày đều đặn bước qua người vô gia cư để vào được các nhà hàng yêu thích của họ. Về phần Mel, nàng chưa bao giờ bỏ quên Lansing, Illinois, 13.000 dân. Broadway thì cũng như phố chính thôi. Và chị này: bọn em

đã đi chơi vào tối hôm kia, và nàng không cho em trả phần của nàng. Phải, chị đọc đúng đấy. Nàng không cho em trả cho nàng. Chị nên nhìn mặt nàng khi nàng thấy em đã mua vé xem phim rồi: Chị sẽ nghĩ em vừa giết một chú cún con. Không cô nào từng đi chơi với em (trái ngược với những gì anh trai em có thể đã kể với chị, không nhiều đến thế đâu) lại trả phần tiền vé xem phim của người ta--hay bất kỳ thứ gì khác khi hẹn hò với em. Không phải là em có ý giành trả. Chỉ là không ai trong số họ từng tự ý giành trả. Và vâng, tất cả bọn họ đều biết mình đang đi chơi với John Trent, thuộc nhà Trent Đại lộ Park. Hôm nay em đáng giá bao nhiêu hả chị? Chị có đang theo dõi sàn giao dịch chứng khoán NASDAQ không?

Nhưng họ chưa bao giờ giành trả cả. Đến giờ thì chị đã hiểu chưa, Stacy? Sau tất cả những cô Heather, những cô Courtney, những cô Meghan (Chúa ơi, chị nhớ Meghan chứ? Và cái kiểu nhún gối cúi chào kiểu Texas đầy thảm họa đó?) và cả những cô Ashley kia nữa, cuối cùng em đã gặp một cô tên Mel, người chẳng biết gì về vốn và nợ, một phụ nữ quan tâm đến em hơn là danh mục vốn đầu tư của em...

Và thậm chí em không thể nói tên thật của mình cho nàng biết. Không, nàng nghĩ em là Max Friedlander.

Max Friedlander, em bắt đầu tin chắc rằng cậu ta đã bị teo từ tuổi 16 rồi. Max Friedlander, kẻ đã phát triển một dàn các tính cách phụ nữ mà em tin chắc cậu ta thu nhặt được từ phim hoạt hình Hannah Barbera chiếu trên TV sáng thứ Bảy.

Em biết chị định nói gì. Em biết chính xác chị định nói gì, Stacy. Và câu trả lời là không, em không thể. Có lẽ nếu lúc đầu em chưa bá láp với nàng. Có lẽ nếu ngay từ giây phút ban đầu gặp nàng em đã nói, cô này, tôi không phải là Max. Max không đến được. Anh ấy cảm thấy rất phiền muộn về việc đã xảy ra cho bác anh ấy, vì vậy anh ấy nhờ tôi đến giúp. Nhưng em đã không nói, đúng không? Em đã làm hỏng. Em đã làm hỏng ngay từ phút đầu tiên.

Và giờ đã quá muộn để nói sự thật với nàng, vì những việc khác em từng nói với nàng chắc nàng cũng sẽ nghĩ em dối trá luôn. Có lẽ nàng sẽ không thừa nhận. Nhưng tận cùng trong tâm trí nàng, nó sẽ luôn nằm ở đó. Và giờ nàng muốn đi cùng em đến thăm bác của Max. Chị tin nổi không? Bà bác đang bị hôn mê! Nàng nói nàng đọc thấy rằng những người đang hôn mê đôi khi có thể nghe thấy những diễn biến xung quanh họ, thậm chí nhận ra giọng nói. Bác Helen chắc chắn sẽ không nhận ra giọng của em, đúng không? Giờ chị đã biết hết rồi đấy. Cuộc đời khốn khổ của em, nói tóm lại, có lời khuyên nào không--bất kỳ lời lẽ khôn ngoan nào từ sự sáng suốt của phụ nữ để dẫn lối cho em? Không, em không nghĩ thế. Em hoàn toàn hiểu thật sự là em đã đào huyệt cho chính mình. Em đoán chẳng còn lựa chọn nào ngoài việc nằm xuống đó luôn cho rồi.

Đưa em chồng nhọt nhọt của chị,

John

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Cưng à, tôi khó lòng bỏ qua việc nghe trộm cuộc trò chuyện nhỏ giữa cô với Nadine gần máy fax--có đúng là hai người đã đăng ký tham gia một phòng tập thể dục và đang bắt đầu buổi học đạp xe trên máy? Hoan hô hai cô! Cố lên nhé. Cho tôi biết nếu họ có chỗ ngồi trên khán

đài hay phòng quan sát hay gì đó để tôi có thể đến và ngồi cổ vũ cho hai cô (và nếu họ cung cấp món ăn nhẹ, tốt nhất là các loại thức uống có cồn thì đó là cách duy nhất tôi được tôi vào một phòng tập, thề trước Chúa). Dù sao, về chuyện kia tôi nghe cô đề cập, cô có muốn biết vì sao anh ta không tán tỉnh cô không? Ý tôi là, Max Friedlander ấy. Nếu cô suy nghĩ, nó có ý nghĩa cả đấy... Ý tôi là, những chuyện chúng ta đã nghe về tính lẳng nhăng không giới hạn bất chấp nỗi sợ kết hôn của anh ta, nỗi ám ảnh về việc canh đúng hình về bất cứ chủ đề đặc biệt nào mà anh ta đang chụp, nhu cầu được tán thán không dứt, khước từ yên bề gia thất, và giờ là cái việc đổi tên quái đản này? Thực sự, tất cả chỉ tóm gọn lại trong một điều: Anh ta là gay. Rõ ràng là thế rồi, cưng ời. Vì thế anh ta mới không tán tỉnh cô.

Dolly XXX000

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournall.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournall.com>

Về việc: Bình tĩnh nào

Anh ta không phải là gay, được chứ? Dolly ời là Dolly. Chị ta đang làm đầu óc cậu rối tinh rối mù lên. Chán chị ta thật. Peter Hargrave sẽ không bỏ vợ vì chị ta, Aaron vẫn đang thần thờ vì cậu, và Dolly không có gì hay hơn để làm là tra tấn cậu. Cậu đang cho chị ta được nước bằng cách lo lắng như thế này đây. Vậy ngày mai chúng ta đi tập giắc trưa hay lúc 5 giờ 30?

Nad

Tái bút: Tớ không phải nhắc đi nhắc lại với cậu là tớ ghét việc này, đúng không? Việc tập tành này ấy? Ý tớ là, lỡ may cậu không biết. Tớ ghét nó. Tớ rất ghét đồ mồ hôi. Nó chẳng tự nhiên chút nào. Thật đấy.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Nhưng điều đó làm sáng tỏ được thắc mắc...

vì sao anh ấy không hôn tớ, hay quàng tay qua tớ, hay làm gì đó! Anh ấy là gay! Và tớ đã đề nghị lần tới anh ấy có đi bệnh viện thăm bác thì cho tớ đi với. Tớ chắc là đứa ngu triền miên nhất thế giới!

Mel

Tái bút: Ta đi giấc trưa để tập cho xong đi. Tớ biết cậu ghét nó, Nadine, nhưng nó tốt cho cậu. Và đồ mồ hôi là điều tự nhiên. Người ta đã như thế từ mấy ngàn năm nay rồi. Cậu biết cái gì mới là không tự nhiên không? Bộ ngực của Mariah Carey.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu...

đang bị suy nhược thần kinh à? Trước tiên, anh ta không phải là gay.

Thứ hai, dù có là gay, việc cậu nói cậu muốn đi cùng anh ta đến thăm bà bác đang hôn mê của anh ta không phải là ngu triền miên. Thật ra việc đó rất dễ thương. Tớ đã nói cậu đừng nghe Dolly rồi. Nhớ tấm khăn phủ giường bằng vải Chenille không? Nhớ khi cậu nói cậu thấy anh ta cho con chó ăn Alpo ngay trên đó không? Gay mà làm thế với vải Chenille?

Nad

Tái bút: Ai cũng biết Mariah làm ngực. Tin này làm cậu ngạc nhiên chứ?

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Oh

Phải. Cậu nói đúng. Không anh chàng gay nào dám ngược đãi vải Chenille kiểu đó.

Ơn Chúa có cậu trong đời tớ, Nadine.

Mel

Tái bút: Nhưng nếu không phải là gay, sao anh ấy không viết lại? Tớ email cho anh ấy đã lâu về chỗ lún nhiệt đới, và từ lúc đó, chúng đã nâng lên thành bão rồi!

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Oh vì Chúa...

Gọi điện cho cô ấy đi. Trong lúc em ngồi đây tự sỉ vả mình, một kẻ khác có thể đã đánh cắp cô ấy ngay dưới mũi em rồi!

Đừng lo--cái vụ Max Friedlander sẽ tự nó đâu vào đấy thôi. Em không tin đâu, anh Jason từng xạo với chị khi lần đầu bọn chị hẹn hò với nhau... xạo nhất là anh ấy nói đã từng một lần đi chơi với Jody Foster. Anh ấy chỉ không nói đó là lúc cô ấy tình cờ có mặt trên cùng chuyến phà anh ấy đi đảo Catalina.

Thì đó, anh ấy đi chơi với cô ấy, đâu có sai. Và mẹ em đã cho chị xem bức ảnh của cái cô tên Michelle, người mà anh trai em một hai bảo là người phụ nữ đẹp nhất anh ấy từng biết: Alo, có ai gọi giùm chỗ nhất chó mèo lạc không, tôi nghĩ có một con chó sục bị sút dây... Anh Jason đang xán lại, anh ấy đang la làng về món pho mát nướng và sao chị không tạo tài khoản email riêng đi, sao chị cứ cướp bóc tài khoản email của anh ấy hoài, và giờ anh ấy đang cố xô chị ra khỏi ghế dù chị đang mang thai 7 tháng đứa con chưa sinh của anh ấy, chưa nói đến là mẹ của các cô con gái của anh ấy...

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Biến đi

Anh chỉ muốn em biết rằng trong lúc em đang làm vợ anh lo vì những vấn đề tệ hại của em--mà này, tất cả chúng là do em tạo ra chứ ai--mọi việc ở đây sắp rối tung lên. Anh phải làm bữa trưa cho các con gái và pho mát chảy ra khắp nơi trong lò nướng bánh và bắt đầu bắt lửa. Vì vậy anh phải nói với em là hãy kiếm cho mình một cô vợ và thôi làm phiền vợ của anh đi.

Jason

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: CHÀO CHÚ JOHN

LÀ CHÚNG CHÁU ĐÂY, HALEY VÀ BRITTANY, MẸ VÀ BỐ ĐANG CẢI NHẠU Ỉ XÈO VỀ VIỆC CHÚ NÊN LÀM GÌ VỚI CÔ TÓC ĐỎ. MẸ NÓI CHÚ NÊN GỌI CHO CÔ ẤY VÀ MỜI CÔ ẤY ĐI ĂN TỐI. BỐ NÓI CHÚ NÊN ĐI TRỊ BỆNH.

NẾU CHÚ CƯỚI CÔ TÓC ĐỎ, CÔ ẤY SẼ LÀ THÍM CỦA BỌN CHÁU, ĐÚNG KHÔNG CHÚ? CHÚ SẼ ĐẾN THĂM BỌN CHÁU CHỨ? BỌN CHÁU NHỚ CHÚ LẮM. BỌN CHÁU ĐANG RẤT NGOAN. MỖI LẦN GÂN TRÊN ĐẦU BỐ BẮT ĐẦU CHUYỂN SANG TÍM, BỌN CHÁU LIỀN HÁT BÀI MÀ CHÚ ĐÃ DẠY, GIỐNG NHƯ LỜI CHÚ BẢO. CHÚ BIẾT BÀI NÀO MÀ. CÁI BÀI MÀ VỀ TIÊU CHẢY ẤY.

THÔI Ạ, BỌN CHÁU PHẢI ĐI ĐÂY, BỐ BẢO BỌN CHÁU CÚT KHỎI BÀN CỦA BỐ. SẼ VIẾT CHO CHÚ SỚM NHÉ!!!

KÍNH YÊU,

BRITTANY VÀ HALEY

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: jerrylives@freemail.com

Về việc: mưa đá cỡ trái bóng chày, và những bất thường về thời tiết khác

Melissa yêu quý,

Xin lỗi vì để đến giờ mới viết lại cho em. Anh có chút việc cần làm. Nhưng ít nhiều nó có vẻ tạm ổn--ít ra, nhiều như nó có thể vào thời điểm này. Em thật dễ thương khi đề nghị đi cùng anh tới thăm bác, nhưng thực sự em không cần phải làm thế đâu. Gượng đã nào. Dừng lại. Anh biết em định nói gì. Vậy để em khỏi phải nói xa gần, anh đề nghị tối mai ta đi được không, nếu em chưa có kế hoạch nào khác?

Và anh nghĩ anh sẽ nắm cơ hội này để nói về điều đang trĩu nặng trong lòng kể từ khi hai ta gặp nhau: Món nợ lớn anh mang ơn em vì đã cứu mạng bác anh. Dừng lại. Một lần nữa, anh biết em sắp nói gì. Nhưng sự thật, em đã làm thế mà. Cảnh sát nói với anh thế. Vì vậy, dù cách thức bày tỏ thái độ và lòng cảm kích vô biên của anh về việc em đã làm là chưa tương xứng, anh hy vọng em cho phép anh đưa em đi ăn tối vào một hôm nào đó. Và vì anh biết việc này sẽ làm tính nhạy cảm của người miền Midwest của em hết sức khó chịu, anh sẵn lòng để em chọn nhà hàng, vì sợ em lo anh có thể chọn một nơi có thể làm anh phá sản. Suy nghĩ rồi cho anh biết nhé. Như em biết, các buổi tối của anh, nhờ Paco, khá rảnh từ 7 giờ đến 11--11 giờ 30 khi anh không nhớ đồ đầy chén nước của nó.

Chân thành,

John

Tái bút: Tối qua em thấy trên Kênh Thời tiết chứ? Sao những người cố lái qua những con sông đang dâng trào do lũ đột ngột trong chiếc SUV của họ luôn là những người chẳng hề biết bơi nhỉ?

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Anh ấy đã viết lại!

Và anh ấy mời tớ đi chơi.

À, phần nào thôi. Tớ đoán nó giống một dịp cảm ơn trả nợ hơn là một cuộc hẹn hò thực sự. Nhưng biết đâu nếu tớ mặc bộ váy phù hợp...

Cậu là chuyên gia nhà hàng. Tớ nên chọn nhà hàng nào đây?

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu sẽ không...

thể trả nổi tiền thuê nhà tháng tới nếu cứ mua váy áo xoèn xoẹt để gây ấn tượng với anh chàng này. Tớ có một ý. Hãy mặc cái nào cậu có sẵn ấy. Anh ta làm gì thấy hết tủ đồ cậu có. Anh ta mới dọn tới đây có hai tuần, và tớ biết cậu có 10 triệu cái váy. Một ý khác đây: sao hai người không tới Fresche? Như thế, Tony và tớ có thể chiêm ngưỡng anh ta và cho cậu biết bọn tớ nghĩ gì.

Chỉ là một ý nghĩ thôi.

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: HA!

Cậu nghĩ tớ ngu á? Bọn tớ sẽ không bén mảng tới gần Fresche. Còn lâu nhé.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Vậy nhà hàng anh không đủ ngon cho em sao?

Anh nghĩ thế này, khi nào đến bữa ăn ngon, mình mới biết ai là bạn mình. Rõ ràng là em hơi có định kiến về nhà hàng của anh mà đến giờ anh mới biết. Và dù bất cứ khi nào anh hỏi em về món gà xắt lát nấu nhanh trứ danh của anh, em chưa bao giờ làm anh thất vọng cả. Hóa ra từ trước đến giờ, em nói thế chỉ để làm anh vui? Còn Nadine thì sao? Cô ấy không phải là bạn thân của em? Chắc em có bạn thân khác đang giấu ở đâu đó để dùng trong trường hợp khẩn cấp, đúng không?

Bây giờ thì mọi việc rõ ràng rồi.

T

Gửi đến: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Anh biết rất rõ

vì sao em không muốn đến nhà hàng anh mà. Em không muốn bị bạn thân và bạn trai của bạn thân ngó mình chăm chăm! Và anh hiểu điều đó mà. Anh đúng là hết thuốc chữa, anh biết không? Cũng may mà anh là đầu bếp giỏi--và dĩ nhiên, cũng đẹp giai nữa.

Mel ;-)

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Bữa tối

Cưng ời, cô có điên không? Cô chỉ việc bắt anh ta dẫn tới La Grenouille là xong. Còn nơi nào khác đáng để đến đâu. Làm như anh ta trả không nổi vậy. Chúa ời, Max Friedlander kiếm được khảm khi chụp ảnh cho cái cô Vivica đó trong chiến dịch quảng cáo tranh ảnh mới cho Maybelline. Dù gì cô cũng đã hà hơi hô hấp nhân tạo cho bà già đó. Vì nghĩa cử ấy anh ta nợ cô một thứ tại tiệm kim hoàn Tiffany, hay Cartier, tối thiểu là vậy.

Dolly XXX000

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Corner Bistro

Đó là nơi cô bắt anh ta dẫn tới. Hăm-bơ-gơ ngon nhất thành phố. Ngoài ra cô có thể theo dõi trận đấu trong lúc đang nhai nhóp nhép.

G

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Jimmy Chu <james.chu@thenyjournal.com>

Về việc: Sao chị có thể

nghĩ đến việc đi nơi nào khác ngoài Đại Thượng Hải? Chị biết nó có món vịt quay Bắc Kinh ngon nhất thành phố mà.

Jim

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Tim Grabowksi <timothy.grabowksi@thenyjournal.com>

Về việc: Máy dò gay

Nadine đã chuyển cho tôi cái email mới nhất của anh bạn John của bà, cái email mà tôi đoán bà đã chuyển tiếp cho bà ấy, và tôi có thể nói một cách chắc chắn, với tư cách là dân đồng tính, rằng người đàn ông này bình thường. Không tên gay nào tôi biết lại để phụ nữ chọn nhà hàng, ngay cả khi cô ta có cứu mạng bác anh ta. Bắt anh ta dẫn tới Fresche. Bà Nadine cùng tôi và băng còn lại sẽ ngồi ở quầy và giả tảng không quen biết bà. Bắt anh ta dẫn tới Fresche nhé... Cả hai sẽ có khoảng thời gian thú vị và hãy chắc chắn là thực hiện sex an toàn, bà nghe chưa?

Tim

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Vì tình thương của Chúa

Cậu làm ơn đừng thẽ thọt với mọi người đang làm việc ở đây về đời tư của tớ nữa. Bế mặt quá đi! Ông Tim Grabowski bên Lập trình vừa email cho tớ. Và nếu bên Lập trình biết, cậu biết chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi thông tin chạy xuống phòng Mỹ thuật. Và nếu ai đó bên phòng Mỹ thuật quen với Max Friedlander, và kể cho anh ấy nghe cách mọi người trong phòng Chuyên bài đặc biệt bàn tán về anh ấy? Ý tớ là, Chúa ơi, cậu đang cố làm gì vậy?

Mel

Gửi đến: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>;

Tony Salerno<foodie@fresche.com>;

Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>;

George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>;

Jimmy Chu<james.chu@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Mel

Được rồi, bà con, đừng chọc cô ấy nữa. Chúng ta chỉ làm cô ấy căng thẳng thêm thôi. Tôi nói thật đó, Dolly, vì vậy đừng có nghĩ đến việc mai phục ở phòng vệ sinh nữa.

Nadine

Tái bút: Ngoài ra, mọi người biết không, cô ấy không thể cứ giữ bí mật để cứu mạng mình. Cô ấy sẽ tiết lộ chỗ họ sẽ đi, và rồi bọn ta sẽ tóm lấy cô ấy. ;-)

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Bữa tối

John thân mến,

Chào anh! Anh thật dễ thương khi đề nghị đưa em đi ăn tối, nhưng anh không phải làm thế đâu. Em vui khi làm điều ấy cho bác của anh. Em chỉ mong em có thể làm được nhiều hơn.

Nhưng nếu anh cứ nhất quyết, em thành thật không quan tâm chúng ta sẽ đi đâu dùng bữa.

À, điều đó không đúng, có một nơi em thực sự KHÔNG muốn vào, và đó là Fresche.

Bất cứ nơi nào khác cũng được hết. Sao anh không thử làm em ngỡ ngàng xem? Hẹn gặp anh tại lầu 15 tối nay lúc 6 giờ (giờ thăm khu săn sóc đặc biệt chỉ từ 6 giờ 30 đến 7 giờ).

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: jerrylives@freemail.com

Về việc: Bữa tối

Được rồi.

Anh sẽ đặt bàn lúc 8 giờ. Tuy nhiên anh hy vọng em biết mình làm gì khi để anh chọn nhà hàng. Anh rất mê các món lòng.

J

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Em không tin đâu

Anh chỉ đang cố dọa em thôi. Em lớn lên từ trang trại đấy.

Bọn em ăn lòng trên bánh mì nướng mỗi sáng khi điểm tâm.

M

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: jerrylives@freemail.com

Về việc: Giờ thì em

làm anh thấy sợ rồi. Hẹn em lúc 6 giờ.

J

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Trung úy Paul Reese <preese@eightyninthprecinct.nyc.org>

Về việc: Tối qua

Trent,

Này, tôi không biết xin lỗi sao cho đủ. Tôi không biết giữa anh và em tóc đỏ có chuyện gì, nhưng tôi không cố ý để lộ nó. Tôi chỉ quá kinh ngạc khi thấy anh ở đó! Ý tôi là, John Trent, tại Trung tâm Thú y? Kiểu tôi ác gì mà anh ấy đang theo dõi? Chắc là một loại gà... Xin lỗi. Không thể kiềm lại được.

Thật tình là, chúng tôi đến đó để thăm Hugo, con chó đánh hơi tìm bom của khu vực. Chẳng biết gã nhà quê nào đã quăng cho nó một đồng KFC thừa từ bữa trưa, và anh biết họ nói gì về chó và xương gà rồi đấy... Hóa ra là đúng thật. Dù vậy Hugo được cho là đang hồi phục hoàn toàn. Anh đang làm gì ở đó thế? Anh trông có vẻ mệt mỏi. À, ấy là với một anh chàng đang có một cô em nóng bỏng trên tay đấy nhé. Cho tôi biết nếu có việc gì tôi có thể làm để đền bù cho anh... Có lẽ thu xếp vài vé phạt đậu xe? Giam chồng tóc đỏ không cho bảo lãnh vào cuối tuần. Gì cũng được. Bất cứ việc gì để sửa sai lần nữa...

Paul

Gửi đến: Sergeant Paul Reese
<preese@eightyninthprecinct.nyc.org>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Tất cả đã được tha thứ

Ít nhất là bây giờ. Tối qua, rõ ràng tôi có thể bóp chết anh.

Không phải lỗi của anh. Ý tôi là, việc anh nhìn thấy tôi ấy. Anh nói, Mọi việc thế nào rồi, Trent?, như bất kỳ người bình thường nào. Làm sao anh biết hiện tôi đang sống dưới một cái tên giả? Nhưng điều không ngờ nào đã làm nên một buổi tối thảm họa nhất mọi thời đại--Ai mà biết mèo ăn dây thun chứ? Tôi đương nhiên là không biết rồi. Làm sao những con vật này sống thọ như chúng đã đang sống chứ? Chúng hơi bị đần--nhưng hóa ra “khôn” hơn những gì tôi có thể tưởng tượng. Vậy xem như anh đã được tha thứ, bạn của tôi.

Còn về phần tóc hoe đỏ, đó là cả một câu chuyện dài. Có lẽ ngày nào đó tôi sẽ kể cho anh. Dĩ nhiên còn tùy vào việc nó thành ra thế nào nữa. Bây giờ quay trở lại vụ Trung tâm Thú y giùm tôi cái. Tôi phải bảo lãnh con mèo ra, nó bình phục tốt đẹp sau ca phẫu thuật ruột. Và trên đường về nhà từ bệnh viện, tôi sẽ mua cho nó con cá thơm nhất, bự nhất chưa từng thấy, như là một lời cảm ơn vì suy nghĩ tử tế của nó trong việc cho vào bụng cọng dây thun đó.

John

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Sao????

Cậu đã mặc gì? Cuối cùng cậu đi đâu? Cậu có vui không?

CHUYỆN GÌ ĐÃ XẢY RA????

Nad

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Nó đã xảy ra

<Cậu đã mặc gì?>

Tớ mặc váy quần đen ngắn hiệu Calvin Klein với áo len tơ có tay dài dưới cùi chỏ cổ chữ V màu xanh nhạt cùng đôi xăng-đan dây quần quanh mắt cá gót cao 7cm màu xanh da trời.

<Cuối cùng cậu đi đâu?>

Cuối cùng bọn tớ chẳng đi đâu cả. Chẳng có ăn tối gì hết.

<Cậu có vui không?>

Có.

<CHUYỆN GÌ ĐÃ XẢY RA?>

Nó đã xảy ra.

Không hẳn, nhưng gần như thế. Chuyện xảy ra là, tớ đang đánh lớp son cuối lên môi thì có tiếng gõ cửa. Tớ ra mở. Là John. Anh ấy đeo cà vạt! Không tin được. Anh ấy trông thật tuyệt --có điều rất lo lắng. Tớ mới hỏi, Có chuyện gì vậy?

Anh ấy trả lời, Là Tweedle-dum. Nó bị làm sao ấy. Phiền em qua xem một chút? Vì vậy tớ đi qua xem, và không còn nghi ngờ gì nữa, Tweedle-dum, là đứa hiếu động và tình cảm hơn trong hai con mèo của bà Friedlander, đang nằm dưới bàn ăn như một đứa bé vừa xoi quá nhiều kẹo Necco Wafers. Nó không muốn ai chạm vào, và gừ lên khi tớ cố làm thế.

Dù sao, tớ bất chợt nhớ một chuyện, nên nói, Chúa ơi, anh tháo cọng dây thun cột quanh tờ Ký sự khi mang vào nhà chưa? Vì anh biết Ký sự họ nghĩ nên quấn dây thun quanh tờ báo để các trang báo không bị rơi ra, vì khách hàng của nó sẽ kinh hoàng nếu một trang nào đó bị mất và họ không đọc được phần tin tài chính hay tin gì đó. Và John nói, Không. Anh phải làm vậy sao? Và đó là lúc tớ nhận ra mình quên nói anh ấy điều quan trọng nhất về bọn chó mèo của bác anh ấy: Tweedle-dum ăn dây thun. Em nó, Tweedle-dee cũng thế. Cho nên Tweedle-dee mới không còn ở với chúng ta nữa. Ta phải mang con mèo này đến bệnh viện ngay! Tớ la lên. John nhìn sững sờ. Em đang đùa, đúng không? Không, em nói thật đấy. Em đi lấy giỏ đựng mèo ở chỗ bà Friedlander hay cất trên kệ cao nhất của tủ vải. Anh quấn nó vào trong khăn. John cứ đứng ngó ra đó. Em thực sự nghiêm túc. Em hoàn toàn nghiêm túc,

tớ nói. Chúng ta phải lấy sợi dây thun ra trước khi nó làm thủng cái gì đó.

Thật ra, tớ có biết dây thun có thể làm thủng cái gì đâu, nhưng khi nhìn vào đôi mắt mờ đi của Tweedle-dum, có thể nói ngay nó là một con vật đang bị ốm.

Vì vậy John lấy khăn và bọc tớ quấn vào Tweedle-dum cho ấm (John bị nhiều vết cào trôm khá tệ trước khi anh ấy xong việc) và đưa nó đến Trung tâm Thú y, là nơi tớ biết bà Friedlander đã đưa Tweedle-dee đến khi nó có cuộc đụng độ chết người với sợi dây thun của tờ Ký sự. Tớ biết là vì bà ấy đã yêu cầu những người đưa ma gửi phúng điếu bằng vật phẩm thay vì hoa sau khi Tweedle-dee chết. Ngay khi bọc tớ bước vào, họ rước Tweedle-dum và đưa nó đi chụp X-quang ngay. Bọc tớ chẳng biết làm gì ngoài ngồi đợi và cầu nguyện. Nhưng ngồi lăm lăm cầu nguyện đâu có dễ, vì trong đầu tớ chỉ nghĩ đến việc ghét cay ghét đắng Ký sự đã làm hỏng cuộc hẹn quan trọng của tớ. Ít ra thì, tớ cũng nghĩ nó có thể là một cuộc hẹn. Tớ cứ nghĩ làm sao Ký sự luôn lấy được tin sốt dẻo trước chúng ta, và làm sao họ tổ chức được tiệc Giáng sinh tại Câu lạc bộ Nước, trong khi chúng ta luôn ở Bowlmore Lanes. Và làm sao số lượng báo phát hành của họ hơn hẳn bên ta những một trăm ngàn tờ, và làm sao họ luôn giành được các giải thưởng báo chí, và mục Phong cách của họ in màu, và họ thậm chí không thèm có trang Lướt lật. Thế là tớ thấy mắc cở. Chẳng biết tại sao.

Nhưng tớ chỉ bắt đầu cười khi một lần nữa Ký sự xoay sở thế nào mà làm hỏng được cả chuyện của chính tớ. John hỏi vì sao tớ cười, vậy là tớ kể cho anh ấy nghe (không phải phần Ký sự phá hủy cuộc hẹn, mà là phần còn lại). John cũng bắt đầu cười. Tớ không biết tại sao anh ấy cười, ngoại trừ, tớ không có ấn tượng mấy là anh ấy thuộc tuýp hay cầu nguyện. Anh ấy cứ cười phá lên. Nói thật là anh ấy đã cố nhịn, nhưng đôi khi nó cứ bật ra thôi. Trong lúc đó những con người quái dị nhất cứ đi vào cùng những ca cấp cứu kỳ lạ nhất! Như một bà đến vì con chó tha mồi lông vàng của bà ta xơi hết đồng thuốc Prozac của bà ta. Bà kia đến vì con cự đà của bà ấy đã đớp một chiếc lá đang bay trên ban công

tầng 7 (và hạ cánh an toàn xuống mái cửa hàng ăn uống bên dưới). Bà thứ ba đang lo cho con nhím, nó không đang hành động đúng. John thì thảo với tớ, một con nhím thì phải hành động thế nào mới gọi là đúng? Chuyện có gì vui đâu. Có điều bọn tớ không tài nào nín được cười. Và bọn người họ nhìn bọn tớ với ánh mắt khó chịu, như thế còn làm tớ cười tợn hơn. Vậy là bọn tớ ngồi đó, ăn mặc sang trọng nhất trong đám, vờ như thấy thoải mái trong mấy cái ghế nhựa cứng ngắc và cố nhin cười, nhưng dù có làm thế--Ít ra cho đến khi cảnh sát bước vào. Họ đến để thăm một con chó đánh hơi tìm bom của đội, nó bị hóc xương gà. Một người trong nhóm nhìn thấy John liền kêu lên, Này, Trent, anh đang làm gì ở đây vậy? John ngừng cười ngay tắp lự. Anh ấy bỗng đỏ bừng và nói, Ồ, chào Trung úy Reese. Anh ấy nhấn rất mạnh từ Trung úy. Trung úy Reese nhìn khá sửng sốt. Anh ta bắt đầu nói gì đó, nhưng ngay lúc ấy, bác sỹ bước ra và gọi, Anh Friedlander? John nháy dựng lên thưa, Tôi đây, và vội vã đi lại chỗ bác sỹ. Bác sỹ bảo Tweedledum quả thực đã nuốt một sợi dây thun và nó bị rối trong cái ruột nhỏ của con mèo, và phẫu thuật là cần thiết, nếu không con mèo chẳng sống nổi. Họ có ý làm phẫu thuật ngay, nhưng mà phí mỗ rất mắc, 1500 đô-la, cộng thêm 200 qua đêm ở bệnh viện. \$1700 tất cả. Tớ sốc ngay. Nhưng John gạt đầu và móc bóp bắt đầu rút thẻ tín dụng ra--Nhưng anh ấy cắt nó lại nhanh như chớp và nói anh ấy quên mất, tất cả thẻ của anh ấy đều đã chi xài hết mức cho phép, và anh ấy sẽ đi ra máy ATM rút tiền mặt. Tiền mặt! Anh ấy sẽ trả bằng tiền mặt! \$1700 bằng tiền mặt! Vì một con mèo! Có điều tớ đã nhắc anh ấy không thể rút quá nhiều tiền mặt từ một máy rút tiền trong một ngày. Tớ nói, Để em tính vào thẻ của em cho, rồi anh có thể trả lại cho em sau. (Tớ biết cậu định nói gì, Nadine, nhưng không đúng đâu: anh ấy sẽ trả lại cho tớ, tớ biết mà). Nhưng anh ấy từ chối thẳng. Và việc kế tiếp tớ biết là anh ấy đã đi qua thu ngân để sắp xếp một kế hoạch chi trả, bỏ tớ lại cho ông bác sỹ và mấy anh cảnh sát, họ vẫn đứng đấy nhìn tớ như bị thôi miên. Đừng hỏi tại sao. Chắc chắn là do cái váy quá ngắn của tớ chứ chẳng còn cái gì khác.

Rồi John trở lại và nói mọi việc đã thu xếp xong, cảnh sát rời đi, và bác sỹ đề nghị bọn tớ ở lại cho đến khi phẫu thuật hoàn tất, phòng khi

có rắc rối. Vì vậy bọn tớ trở về ghế và tớ nói, Sao anh cảnh sát đó gọi anh là Trent? John nói, Ồ, cảnh sát là thế mà, họ luôn đặt nickname cho mọi người. Nhưng rõ ràng tớ cảm thấy có điều gì đó anh ấy chưa nói với tớ.

Hắn anh ấy cũng nhận biết, cho nên anh ấy nói tớ không phải ngồi đây chờ, anh ấy sẽ trả tiền taxi cho tớ về, và anh ấy hy vọng sẽ có dịp ăn tối khác. Vậy là tớ hỏi anh ấy có bị điên không, anh ấy trả lời anh ấy không hoàn toàn tin thế, nên tớ nói bất kỳ ai có quá nhiều nickname như anh ấy rõ ràng là có vài vấn đề nghiêm trọng. Anh ấy tán thành ngay, và rồi bọn tớ cãi nhau một cách thích thú những hai tiếng về tên giết người hàng loạt nào loạn trí nhất lịch sử. Cuối cùng bác sỹ bước ra và bảo Tweedle-dum sẽ hồi phục và bọn tớ có thể về, nên bọn tớ về. Quá muộn để ăn tối theo tiêu chuẩn của Manhattan--chỉ mới 10 giờ thôi--John cũng nói thế, vì bọn tớ đã bị mất bàn tại bất kỳ đâu mà anh ấy tính dẫn tớ tới. Nhưng tớ không muốn đứng tranh giành với đám đông siêu thức khuya. Anh ấy đồng ý và nói, Muốn gọi đồ ăn Trung Quốc nữa không? Tớ bèn nói đó là một ý hay để an ủi Paco và Ông Peepers, chắc đang bị người anh em mèo vắng mặt của chúng làm cho lo lắng. Thêm nữa, tớ đọc trong cuốn TV Guide nói Người gầy sẽ chiếu trên PBS.

Vậy là bọn tớ về lại chỗ của anh ấy--hoặc chỗ của bác anh ấy--và gọi món heo moo shu lần nữa, và đồ ăn được giao tới ngay khi phim bắt đầu chiếu. Bọn tớ đánh chén nó ngoài bàn cà phê của bà Friedlander, ngồi trên sofa bằng da màu đen thoải mái của bà ấy, là nơi tớ đã làm rơi không chỉ một mà là hai cái chả giò chiên có sốt màu cam cam. Bất ngờ thay, đây là lúc anh ấy bắt đầu hôn tớ. Thật đấy. Tớ vội vàng xin lỗi vì đã làm dây cái thứ cam cam nhóp nhóp lên khắp ghế của bác anh ấy thì anh ấy ngã người ra trước, tì đầu gối lên ghế và bắt đầu hôn tớ. Tớ không thấy sốc vì gia sư Algebra gần như cũng làm thế hồi năm đầu tớ học trung học. Có điều không có tí nước sốt vệt màu cam nào và bọn tớ đang nói về số nguyên, không phải khăn giấy. Để tớ nói cậu biết, Max Friedlander hôn giỏi hơn bất kỳ gia sư Algebra nào từng làm. Rõ là anh ấy hôn rất đúng cách. Tớ e là đỉnh đầu tớ sắp nổ tung. Thật đấy. Anh ấy

hôn giỏi thật. Mà cũng có thể không. Có lẽ đã quá lâu kể từ khi có ai đó hôn tớ, cơ hồ như anh ấy muốn nói--cậu biết, thực sự muốn nói--rằng tớ đã quên hôn là như thế nào rồi.

John hôn như có ý nói thế. Thật sự như vậy đấy. Tuy nhiên, khi anh ấy ngừng hôn, tớ đang trong tình trạng vẫn sốc, đầu xoay như chong chóng nên chỉ biết thốt, Anh làm thế để làm gì? chắc là nghe thô lỗ lắm, nhưng anh ấy không hiểu theo nghĩa đó. Anh ấy trả lời, Vì anh muốn. Tớ suy nghĩ nhanh như chớp, rồi vươn tay vòng quanh cổ anh ấy và nói, Tốt. Rồi tớ hôn luôn. Nó thực sự rất dễ chịu vì cái ghế của bà Friedlander rất mềm mại và thoải mái. John như muốn chìm vào trên tớ còn tớ như muốn chìm xuống ghế, và bọn tớ hôn nhau rất lâu, thật ra là hôn cho đến khi Paco quyết định cần phải ra ngoài, thế là nó chọc cái mũi to tướng ướt át của nó vào giữa trán bọn tớ.

Đó là khi tớ nhận ra mình nên ra khỏi đó. Đầu tiên, cậu biết các bà mẹ của chúng ta dặn gì về việc hôn hít trong cuộc hẹn đầu. Thứ hai, không phải để làm cậu cụt hứng, nhưng có chuyện gì đó rất thú vị đang diễn ra dưới lầu, nếu cậu hiểu ý tớ. Và Max Friedlander rõ ràng KHÔNG PHẢI là gay. Gay thì không hoàn toàn tự nhiên trong việc hôn con gái. Điều này đến một cô gái tỉnh lẻ ở Midwest cũng còn biết.

Trong lúc John rửa Paco, tớ chỉnh lại áo xống rồi nghiêm giọng, À, cảm ơn anh vì một buổi tối đáng yêu, nhưng em nghĩ em phải đi rồi, và tớ lao ra khỏi đó, trong lúc anh ấy vẫn kêu, Mel, chờ đã, chúng ta phải nói chuyện.

Tớ không chờ. Tớ không thể. Tớ phải ra khỏi đó trong khi vẫn còn kiểm soát được các chức năng vận động của tớ. Nói cho cậu biết, Nadine, nụ hôn của anh chàng này đủ để làm tê liệt não của cậu, hay đấy chứ. Vậy còn gì để nói nữa nào? Còn một chuyện: Nadine nè, tớ sẽ cho cậu biết ngay bây giờ. Tớ sẽ mang anh ấy đến đám cưới của cậu. Phải dừng gõ đây. Các ngón tay bị vộp bẻ vì gõ quá nhiều rồi, và tớ vẫn còn mục báo ngày mai phải làm. Mọi việc đang chờ Wiona và Chris

North. Tớ nghe nói trong kế hoạch có đi nghỉ ở Bali. Không thể tin cả Wiona và tớ đều tìm thấy bạn trai cùng một lúc. Giống như khi cô ấy và Gwyneth định đi chơi với Matt và Ben--nhưng có điều hay hơn! Vì có tớ mà.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Tớ hy vọng tối thiểu

cậu đã để anh chàng trả tiền đồ ăn Trung Quốc.

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: À, dĩ nhiên là anh ấy

trả rồi. Ngoại trừ tiền tips. Anh ấy không có đồng lẻ nào. Sao cậu lại ra thế này? Tớ đã rất vui. Tớ nghĩ nó ngọt ngào đáng yêu. Và không phải tớ để anh ấy sàm sỡ tớ, vì Chúa.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Tớ chỉ nghĩ

chuyện này đang xảy ra quá nhanh. Tớ thậm chí chưa gặp anh hai này. Không có ý gì, Mel, nhưng cậu không có thành tích vẻ vang nào liên quan đến cánh đàn ông--Aaron là ví dụ Số Một đáng xem xét nhất. Ý tớ là, còn vụ anh chàng Delta Upsilon và chiếc váy, chuyện mà cậu đã nhắc tới ngày hôm kia là thế nào? Tớ chỉ đang nói là tớ sẽ cảm thấy an tâm trong ruột hơn về tất cả chuyện tình cảm này nếu tớ đã gặp mặt anh ta. Chúng ta đã nghe vài điều sơ lược về anh ta từ chị gái Dolly. Cậu mong tớ thấy sao? Cậu giống như cô em gái bé bỏng mà tớ chưa từng có vậy. Tớ chỉ muốn biết chắc là cậu không bị tổn thương. Vậy cậu có thể bảo anh chàng ghé qua đón cậu ăn trưa một ngày gần đây không? Tớ rất vui mừng cho qua lớp tập thể dục... Đừng ghét tớ.

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu đúng là

gà mái mẹ. Nhưng được rồi, nếu cậu nhất định thế, tớ có thể sắp xếp cho hai người tình cò gặp nhau. Chúa ơi, bạn bè gì chán thế.

Mel

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Về việc: Thái độ gần đây của cháu

Cháu John,

Đây là nội của cháu đang nói. Hay nên nói là đang viết. Nội nghĩ cháu sẽ ngạc nhiên khi nghe từ nội theo kiểu này. Nội đã chọn nơi gặp

gỡ này, E mail, để trao đổi với cháu, vì cháu chẳng gọi lại cho nội cú điện thoại nào, và anh trai cháu Jason quả quyết với nội rằng trong lúc cháu có thể không kiểm tra máy trả lời tự động, cháu thì thoảng lại xem tin nhắn E mail.

Do đó, nội vào việc nào:

Nội có thể tha thứ cho cháu vì đã quyết định hành động thiếu thận trọng và bắt đầu sự nghiệp riêng trong một lĩnh vực mà, nói thật, không Trent--hay Randolph đánh kính nào--từng nghĩ đến. Cháu đã chứng tỏ với nội không phải tất cả phóng viên đưa tin đều là bọn ký sinh sống nhờ. Và nội có thể tha thứ cho việc cháu quyết định dọn ra khỏi tòa nhà sống một mình, lần đầu trong cái chỗ quỷ quái ở đường số 37 với cái tên điên tóc tai bù xù đó, và rồi nơi cháu hiện đang sống, ở Brooklyn, mà nội nghe là đẹp nhất trong năm khu, dù thỉnh thoảng có xung đột chủng tộc và siêu thị sắp đổ sập.

Và nội thậm chí có thể tha thứ cho cháu vì đã quyết định không chạm vào bất kỳ món tiền nào đang được ủy thác cho cháu từ khi ông cháu mất. Một người đàn ông nên đi theo con đường riêng của mình trên thế giới, nếu có thể, và không phụ thuộc gia đình hay của cải nhà anh ta. Nội ủng hộ sự nỗ lực của cháu trong việc làm điều đó. Khác xa với bất kỳ đứa cháu nào khác của nội đã làm. Nhìn em họ Dickie của cháu xem. Nội chắc chắn nếu thằng bé đó có năng khiếu như cháu, John, nó sẽ chẳng mất một nửa thời gian đánh hơi mọi thứ mà thật ra chẳng có việc gì ở đó cả.

Nhưng điều nội chắc chắn không thể tha thứ cho cháu là đã không đến buổi trao tặng vào tối ngày hôm kia. Cháu biết các buổi gây quỹ có ý nghĩa nhiều thế nào với nội mà. Khu ung thư mà nội bảo trợ xây dựng này rất quan trọng với nội, như cháu biết căn bệnh này đã cướp đi người ông yêu quý của cháu khỏi nội. Nội hiểu cháu có thể đã có việc trước rồi, nhưng ít nhất cháu cũng lịch sự gửi một tin nhắn báo chứ.

Nội sẽ không nói dối cháu, John. Nội đặc biệt rất muốn cháu có mặt tại sự kiện này vì có một quý cô mà nội nóng lòng muốn cháu gặp. Nội biết. Nội biết cháu cảm thấy thế nào về việc giới thiệu cho cháu các cô con gái thích hợp nhất để kết hôn của các bạn nội. Nhưng Victoria Arbuthnot, là cô gái nội chắc chắn cháu sẽ nhớ từ những mùa hè thời thơ ấu của cháu ở Vineyard--gia đình Arbuthnot có nhà ở Chilmark--đã lớn lên thành một quý cô quyến rũ--con bé thậm chí đã khắc phục được vấn đề đáng ghét về cằm mà đã gây khó chịu cho rất nhiều người trong nhà Arbuthnot. Và con bé ấy, theo như nội hiểu, là một người dám nghĩ dám làm ở thị trường đầu tư.

Vì phụ nữ có đầu óc quan tâm đến sự nghiệp luôn hấp dẫn cháu, nội đã cố gắng bảo đảm là Victoria cũng có mặt tại buổi trao tặng vào đêm kia. Cháu đã biến nội thành một kẻ ngốc, John! Nội đành lòng phải đem Victoria giới thiệu cho anh họ Bill của cháu. Mà cháu biết nội cảm thấy thế nào về thằng bé đó rồi. Nội biết cháu tự hào làm con chiên ghê trong gia đình, John--dù rằng có gì đáng phải giận khi có người làm việc để sinh nhai và làm cái điều mà anh ta thực sự thích, nội không thể tưởng tượng nổi đấy. Các anh chị em họ của cháu, với những thói nghiện khác nhau và thai nghén không đúng lúc, còn đáng để giận hơn nhiều.

Tuy nhiên, kiểu hành vi này thật khó hiểu vô cùng, ngay cả là với cháu. Nội chỉ có thể nói là nội hy vọng cháu có một lời giải thích hợp lý lẽ. Hơn nữa, nội hy vọng cháu sẽ kiếm được chút thì giờ để hồi âm lá thư này. Cháu thật vô lễ khi không gọi lại cho nội.

Nội của cháu, dù thế nào,

Mim

Gửi đến: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Tha thứ cho cháu nhé?

Thưa Mim,

Cháu có thể nói gì đây? Nội đã làm cháu thấy xấu hổ quá. Cháu thật quá đáng khi không gọi lại cho nội. Lời giải thích duy nhất của cháu là cháu đã không năng kiểm tra máy trả lời tự động như vẫn thường làm, vì gần đây, cháu đã dọn đến ở căn hộ của một người bạn. Thật ra không phải bạn--chính xác là bác của bạn, đang nằm bệnh viện và cần người chăm sóc đám thú nuôi của bà ấy.

Mặc dù sau những gì xảy ra với một trong những con mèo của bà ấy mới đây, cháu không tin mình là người thích hợp nhất cho công việc này.

Tuy nhiên, điều đó không quan trọng. Điều quan trọng là nội biết cháu không quên đến dự buổi trao tặng do có bất kỳ sự xem thường nào với nội hay với sự kiện. Chỉ là cháu có việc khác để làm rồi. Một việc rất quan trọng.

Nhắc cháu mới nhớ: Vickie Arbuthnot không nên nín thở chờ cháu, Mim. Cháu thực sự đã gặp người khác rồi. Và dạ không, không phải người nội biết, trừ khi nội có mối quen biết với gia đình Fuller ở Lansing, Illinois. Điều này thì cháu thành thật hy vọng nội không có.

Cháu biết. Cháu biết. Sau vụ Heather thất bại, nội mặc kệ cháu muốn làm gì thì làm. À, phải mất nhiều công sức mới áp chế được một người như cháu hơn là cứ tìm một cô gái mà cháu chưa hề cầu hôn nhưng đã đăng ký vô trang mua sắm Bloomingdales như là bà John Trent tương

lai rồi (và vì những tấm ngân phiếu \$1000, không hơn không kém). Nhưng trước khi nội bắt đầu hò hét bắt cháu đưa cô ấy đến, cho phép cháu trình bày vài... trở ngại nhỏ. Không có mối quan hệ lãng mạn nào ở thành phố New York này là đơn giản cả, nhưng mối quan hệ này thậm chí còn phức tạp hơn cả phức tạp. Tuy nhiên cháu tự tin là mình có thể giải quyết được. Cháu phải giải quyết được. Cháu chỉ chưa có ý tưởng để xử lý nó ra sao thôi.

Dù sao, với nhiều lời xin lỗi thân thương, cháu mong sao nội vẫn đoái hoài đến đứa cháu này.

Cháu John của nội

Tái bút: Để đền cho nội, cháu sẽ đến buổi Gây quỹ Nhận thức về ung thư tại Trung tâm Lincoln vào tuần tới, vì cháu biết nội là người ủng hộ lớn nhất của nó. Thậm chí cháu sẽ mở tài sản ủy thác và viết một tấm séc bảo đảm có bốn con số không. Thế sẽ góp phần làm bộ lông của nội bớt xù chưa ạ?

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal

Từ: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Về việc: Cẩn thận!

Chào con gái, lại là mẹ nữa đây, đang viết cho con trên email. Hy vọng con đang dè chừng cẩn thận vì tối qua mẹ xem trên chương trình

tin tức Tom Brokaw thấy có thêm một hố sụt khủng khiếp nữa ở Manhattan. Hố này ở ngay đằng trước một tòa báo, không sai vào đâu được!

Dù vậy con cũng đừng lo, nó là tờ báo con ghét, cái tờ học đòi đấy. Tuy nhiên, hãy thử suy nghĩ xem, con có thể đã ngồi trên chiếc taxi rơi xuống cái hố sâu 6m đó. Trừ phi mẹ biết con chẳng đời nào đi taxi vì con dành hết tiền vào khoản quần áo. Nhưng cái cô gái tội nghiệp đó! Phải mất đến ba lính cứu hỏa mới lôi được cô ấy ra (con bé xiu xiu, sẽ chỉ cần một lính cứu hỏa thôi để lôi con ra bất kỳ cái hố nào, mẹ nghĩ vậy).

Dù sao, mẹ chỉ muốn nói là HÃY CẨN THẬN! Hãy nhìn xuống mọi nơi con đi--nhưng cũng nhìn lên, vì mẹ nghe nói máy điều hòa không khí đôi khi cũng bay ra khỏi cửa sổ nếu không được vít chặt và có thể rơi xuống người đi đường bên dưới. Thành phố đó đầy rẫy những hiểm họa! Sao con không về nhà và làm cho tờ Duane? Mẹ gặp Mabel Flemming ngày hôm kia tại cửa hàng Mua Và Bỏ Giỏ và bà ấy nói chắc chắn sẽ thuê con viết mục Giải trí và Nghệ thuật của họ.

Con suy nghĩ đi nhé. Chí ít không có tí nguy hiểm nào ở Lansing--không hố sụt hay máy điều hòa rơi hay bọn giết người thích diện đồ phụ nữ. Chỉ có vụ một thằng cha bắn bị thương hết khách hàng ở cửa hàng thực phẩm lần đó, nhưng nó xảy ra cũng nhiều năm rồi.

Yêu con gái,

Mẹ

Tái bút: Con sẽ không bao giờ đoán nổi đâu! Một trong những cậu bạn trai cũ của con đã lấy vợ! Mẹ đính kèm thông báo cho con xem.

Đính kèm:

Ảnh bơ đậu phộng Goober và cô gái có đầu tóc phồng cực lớn

Crystal Hope LeBeau và Jeremy “Jer” Vaughn, đều là công dân của Lansing, đã thành hôn tại Nhà thờ Cơ Đốc Lansing thứ bảy qua. Cha mẹ cô dâu là Brandi Jo và Dwight LeBeau, người Lansing, chủ nhân của tiệm rượu Buckeye Liquors trên phố chính khu trung tâm Lansing. Cha mẹ chú rể là Joan và Roger Vaughn. Joan Vaughn ở nhà nội trợ. Roger Vaughn làm việc cho Smith Auto. Tiệc chiêu đãi được tổ chức tại Chi nhánh Hội Tam điểm Lansing, nơi ông LeBeau là thành viên. Cô dâu, 22 tuổi, tốt nghiệp trường Trung học Lansing và hiện làm việc tại thẩm mỹ viện Beauty Barn. Chú rể, 29 tuổi, tốt nghiệp trường Trung học Lansing và đang làm việc cho Buckeye Liquors. Sau tuần trăng mật tại Maui, cặp đôi sẽ sinh sống tại Lansing.

Gửi đến: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tinh thần nơi làm việc

George thân mến,

Trong một cố gắng nâng cao tinh thần ở quanh đây, điều mà tôi chắc chắn ông sẽ đồng ý với tôi là--một câu nói mà ông thường sử dụng--tuột dốc trầm trọng, cho phép tôi đề nghị, thay vì họp nhân viên tuần này, chúng ta có thể di dạo qua góc đường số 53 và Madison để chiêm ngưỡng hố sụt khổng lồ mở ra ngay trước tòa nhà văn phòng là

nơi đóng đô của đối thủ chính và là kẻ thù của chúng ta, Ký sự New York.

Tôi chắc chắn ông sẽ đồng ý với tôi rằng chuyến đi này là một sự thay đổi sáng khoái vì suốt ngày cứ nghe anh chị em ca cẩm làm sao mà tiệm Krispy Kreme gần cơ quan lại đóng cửa và vì thế không thể kiếm được bánh doughnut ngon cho các cuộc họp nhân viên kể từ đó. Ngoài ra, do bị cúp nước trong tòa nhà mà Ký sự đang trú ngụ, ta sẽ được vui vẻ ngắm nhìn các đồng nghiệp quý mến của chúng ta chạy vào tiệm Starbuck bên kia đường để sử dụng nhà vệ sinh của họ.

Vui lòng xem xét vấn đề này với mức độ lưu tâm nhất vì nó hoàn toàn đáng được thế.

Trân trọng,

Mel Fuller

Phóng viên Trang 10

Tạp chí New York

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Tinh thần nơi làm việc

Cô cao cả quá nhỉ?

Ai cũng biết cô chỉ muốn nhìn cái hố sụt vì cô rất thích những thảm họa ra trò. Trở lại làm việc ngay, Fuller. Tôi không trả lương cho cô nhìn.

G

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Một cái hố lớn thật lớn trên đất

Thôi nào. Sao cậu có thể từ chối hả? Nếu đi xem với tớ, tớ sẽ không bắt cậu tới lớp tập thể dục hôm nay...

M

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Nào cậu là cái hố lớn thật lớn thì có

Cậu khủng thật. Giống như đang bị sốt 38 độ vậy. Tớ sẽ không bỏ giờ ăn trưa quý báu để đi ngắm một cái hố khổng lồ dưới đất, dù nó có ở ngay đằng trước Ký sự.

Hỏi Tim Grabowski xem. Ông ấy sẽ đi với cậu. Ông nhỏ này sẽ đi bất cứ nơi nào có đàn ông mặc đồng phục đứng thành cụm lớn.

Nad

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Về việc: Tôi đã gặp anh ta!

Bà là đồ lười! Nếu bà chịu nhấc mông lên đi với bọn tôi, bà đã như tôi gặp được anh chàng mà Miss Mel bé nhỏ của chúng ta không ngừng huyền thuyên suốt cả tháng. Nhưng tôi cho rằng có vài người trong chúng ta nghĩ mình rất thích hợp với những hố sụt.

Tim

Gửi đến: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: ÔNG ĐÃ GẶP ANH TA????

Khai ra mau, tên ranh mãnh.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Về việc: Bà sẽ cho tôi cái gì?

Đồ gái quê dễ cáu.

Tim

Gửi đến: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Tôi phải viết bài về

chỗ mới của Bobby de Niro, và tôi sẽ dẫn ông đi với tôi nếu ông kể tôi nghe về cuộc gặp với Max Friedlander. Kể đi mà. Tôi xin ông đấy, ông Tim.

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Về việc: Vặn tay nào

Được rồi, kể thì kể. Có điều tôi muốn tới chỗ mới của Bobby ăn tối, không phải ăn trưa. Đó là lúc các chủ ngân hàng đầu tư đẹp giai tới. Coi như xong nhé.

Mừng tượng nó đi, nếu bà có thể:

Hiện trường--góc đường số 53 và Madison. Một cái hố sâu 6m nằm chính giữa đường. Bao quanh cái hố này là rào chắn cảnh sát, nón nhọn cảnh báo màu cam, xe ủi đất, máy trộn xi-măng, xe tải Con Edison, cần trục, phóng viên báo đài, khoảng một trăm cảnh sát, và hai mươi công nhân xây dựng nóng bỏng nhất mà một lập trình viên máy tính bé nhỏ từng nhìn thấy. Tiếng ồn của búa khoan và tiếng còi xe của bọn người đi lại chẳng biết mảy may gì, là những kẻ không nghe tường thuật tình trạng giao thông trên đài 1010 WINS trước khi rời Jersey, thật đỉnh tai nhức óc. Cái nóng ngọt ngào như lò lửa. Còn mùi, trời ạ--à, tôi không rõ mấy chàng Con Ed đang làm gì dưới đáy hố, nhưng nói cho bà biết, tôi rất nghi họ đã chạm nhằm ống. Cái này giống như một cái hố địa ngục ai cũng biết vừa được mở ra, ngay trước thành lũy kinh hồn đó là Ký sự New York lừng lẫy và xấu xa, đang cố gắng hút nó xuống cho kẻ tạo ra nó, Quý ngài Satan.

Và bên kia nó, tôi nhìn thấy khuôn mặt Miss Mel của chúng ta--người mà, tôi chắc chắn bà có thể đoán, đang choáng váng vì thích thú trước quang cảnh--một cái nhìn vui sướng mà tôi tưởng là xe quảng cáo Ông Softee đã xuất hiện, và đang phát miễn phí kem ốc sô-cô-la. Rồi, hướng theo cái nhìn sững sờ của bà, tôi hiểu vì sao khuôn mặt cô nàng lại hạnh phúc đến thế:

Một thần Apollo. Tôi không nói ngoa đâu. Một tạo vật tuyệt hảo về vẻ đẹp nam tính. Chàng đang đứng đằng sau một rào chắn, nhìn chăm chăm vào cái hố, giống y như chàng vừa bước ra từ những trang giấy của ca-ta-lô thời trang J Crew với quần may bằng vải bông thô rộng thùng thình và áo sơ-mi đi làm vải jean mềm mại. Con gió ầm hất bay nhẹ mái tóc nâu của chàng, và tôi thề với bà, Nadine, nếu có ai trong nhóm thợ xây dựng đưa cho chàng cái xẻng, nó sẽ không lúng túng chút nào trong đôi tay to lớn của chàng. Điều mà còn lâu tôi mới có thể nói thể về bạn trai của tôi.

Nhưng hãy quay lại hiện trường của chúng ta nào:

Miss Mel của chúng ta (đang hét lên để át tiếng nện thành thịch của búa khoan): John! Anh John! Bên này! Apollo quay lại. Chàng nhìn thấy bọn tôi. Chàng quay nhanh lại tuy vậy làn da nâu vẫn trông hấp dẫn vô cùng. Tôi theo Miss Mel bé nhỏ của chúng ta bước phăm phăm qua các cảnh sát và đám nhân viên Ký sự, đeo thẻ nhà báo, đang tấn công đám người tội nghiệp từ văn phòng Thị trưởng đến thị sát và chất vấn khi nào các chậu rửa đất của tòa soạn họ--đừng có bảo tôi là họ không có chúng trong các sảnh có chạy viền vàng--sẽ có nước lại lần nữa. Đi tới con người có dáng vóc như thần mà bà nhỏ nhà mình gọi là John, vì lý do nào đó vẫn còn là điều bí ẩn với tôi, Miss Mel của chúng ta kêu lên trong kiểu thở như kéo bễ như thường lệ: Anh đang làm gì ở đây? Anh đến để chụp hình cái hố khổng lồ à?

Max Friedlander: Um. Vâng.

Miss Mel của chúng ta: Máy ảnh của anh đâu?

Max Friedlander: Oh. Anh để quên rồi.

Hmmm. Đèn có thể đã bật, nhưng hình như không có ai ở nhà. Ít ra cho đến khi--

Max Friedlander: Thật ra, anh có tấm ảnh anh cần rồi. Anh ở ngoài này vì... à, em biết anh thích thăm họa mà.

Miss Mel của chúng ta: Em cũng vậy! Đây, gặp bạn Tim của em đi.

Bạn Tim bắt tay với Tạo Vật Hoàn Hảo Của Nhân Loại. Sẽ không bao giờ rửa tay phải nữa.

Max Friedlander: Chào. Rất vui được gặp cậu.

Bạn Tim: Tôi cũng vậy.

Miss Mel của chúng ta: Nghe này, em rất mừng gặp anh. Rồi cô ấy bắt đầu đưa đẩy những lời lẽ hò hẹn tới tận mây bằng cách nói: Các bạn em muốn gặp anh, vì vậy anh có thể đến Fresche vào tối mai trên Đường số 10 khoảng 9 giờ không? Chỉ là một nhóm người làm ở tòa báo, anh đừng lo nhé.

Tôi biết! Tôi cũng muốn choáng luôn! Ý tôi là, bà nhỏ này đang nghĩ cái gì vậy? Bà đâu có được đi quanh thừa nhận những việc như thế đối với những tình nhân tương lai. Sự khôn khéo biến đâu rồi? Những mưu mẹo của các bà các cô đâu rồi? Thốt ra lời nói thật một cách táo tợn như thế... à, tôi nói cho bà biết: tôi kinh hãi quá. Điều đó cho thấy, bà có thể đưa cô ấy ra khỏi Midwest, nhưng bà không thể lấy Midwest ra khỏi cô ấy. Anh Friedlander, tôi có thể nói, quá sốc như cái thằng tôi. Chàng gần như hóa trắng cũng như hóa đỏ một phút trước đó.

Max Friedlander: Um. Được chứ.

Miss Mel của chúng ta: Tuyệt. Hẹn gặp anh lúc đó nhé.

Miss Mel của chúng ta bước đi. Bạn Tim bước đi. Khi tôi liếc nhìn qua vai, Max Friedlander đã biến mất--một kỳ công đáng nể, vì không còn nơi nào cho chàng đi ở phía bên đó trừ tòa nhà Ký sự. Nhưng chàng không thể đi vào đó. Linh hồn của chàng đã bị rút ra khỏi cơ thể ngay tức khắc khi quỷ dữ hút đi sự sống của chàng.

Dù sao, tất cả là vậy đấy. Tôi rất mong gặp bà tại Fresche tối nay lúc 9 giờ. Và đừng đi muộn. Móncocktail thích hợp để kê cho dịp thế này là gì nhỉ? Tôi biết rồi! Ta hãy hỏi ý bà tám Dolly. Bà chị ấy luôn biết thức uống nào cho dịp nào. Thôi chào nhé.

Tim

Gửi đến: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>; George Sanchez<george.sanchez@thenyjournal.com>; Stella Markowitz<stella.markowitz@thenyjournal.com>; Jimmy Chu <james.chu@thenyjournal.com>; Alvin Webb <alvin.webb@thenyjournal.com>; Elizabeth Strang<elizabeth.strang@thenyjournal.com>; Angie So <angela.so@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Mel

Được rồi, anh chị em. Mọi người đã nghe quảng cáo rồi đấy. Giờ ta hãy xem anh chàng có giống như thế không. Thời gian là 9 giờ. Đến đó, hoặc ngày mai tại máy nước nóng lạnh mọi người sẽ không biết những người khác đang nói gì.

Nadine

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Tạp chí NY

Được rồi, nói cho tớ biết, và nói nhanh cho tớ biết: Cậu biết những ai ở Tạp chí NY? Tớ muốn những cái tên, Friedlander. Tớ muốn một danh sách các tên, và tớ muốn có NGAY BÂY GIỜ.

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Tạp chí NY

Vậy là cậu đã hạ mình để nói chuyện với tớ lần nữa, tớ hiểu. Không còn quá cao ngạo nữa, đúng không? Tớ tưởng đã làm cậu bức đến chết được vì những lời dạy bảo sâu sắc đầy khôn khéo về phụ nữ. Tớ biết cậu sẽ đến ỉ ôi mà. Vậy đây là điều cậu muốn biết? Tớ có biết ai tại Tạp chí NY? Cậu điên à? Cậu là nhà báo duy nhất tớ giao du. Tớ không chịu được đám đạo đức giả cứ làm ra vẻ ta đây thông minh đó. Mà sao cậu muốn biết hả?

Này, Trent, cậu không đang công khai ra ngoài giả làm tớ, đúng không? Ý tớ là, cậu chỉ đang thủ vai tớ trong tòa nhà của bác tớ thôi, đúng không? Với cô em hóa rồ với việc phải dẫn chó đi dạo.

Đúng không? ĐÚNG KHÔNG????

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Tạp chí NY

Khoan, tớ quên. Tớ biết cô em này. Dolly gì gì đấy. Tớ nghĩ cô ta làm ở Tạp chí. Cậu không định gặp cô ta đấy chứ?

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Về việc: Cô Fuller

Cháu John yêu quý nhất,

Chà, chà, chà. Một phóng viên mục lượm lật cơ đấy, không hơn không kém. Cháu phải tự thấy xấu hổ chứ. Nội đang nghĩ tệ nhất con bé cũng phải đang học Cao học. Cháu biết đó, cái kiểu con gái tóc dài bờm xôm đôi khi cháu vẫn bắt gặp ở Công viên Trung tâm, ngồi đọc tác phẩm của Proust trên ghế đá công viên cùng đôi xăng-đan, cặp kính cận và cái ba-lô. Nhưng một phóng viên mục lượm lật. Nào, John, cháu đang nghĩ gì vậy? Cháu nghĩ nội sẽ không tìm ra sao? Đồ ngốc! Dễ ợt. Chỉ cần một cú gọi tới gia đình Fuller ở Lansing, Illinois là xong ngay.

Nội giả vờ làm người truy tìm phá hệ. Một người họ Fuller di cư sang Mỹ trên con tàu Mayflower. Ôi thôi, thế là họ liền nhiệt tình kể không sót cho nội nghe về nông trại và Melissa bé bỏng yêu quý của họ, cô bé đã chuyển lên thành phố lớn ở. Và không phải bất kỳ thành phố lớn nào, mà là thành phố lớn nhất thế giới, Thành phố New York.

Trời đất, thiết tình luôn, John. Thôi, tốt hơn cháu nên đưa con bé đến chơi để bọn ta có thể gặp cô ấy. Tuần tới cũng được. Nhưng sau buổi gây quỹ từ thiện, John. Nội bận kín hết cả lịch cho đến tận lúc đó.

Với tất cả tình yêu thương,

Mim

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Mim

Chỉ để báo cho em biết là Mim đang rất giận vụ em bỏ lỡ buổi trao tặng. Ngoài ra, anh không chắc việc này, nhưng hình như nội đã biết về tóc hoe đỏ. Đừng nhìn anh. Anh không nói gì cả. Anh vẫn nghĩ em mất trí mới đồng ý làm chuyện này lúc đầu. Mặc khác, Stacy muốn biết em có nghe lời khuyên của cô ấy hay chưa.

Jason

Tái bút: Thấy trên bản tin có hồ sục đăng trước tòa nhà chỗ em làm. Xin nhận nơi anh sự đồng cảm về vụ toa-lét.

Tái tái bút: Xin lỗi đã gọi em là tâm thần. Mặc dù em chính là thế.

Tái tái tái bút: Quên nói với em: Vì sự việc lần này, Satcy đã có tài khoản email riêng. Chị dâu em chán dùng chung cái của anh rồi. Địa chỉ là IH8BARNEY@trentcapital.com.

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Anh có thể gọi cho em...

bất cứ việc gì anh muốn. Em không phiền đâu. Và đừng lo về Mim. Em cũng không phiền đâu. Và em cũng khá thích cái hồ sục đó. Em có một cảm giác yêu mến chân thành với nó. Nói thật, em sẽ buồn khi người ta lấp nó đi. Chết, vừa có một vụ bị đâm ba nhát ở Inwood. Phải đi đây.

John

Gửi đến: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: John

Stacy,

John bị làm sao ấy. Tuần trước anh gọi cậu ấy là tâm thần, cậu ấy không thèm quan tâm. Rồi anh cảnh báo về Mim, cậu ấy cũng nói không thèm quan tâm. Thậm chí cậu ấy cũng không quan tâm đến cái hồ sục và cả sự việc không có toa-lét nào dùng được trong tòa nhà nơi cậu ấy làm việc. Chuyện này cũng xảy ra với em họ Bill của anh trong cái lần cậu ta nuốt phải một con sâu ở đáy chai têquila ở Mexico. Phải mất một tháng cậu ta mới bình phục! Chúng ta làm gì đây?

J

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>>

Về việc: John

Jason,

Trước khi anh lôi cậu em trai tội nghiệp của anh tới Bellevue, để xem liệu em có thể làm cậu ấy trút bầu tâm sự không. Chú mấy đứa nhỏ có thể muốn cởi mở với em hơn, vì em chẳng đi quanh gọi các tên của cậu ấy.

Hôn anh nhiều,

Stacy

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>>

Về việc: Em đã nhận lời khuyên của chị, đúng không?

Đừng có chối. Em đã gọi cho cô ấy. Kể hết ra xem nào.

Và đừng bỏ sót điều gì đấy. Chị đã 34 tuổi, điều này cho phép chị, như là một phụ nữ, đạt tới đỉnh cao tình dục. Cũng như cái thai chị lớn đến nỗi chị không thể nhìn thấy bàn chân trong nhiều tuần. Cách duy nhất để chị thỏa mãn là vui lây. Vậy hãy bắt đầu gõ lên bàn phím đó đi, chú nhóc.

Stacy

Gửi đến: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Chú nhóc trả lời đây

Chị đúng là nói chuyện mang sắc thái của một bà nội trợ toàn thời gian và một bà mẹ có hai đứa con rưỡi. Các bà mẹ khác trong Hội Phụ huynh cũng có đầu óc đen tối thế chứ? Điều này ắt hẳn sẽ dẫn đến vài vụ bán bánh gây quỹ thú vị đây. Và xin thông báo với chị, điều chị cho là đã xảy ra đã không xảy ra. Và nếu mọi việc vẫn tiếp tục theo kiểu đó, nó cũng sẽ không bao giờ tiếp tục được nữa.

Em không biết gì về cô gái này. Em biết mình chẳng phải là người đàn ông tao nhã nhất. Em không nghĩ ai từng gặp em sẽ liệt em vào hạng tay chơi. Nhưng em cũng chưa từng bị quy kết là kẻ khờ khạo toàn tập. Dù vậy khi ở cạnh Mel, em rút cuộc nhìn đúng là như thế đấy -chắc là do bị trời phạt vì kể từ khi gặp cô ấy, em rặt chỉ nói dối nàng. Nói gì thì nói, em còn làm không xong một việc đơn giản như đi ăn tối giữa hai đứa với nhau. Như chị biết, cố gắng đầu tiên của em kết thúc bằng việc hai đứa ăn Pizza đứng (và cô ấy trả phần của mình).

Cố gắng thứ hai còn tồi tệ hơn: bọn em trải qua gần hết buổi tối ở bệnh viện thú y. Và rồi em đã làm mối quan hệ xấu đi bằng cách quấy rối cô ấy trên sofa nhà bác Max Friedlander. Nàng lẩn trốn, theo ngôn ngữ tiểu thuyết diễm tình, như chú nai vàng giật mình ngơ ngác. Em chắc chắn mình đã như một thiếu niên vẫn chưa hạ nhiệt sau buổi dạ vũ trung học. Điều này có làm hài lòng mong ước sống thay của chị

qua những cuộc phiêu lưu lãng mạn của em không, Stacy? Mấy ngón chân mà chị không nhìn thấy được đang co lại thích thú chứ?

Em gần như không thể nói được gì với cô ấy sau vụ sô-pha. Ước gì trước đây em đã nói ra rồi. Mọi việc ngày càng tệ hơn. Vì mỗi ngày không thú nhận với cô ấy là thêm một ngày cô ấy sẽ ghét bỏ em khi cuối cùng cô ấy biết ra.

Mà cô ấy sẽ biết thôi. Một ngày gần đây khi vận may rời bỏ em, và ai đó từng quen biết Max Friedlander sẽ nói với cô ấy em không phải là cậu ấy, và nàng sẽ không hiểu khi em cố giải thích, vì rõ ràng là nó quá nhảm nhí, và cô ấy sẽ ghét em, và cuộc đời em thế là chấm hết. Vì lý do khó hiểu nào đó, thay vì mắng nhiếc em, như bất kỳ phụ nữ bình thường nào, Mel dường như lại rất ái mộ em. Có chết em cũng không thể hiểu vì sao lại thế. Chị sẽ nghĩ, xét đến những gì cô ấy biết về em--hay em nên nói Max Friedlander--cô ấy sẽ ghét cay ghét đắng em. Nhưng không phải vậy. Ngược lại: Mel cười những câu đùa ngớ ngẩn của em. Mel lắng nghe những câu chuyện vô nghĩa của em. Và cô ấy hình như đã nói về em với bạn bè và đồng nghiệp, vì có một nhóm người họ đòi gặp em.

Em biết chị đang nghĩ gì. Chị đang nghĩ, Cậu ta đi làm cái quái gì nhỉ?

Và em không thể lý giải vì sao em chịu đi. Khi cô ấy hỏi em, em đang ở ngay trước tòa nhà văn phòng mình, bỗng dưng cô ấy từ đâu xuất hiện. Em rất sốc khi nhìn thấy cô ấy--sợ rằng có ai đó sẽ kêu tên em--em lạnh cứng cả người, dù ngoài trời đang 38°C. Mặt trời chiếu sáng, người xe ồn ào và quang cảnh hỗn độn khắp nơi, và bỗng nhiên nàng đứng đó, với mái tóc chói lòa quanh đầu như một vòng hào quang, và đôi mắt xanh to nhìn em chớp chớp. Em nghĩ em sẽ chẳng khước từ nếu cô ấy đòi em phải tuân phục. Em không thể làm gì hơn. Chị thấy, em đã quy phục rồi còn gì. Em không thể dứt lòng với cô ấy. Vì vậy em đã cuống cuống lên, cố tìm hiểu xem Max biết những ai ở Tạp chí. Và

em thật nhẹ nhõm khi cậu ta nói không quen ai. Nhẹ nhõm! Như thế em sẽ làm trót lọt việc này từ ban đầu ấy.

Vậy là em đi gặp họ và họ cũng tỏ ý nghi ngờ nhưng vì Mel họ giả vờ như không có ý đó, vì rõ ràng cô ấy rất được yêu mến. Vào cuối buổi tối, tất cả bọn em đều là bạn bè thân thiết. Nhưng là bởi vì một phụ nữ có biết Max không đến. Em không biết điều đó, dĩ nhiên, cho đến khi em đến và Mel nói,Ồ, Dolly Vargas--anh biết chị Dolly mà--chị ấy không đến được vì có vé xem ba-lê tối nay. Nhưng chị ấy gửi lời chào. Thấy không? Thấy em suýt chết thế nào chưa? Chỉ còn là vấn đề thời gian. Em làm gì bây giờ? Nếu em nói với cô ấy, cô ấy sẽ ghét em, và em sẽ không bao giờ gặp nàng nữa. Nếu không nói, cô ấy mà biết, cô ấy cũng sẽ ghét em, và em sẽ không bao giờ gặp nàng nữa. Sau khi bạn bè về hết, Mel đề nghị bọn em đi dạo trước khi bắt taxi về nhà. Bọn em đi dọc Đường số 10, con đường mà nếu chị nhớ trước đây chị và anh Jason đã từng chạy trốn ra ngoài ô, là một con phố có nhà cửa che bóng mát, đầy những phiến đá nâu cũ, cửa sổ trước nhà luôn có ánh đèn vào ban đêm, nên chị có thể nhìn thấy người ta bên trong, đọc sách hay xem TV hay làm những việc mà họ hay làm trong nhà khi màn đêm buông xuống. Và khi bọn em bách bộ, nàng đã nắm lấy tay em, và bọn em cứ thế mà đi, đang lúc đi như thế, bỗng em có một nhận thức kinh hoàng rằng: chưa bao giờ trong cuộc đời mình, em bách bộ dọc theo một con phố tay trong tay với một cô gái mà cảm thấy như thân quen từ lâu... hạnh phúc vô cùng.

Đó là vì mọi lần một cô gái mà nắm tay em, chỉ là để kéo em tới tủ kính của một cửa hiệu để có thể chỉ vào thứ gì đó cô ấy muốn em mua cho. Mọi lần là thế. Em biết nghe có vẻ kinh khủng, giống như em đang cảm thấy tiếc nuối cho bản thân hay gì đó, nhưng không phải vậy. Em chỉ đang nói thật với chị. Thật kinh khủng, Stacy. Nhưng đó là sự thật. Giờ em phải nói gì với cô ấy? Nói em là ai ư? Em không nghĩ mình có thể. Đúng không chị?

John

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>>

Về việc: John

Em trai anh chẳng bị làm sao cả, ngốc ẹ. Cậu ấy đang yêu, thế thôi.

Stacy

Tái bút: Chúng ta hết Cheerios rồi. Anh mua một hộp trên đường đi làm về tối nay nhé?

Gửi đến: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Em trai anh

John? Đang yêu? Với ai? Tóc hoe đỏ? NHƯNG CÔ ẤY THẬT CHỈ KHÔNG BIẾT TÊN THẬT CỦA CẬU ẤY!!! Em thấy vậy là ổn à???? Có ai trong nhà này bị mất trí không vậy?

Jason

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Nói lại cho tớ nghe xem nào

Nhanh lên. Chỉ một lần nữa thôi.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Không

Tớ sẽ không nói đâu.

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Thôi đi mà

Nói đi nào. Cậu cũng muốn nói mà. Cậu NỢ tớ điều đó.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Chúa ơi, cậu kỳ cục quá

Cậu bắt đầu làm tớ thấy bực rồi đấy. Nhưng thôi, tớ sẽ nói. Nhưng đây là lần cuối nghe chưa? Được rồi. Nói thì nói. Cậu nói đúng. Max Friedlander rất dễ thương. Tất cả chúng ta đã sai về anh ấy. Tớ xin lỗi. Tớ nợ cậu một ly Frappacino. Hài lòng chưa?

Nad

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Một ly lớn

Với sữa đã hót váng. Đừng quên.

Mel

Tái bút: Cậu không thấy yêu chỗ da dưới góc mắt anh ấy nhỉ lên khi anh ấy hé miệng cười sao? Giống y Robert Redford hồi trẻ nhỉ?

Gửi đến: Mel Fuller <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu làm

tớ phát bệnh đây. Nói nghe coi, tớ có như thế khi lần đầu gặp Tony không? Vì nếu thế, tớ chẳng hiểu sao không ai trong các cậu bắt tớ luôn cho rồi. Vì nghe mà muốn ọ. Thật đấy. Cậu phải thôi ngay đi.

Nadine

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Aaron Spender <aaron.spender@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Phải, anh biết. Anh nghe mọi người bàn tán cạnh máy nước nóng. Hình như, Fresche là nơi gặp gỡ tối hôm kia. Đừng lo--anh không giận vì không được mời đâu. Anh hoàn toàn hiểu vì sao em không muốn anh đến đó. Và em không cần phải lo là anh viết cho em với dụng ý cố kéo em trở lại. Cuối cùng anh cũng nhận ra em đã tìm thấy người khác. Anh viết chỉ để nói anh mừng cho em. Em hạnh phúc là điều anh hằng cầu chúc. Và nếu em yêu anh ta, à, anh chỉ cần nghe thế. Vì em mà đã yêu ai, Melissa, anh biết người ấy phải là một con người thật xứng đáng, thật xuất sắc. Anh chỉ muốn em biết, Melissa, rằng anh sẽ làm bất cứ điều gì

trên thế gian này để là người đàn ông đó của em. Anh nói thật đấy. Nếu không phải vì Barbara...

Nhưng giờ không phải lúc hay nơi phải hay không phải.

Chỉ biết là anh đang nghĩ về em, và hài lòng khi thấy em rạng ngời hạnh phúc. Em đáng được thế, hơn bất kỳ ai anh từng biết.

Aaron

Gửi đến: Aaron Spender <aaron.spender@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Cám ơn anh, Aaron. Đó là một tin nhắn rất ngọt ngào, và nó có ý nghĩa nhiều với em.

Mel

Tái bút: Em xin lỗi phải nói ra điều này, nhưng em biết là anh đã lấy mất Công chúa Chiến binh Xena em để trên nóc máy vi tính. Anh chàng chuyển fax mới nhìn thấy anh làm việc đó, Aaron. Em muốn lấy lại nó. Em không muốn biết anh đã làm gì nó. Em chỉ muốn lấy lại. Được chứ?

M

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Bạn trai mới của cô

Đúng là cô, cưng ạ, phô trương vương miện mới lóng lánh vào đêm tuyên bố công khai mà tôi không thể đến. Không công bằng chút nào. Khi nào anh ấy ghé ngang đưa cô đi ăn trưa hay gì đó, tôi có thể ra chào một tiếng chứ? Đã lâu quá rồi, tôi khó lòng nhớ anh ấy mặt mũi thế nào. Có lẽ tôi nên ghé qua Whitney để gợi nhớ một chút.

XXX000

Dolly

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tấm ảnh chụp nuy

ÔI CHÚA ƠI!!!!

Tớ quên mất vụ tấm ảnh tự chụp của Max Friedlander được cho là đang treo ở Whitney! Tấm ảnh anh ấy đang nuy!!!! TỚ LÀM GÌ BÂY GIỜ???? Ý tớ là, tớ không được đi NHÌN nó, đúng không? Chuyện đó gớm quá!

Mel

Tái bút: Chỉ nghĩ đến thôi là tớ thấy nhức đầu rồi.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Làm ơn đi

Dĩ nhiên là cậu có thể đi nhìn nó. Cái nào gớm hơn, cậu đi nhìn nó, hay anh ấy lấy nó và để họ treo cho toàn thể bàn dân thiên hạ trên toàn thế giới ngắm nhìn? Nhưng sao cũng được. Lấy ví của cậu và đi theo tớ. Ta sẽ bỏ buổi tập để trau dồi văn hóa, nhờ vào viện Bảo tàng Nghệ thuật Cận đại Whitney.

Nadine

Gửi đến: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Em cần

công thức cá bơn nhồi cua của chị. Vì mỗi lần em có ý đưa Mel đi chơi đều thất bại thảm hại, nên em quyết định sẽ động dao động thót nấu cho nàng một bữa tại chính nhà của em. Hay nhà của bác Max Friedlander, như trong trường hợp này. Biết đâu em sẽ có can đảm nói sự thật về mình. Nhưng mà, chắc là không rồi.

Với lại, chị làm cái bánh mì nho nhỏ có cà chua trên mặt như thế nào?

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Về việc: Món bánh mì

Chị chỉ có thể đoán ý em muốn nói là món Bruschetta. Em nướng các khoanh bánh mì ba-ghét, rồi nghiền tỏi đã nướng. Rồi em cắt hạt lựu cà chua và em...

Vì Chúa, John, chỉ cần gọi Zabra đem tới, như một người bình thường đi. Rồi em vờ là đã làm nó. Em tưởng chị tự nấu sao? Ha! Món gà chiên của chị? Nhà hàng Kenny Rogers. Cá bơn nhồi cua của chị? Chợ Jefferson. Khoai tây chiên cắt thành từng thanh. Hàng đông lạnh! Giờ em biết rồi đấy. Đừng nói Jason biết nhé. Kéo hỏng hết phép màu.

Stacy

Gửi đến: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Dolly thân mến,

Chị muốn cười bao nhiêu cũng được. Riêng tôi chẳng thấy nó buồn cười chút nào.

Tôi không nói là tôi nghĩ bố mẹ anh ấy không có phần lớn trách nhiệm trong việc cho một đứa trẻ năm tuổi một cái máy chụp ảnh và

để thằng bé chơi với nó trong bồn tắm. Thằng bé có thể bị điện giật hay gì đó. Ngoài ra, tấm ảnh đó trông chẳng giống anh ấy chút nào.

Mel

Tái bút: Do lỗi của CHỊ mà tôi thấy mình sắp bị cảm lạnh. Chị khiến tôi lo lắng không ngừng nên mới dễ mắc căn bệnh cúm ngu ngốc đang tung tăng trong này.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Khiếp

Cô biết tôi ưa chọc cô đến mức nào mà. Cô như cô em bé bồng chậm phát triển mà tôi chưa từng điểm phúc có trong đời. Đùa thôi, cưng ời, tôi nói cho vui thôi. Vả lại, thay vì nhieć móc tôi, cô nên thấy buồn cho tôi thì hơn. Tôi đang yêu một cách tuyệt vọng Aaron của cô, và chàng hầu như chẳng dành cho tôi chút thì giờ nào. Chàng cứ ngồi đó trong cái ô nhỏ và nhìn vào màn hình chờ để hình hai người. Thương tâm quá, tôi chỉ chực muốn khóc. Có điều kể từ khi làm mí mắt, tôi không thể khóc bình thường được nữa. Không dễ chơi trò chị em con mẹ kể xấu xí với nàng Lọ Lem là cô, Mel. Cô nghĩ tôi sẽ để cô chiếm chàng hoàng tử đó mà không choảng nhau toi bời? Còn lâu nhé.

Sẵn tiện nói luôn, cái gì trên váy cô vậy? Trông cô giống cún Poochy quá.

XXX000

Dolly

Tái bút: Cô vui lòng ngừng ho ầm ĩ cho. Nó làm dư âm cuộc chè chén đêm qua của tôi khó chịu quá.

Gửi đến: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Sức khỏe của tôi

George kính mến,

Tôi đang viết thư này tại nhà để báo với ông là tôi sẽ không đi làm ngày hôm nay do sáng nay thức dậy tôi bị đau họng, sốt, và chảy mũi.

Tôi đã để các trang viết trên bàn ông tối qua rồi, có rất nhiều cho Ronnie sử dụng cho ngày mai. Nói chị ấy tất cả đều nằm trong hồ sơ bìa màu xanh trên bàn của tôi.

Nếu có thắc mắc gì, ông biết tìm tôi ở đâu.

Mel

Tái bút: LÀM ƠN nói với Amy Jenkins dưới phòng Nhân sự lý do hôm nay tôi không bấm thẻ là vì tôi bị bệnh! Cô ấy đã tính ngày nghỉ ốm lần trước của tôi là đi trễ và nó đi thẳng vào hồ sơ cá nhân của tôi!

Tái tái bút: Ông có thể xem Công chúa Chiến binh Xena đã được đặt lại trên màn hình máy vi tính của tôi chưa? Có người đã lấy nó, nhưng anh ta phải đặt trở lại. Cho tôi biết anh ta đã làm thế hay chưa nhé.

Cám ơn!

M

Gửi đến: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Chúc thư và ý nguyện cuối của con

Chào mẹ. Con viết đây để mẹ biết con đang cảm lạnh nặng và chắc sẽ chết mất. Nếu con chết, con muốn mẹ biết con sẽ để lại cho bố mẹ tất cả tiền trong tài khoản tiết kiệm hưu trí 401K của con. Bố mẹ vui lòng dùng nó cho Kenny và Richie đi học đại học. Con biết chúng chắc không chịu vào đại học, vì cả hai đã lên kế hoạch chơi cho Giải bóng rổ nhà nghề NBA khi lớn lên, nhưng trong trường hợp thể thao nhà nghề không thành công, chúng có thể học ít nhất một hoặc hai học kỳ từ số tiền \$24,324.57 của con. Vui lòng đưa tất cả quần áo của con cho Crystal Hope, người vợ mới của Jer. Biết đâu cô ấy có thể dùng chúng.

Con không biết mẹ nên làm gì với bộ sưu tập búp bê Madame Alexander của con. Có lẽ anh chị Robbie và Kelly sẽ có thêm đứa nữa và mẹ có thể tặng chúng cho con bé. Tài sản trần tục còn lại đáng giá của con là những quyển sách. Vui lòng lưu ý rằng trong trường hợp con qua đời, tất cả chúng sẽ được chuyển cho cháu trai người hàng xóm bên nhà con, anh John. Thật ra, tên khai sinh của anh ấy là Max. Mẹ sẽ thích anh ấy, mẹ ạ. Tất cả đồng nghiệp trong văn phòng con đã gặp anh ấy, và họ đều thích anh ấy. Anh ấy rất vui tính và dễ thương. Và không, mẹ ơi, bọn con chưa ngủ với nhau.

Dù vậy, đừng hỏi con vì sao. Mẹ đừng để bố đọc lá thư này. Nhưng con đang bắt đầu tự hỏi chẳng biết mình có gì bất ổn không, ý con là, ngoài việc con đang bị cảm lạnh. Vì John và con mới chỉ hôn nhau một lần, và từ đó, không có bất cứ chuyện gì xảy ra hết.

Có lẽ do con hôn dở tệ rồi. Chứ còn gì nữa. Chắc đó là lý do vì sao mọi trai trẻ con từng đi chơi từ Jer trở đi rồi cuộc đời bỏ rơi con hết. Con hôn dở tệ. Con thấp bé, con có cái bồng quang nhỏ, con tóc đỏ và con hôn tệ.

Ta hãy nhìn thẳng vào sự thật nào: Khi sinh con ra, mẹ, bác sỹ có nhắc tới những từ đột biến gen không? Ông ấy có nói... ôi, con không biết nữa. Thuật ngữ biến dị di truyền? Bởi vì con nghĩ mình đang bị thể đấy. Thôi, con biết rồi: anh Robbie hóa ra nói đúng. Anh ấy không thiếu nhiễm sắc thể hôn mà rõ ràng là con thiếu. Hoặc như thế hoặc chị Kelly cũng hôn dở tệ, nên không thể nói khác. Con không--AHHHH! Có ai đó gọi cửa! Là John! Trông con kinh khủng quá! Mẹ, con phải đi đây!

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournall.com>

Từ: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Về việc: Lá thư ngu ngốc mới đây của con

Melissa Ann Marie Fuller!

Lá thư mới đây của con là sao vậy hả? Con chỉ cảm lạnh nhẹ thôi, con yêu. Con không chết được đâu. Bộ sưu tập búp bê của con vẫn ở ngay nơi chúng đang đứng, trong tủ trưng bày trong phòng ngủ của con, cùng với các mề-đay 4-H và bằng tốt nghiệp trường Trung học Hạt Duanen. Tưởng gì hóa ra là về một anh chàng không nghĩ con hôn giỏi? Nếu cậu ta nghĩ thế, vậy con bảo cậu ta đi nhảy hồ đi. Mẹ chắc chắn con là người hôn rất giỏi. Con khéo lo, Melissa, có rất nhiều cá dưới biển mà. Con hãy ném trả lại con cá đó. Tàu của con sẽ vào mùa. Con xinh đẹp hơn nhiều cô gái mẹ thấy trên TV, đặc biệt là cái cô đã ngủ với tổng thống. Con có thể làm tốt hơn cậu trai này - kẻ nghĩ con hôn dở tệ, và cả cậu trai kia nữa - kẻ đã ngủ với Barbara Bellerieve. Mẹ nghe nói cô ta đã đi bọc rằng. Vì vậy con cứ bảo cậu trai đó biến đi, rồi con rúc vào giường xem chương trình Rosie và Quan điểm rồi uống nhiều nước và đặc biệt là súp nui gà. Con sẽ cảm thấy khỏe hơn ngay ấy thôi. Và dù mẹ không nên nói con chuyện này--mẹ muốn con ngạc nhiên--mẹ sắp gửi cho con một chút gì đó để làm con vui lên. Được rồi, đó là một mẻ bánh Snickerdoodles, món bánh yêu thích của con.

Vậy con hãy bỏ cái cau màu ấy đi nhé, tiểu thư!

Yêu con,

Mẹ

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Cám ơn cậu

Cám ơn cám ơn cám ơn!

John nói với tớ là anh ấy gọi và cậu nói tớ bị ốm nằm nhà. Cậu biết anh làm gì tiếp theo không? Tớ không muốn làm cậu buồn ối, nhưng tớ đang thèm muốn chết kể với ai đó, vì vậy tớ chọn cậu làm nạn nhân của tớ:

Anh đi tới nhà hàng 2nd Ave Deli mua cho tớ súp gà!

Thật đấy! Cả một túi lớn luôn! Rồi anh ghé ngang với súp, nước cam, một cuộn băng video, và kem (toàn vani, nhưng tớ nghĩ do anh ấy không biết mùi gì khác. Cậu nói đúng, đôi khi phải huấn luyện họ mới được).

Và dù tớ trông hẳn rất kinh (tớ đang mặc bộ đồ ngủ in hình chú bò và đôi dép lê hình thỏ lông xù, và cậu nên nhìn thấy tóc của tớ, khỏi nói luôn) khi tớ hỏi anh có muốn ở lại xem phim với tớ không (phim Vụ án mạng ở nhà bên - tớ biết cậu đang nghĩ gì, Nadine, nhưng tớ chắc chắn anh hoàn toàn không biết tớ đã theo dõi anh. Ngoài ra, tớ luôn lịch sự ngoạn đi khi xem đến phần cởi quần áo. À, ngoại trừ lần đó, nhưng chỉ để giải tỏa thắc mắc quan trọng quần lót ống rộng hay ống bó mà thôi), anh đồng ý ngay.

Vậy là tớ xoay cái tủ nhỏ để TV để bọn tớ có thể xem nó từ ghế dài, nhưng anh nói tớ nên nằm xuống giường (khá dễ thấy tớ bỏ thí nó để ra mở cửa - tớ chẳng buồn dọn nó, hay bất cứ thứ gì, và cậu nên nhìn thấy cả đồng khăn giấy Kleenex vơ vãi xung quanh) rồi anh bắt tớ về lại giường, và quay TV một lần nữa để nó xoay mặt về phía giường.

Rồi anh vào bếp--vụ này làm tớ khá ngượng... cậu nên nhìn thấy chén đĩa trong bồn rửa chén--và khi anh trở ra, anh để súp và ly lớn nước trái cây trên cái khay mà tớ đã mua ở Cầu tàu 1, nhớ không? Có điều tớ chỉ dùng nó để đựng laptop trên bồn tắm, như cái cô trong quảng cáo, lần đó tớ bị cháy nắng khủng khiếp tại Jones Beach, và George keo kiệt đến mức bắt tớ làm việc tại nhà. Nadine ơi, gì mà dễ thương vô cùng! Anh nằm ở phía kia giường (không phải dưới khăn phủ giường, mà là ở trên chúng) và bọn tớ xem phim trong khi tớ ăn súp. Khi tớ ăn xong, anh mở kem ra, và bọn tớ lấy muỗng ăn ngay trong hộp, rồi khi đến phần rùng rợn, bọn tớ quên khuấy cả ăn nên kem chảy ra khắp drap giường, mà giờ nó rất nhớp, nhưng ai thèm quan tâm chứ?

Và khi phim hết, tớ bật sang Kênh Thời tiết, đang có đưa tin trực tiếp về Bão Jan đang hoành hành tại bờ biển Trinidad! Vậy là bọn tớ xem một lúc, rồi tớ không biết trời trăng gì nữa, chắc do tớ uống quá nhiều thuốc cảm Sudafed, nhưng việc kể tiếp tớ biết là anh chúc ngủ ngon và hẹn gặp tớ vào ngày mai. Khi tớ tỉnh dậy anh đã đi rồi, vẫn còn đang đêm và anh đã rửa hết chén đĩa. Không chỉ chén đĩa ăn súp và nước trái cây. TẤT TẬT chén đĩa trong bồn rửa chén đã được rửa và đang nằm trên giá phơi khô.

Trong một phút tớ tưởng mình bị ảo giác, nhưng sáng nay chúng vẫn ở đó. Nadine cậu ơi, anh ấy đã rửa chén đĩa trong lúc tớ chẳng biết gì, và chắc là đang ngáy o o, do bị nghẹt mũi nặng. Không phải là chuyện đáng yêu nhất cậu từng nghe sao? Ý tớ là TỪNG ấy????

Tớ chưa bao giờ có người đàn ông nào rửa chén đĩa cho tớ. Chuyện chỉ có vậy thôi. Tớ chỉ muốn khoe một chút. Tớ vẫn cảm thấy khó chịu trong người, nên không biết khi nào sẽ đi làm.

Xena về lại chỗ cũ chưa? Cậu nghĩ anh ta làm gì nó? Chúa ơi, tớ mừng là bọn tớ đã chia tay. Đúng là ĐỒ QUÁI DỊ!

Mel

Tái bút: Chỉ vì tớ bị ốm không có nghĩa là cậu bỏ lớp tập thể dục nhé.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Sao?

Cái nào, ống rộng hay ống bó? Đừng để tớ chờ đợi trong hồi hộp ở đây, cái cô Fuller kia.

Nad ;-)

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Lạ chưa

Ổng rộng.

Rất dễ thương, có in hình mấy quả banh gôn bé xiu trên nó.

M ;-)

Gửi đến: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Sức khỏe của tôi

Sếp George kính mến,

Tôi vẫn còn bị ốm. Hôm nay tôi sẽ không vào, ngày mai chắc cũng thế.

Đừng nổi sùng, George. Tôi biết đây là lúc bận rộn, tiệc tùng đang tổ chức ở Hamptons, nhưng tôi biết làm gì đây? Hôm qua tôi đã sử dụng gói chăm sóc sức khỏe quý giá và đã đi bác sỹ. Ông biết ông ấy kê thuốc gì không? Nghỉ ngơi trên giường và uống nhiều nước. Nghỉ ngơi trên

giường và uống nhiều nước đấy, sắp! Tôi sẽ không thể đi tới Hamptons. Ý tôi là, Dolly có thể, dĩ nhiên, nhưng không phải tôi. Hơn nữa, tôi chắc chắn bác sỹ không có ý nói tới loại nước đó. Nói Ronny tôi không tin George và Winona có chuyện đó ở Cannes, và chị ấy nên kiểm tra với người làm quảng cáo của họ trước khi đăng bài. Ông ta quá lớn tuổi so với cô ấy.

Mel

Tái bút: Đừng quên bảo Amy Jenkins rằng tôi bị ốm lần nữa, không phải đi trễ.

Tái tái bút: Công chúa Chiến binh Xena của tôi về lại chưa?

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Mel

Em sao vậy, lại online nữa à? Anh đã cố gọi cho em gần một tiếng đồng hồ. Và anh BIẾT em không đang nói chuyện với Mel, vì anh vừa ở đó ra.

Và anh cũng không phải là người duy nhất ở đó. Cho đoán một lần xem ai ra mở cửa khi anh gõ cửa: Phải, em nói đúng, chính là Ông Hoàn Hảo.

Thật ra, anh không nên gọi anh ta thế. Anh có phần thích anh chàng này. Anh ta có vẻ bình thường, em biết không? Không như cái gã Spender kinh dị kia. Nhớ khi em, anh, Mel và Spender đi chơi lần đó, và anh ta đã nổi sung với cảnh sát không? Trời, chuyện đó làm anh sôi máu lên được. Anh đã làm anh ta nhanh chóng tắt đài, đúng không, khi nói bốn người anh họ của anh đang làm cho Sở Cảnh sát New York? Ít ra, anh chàng mới này không nói nhảm như Spender.

Dù sao, anh đã chuyển đồ, như em muốn, và John ra mở cửa. Lúc đầu anh hơi lúng túng, nói em biết. Anh định ninh mình đã cắt ngang một vụ tình tự nào đó. Nhưng anh chàng này đang mặc quần áo hằn hoi và cất tiếng, Mời vào. Còn Mel ở kia, trong bộ đồ ngủ màu trắng kỳ lạ có mấy vệt đen trên nó, giống một con bò, và cô ấy đang nằm trên giường, nhưng trông không có vẻ gì ốm nặng lắm, nếu em hỏi anh. Họ đang xem phim. Hình như từ hồi cô ấy bị bệnh, họ làm chuyện này hơi nhiều. Anh ta mang qua thức ăn--anh phải nói, không có gì đủ tiêu chuẩn của anh, nhưng dù sao cũng bỏ vào miệng được--và họ xem phim. Anh không biết nữa. Thế có nghiêm túc quá không? Không có chuyện lả lơi như anh có thể nói. Ý anh là, có cả đồng Kleenex trên sàn, nhưng anh khá chắc đó là từ cái mũi sổ của Mel, chứ không phải cái gì khác.

Này, đừng có nổi cáu với anh. Anh chỉ là người đưa tin. Vậy nên anh nói, Đây là đồ ở sở làm, ngoài ra anh đã làm cho em một cái bánh ga-tô nhân đào, tất nhiên Mel hoàn toàn vui mừng, vì như bất kỳ người sành ăn nào, cô ấy nhận ra bánh ga-tô nhân đào của anh là thượng hạng, rồi cô ấy nài nỉ tất cả cùng ăn, vì thế John cầm nó và dọn nó ra. Anh có phần ấn tượng là anh ta biết rõ mọi ngóc ngách trong bếp của Mel, điều này nói lên điều gì đó, vì em biết cô ấy cất hộp nhựa Tupperware trong lò còn bia để trong ngăn rau tủ lạnh. Dù sao, anh ta rải những giọt lớn kem vani lên đó, điều mà như em biết, sẽ làm hỏng bố cục của cái bánh. Nhưng thích thì chiều thôi. Bọn anh ngồi trên giường và ăn nó, và anh phải thừa nhận, không phải tự khen, đây là cái bánh nhân đào ngon nhất anh từng làm, không tính kem.

Anh đã cố xem phim một lúc vì Mel nói hãy ở lại, nhưng anh có thể nói dù cô ấy nói ở lại, anh ta có vẻ như, Khi nào anh ta đi? với chủ ý thấy rõ. Vậy là anh nói anh phải về làm việc đây, Mel nói cảm ơn anh và nói cô ấy thấy khỏe hơn rồi và sẽ đi làm vào thứ hai. Anh đáp, Ừ, rồi John tiễn anh ra cửa, Rất vui gặp lại anh, tạm biệt và gần như đóng sầm cửa trước mặt anh. Anh biết không thể trách anh ta. Anh cũng thế khi lần đầu chúng mình bắt đầu đi chơi với nhau. Ngoại trừ anh sẽ không bao giờ để em mặc đồ ngủ như thế. Mel không có đồ lót nào à? Ừ, dù có là đồ ngủ, nói cho em biết, anh ta cũng đã mê quá xá rồi. Thấy còn dữ dội hơn Spender.

Anh tin là, như thường lệ, Mel không biết, đúng không? Em không nghĩ có ai đó nên nói cho cô ấy biết à?

T

Gửi đến: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjjournal.com>

Về việc: Mel

Giờ thì ai không nhận điện thoại hả?

Em đoán là anh đang ở đằng trước, làm lóa mắt khách với món rau diếp cá hời. Dù sao, cảm ơn anh đã đem đồ đến cho Mel. Anh ta lại ở đó

à? Tối qua anh ta đã qua rồi mà. Em nghĩ anh nói đúng: anh ta mê quá xá rồi. Nhưng cô bạn em thì cũng có khác gì đâu.

Chúa ơi, ước gì hai người họ LÀM CHUYỆN ĐÓ cho rồi đi. Và không, em không nghĩ ai trong bọn họ cần ta giúp. Đâu ai giúp chúng ta, đúng không? Rốt cuộc ta vẫn ổn. Anh không méc Mel là em bỏ tập thể dục, đúng không?

Nad

Tái bút: Nhu cầu đồ lót của người duy nhất anh nên quan tâm tới, thưa ông anh, là em đây. Mel mặc gì trên giường là việc của cô ấy. Em đã mua tặng bộ đồ ngủ hình con bò nhân sinh nhật cô ấy. Em nghĩ chúng đẹp mà.

Gửi đến: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Bánh Snickerdoodles

Mẹ yêu quý,

Cám ơn mẹ rất nhiều đã cho con bánh! Chúng rất ngon--ít ra nếu con nếm được thứ gì, con chắc chắn chúng sẽ ngon lắm. Con muốn mẹ biết con thấy khỏe hơn nhiều rồi--chưa đủ khỏe để đi làm, dĩ nhiên, nhưng có khỏe hơn. Giọng con vẫn đủ tệ khi gọi cho sếp báo con không đi làm, ông ấy không nghi ngờ gì, tốt quá. Ngoài ra, về chuyện hôn hít: con xin lỗi đã buộc tội bố mẹ đã không truyền ghen hôn giỏi cho con.

Hóa ra con hôn khá ổn: là do John cả thẹn thôi. Đương nhiên, cũng khó hôn khi có cái mũi bị nghẹt cứng, nhưng con tin có công mài sắt có ngày nên kim. Dù sao, con cảm ơn mẹ lần nữa đã cho con bánh. Con sẽ gọi cho mẹ sau nhé.

Yêu mẹ,

Mel

Tái bút: Anh John cũng rất thích bánh của mẹ!

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Về việc: Bánh Snickerdoodles

Melissa, con phải tha lỗi cho mẹ. Mẹ quả thực không có ý tò mò, nhưng mẹ có ấn tượng rõ ràng--và không cảm thấy con cần phải nói với mẹ nếu con không muốn--là con và anh chàng John Max Friedlander này đã quan hệ với nhau. Con lớn rồi và dĩ nhiên con phải tự quyết định, nhưng mẹ nghĩ con nên biết vài điều: Cậu ta sẽ mua bò nếu không thể lấy sữa miễn phí. Đúng như vậy đấy. Thực sự đúng như vậy. Kiểm cái nhẫn trên tay trước khi con không bắt chéo được hai chân, cưng à. Mẹ biết, mẹ biết. Ngày nay các cô gái đều làm thế. Nếu con theo số đông thì ít nhất hãy tập sex an toàn, được chứ, con yêu?

Hứa ngay với mẹ đi nào. Chết, mẹ phải đi rồi. Bố mẹ sẽ gặp nhóm chơi
bô-linh của bố tại quán Sizzler để ăn tối hôm nay.

Yêu con,

Mẹ

Gửi đến: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Bánh Snickerdoodles

Chúa ơi, mẹ, con CHƯA quan hệ với anh ấy, được chứ? Con chỉ đang
nói chuyện hôn hít nhau thôi! Sao mẹ lại đi từ hôn sang quan hệ? Được
rồi, con đoán đó là tiến trình tự nhiên, nhưng bình tĩnh nào. Cái chuyện
con bò ngó ngán thật. Với mẹ con trông giống một con bò à? Với lại,
chuyện thử quần trước khi mua đâu mất rồi? Đó là lời khuyên bố đã
cho anh Robbie trước khi anh ấy đi xa học đại học. Còn con nhận được
lời khuyên gì? Chuyện bò dê ngu ngốc!

Con xin thông báo với mẹ, mẹ à, con có thể cần thử một cái quần
nào đó. Mẹ có từng nghĩ đến việc đó chưa? Có rất nhiều quần ở ngoài
kia, làm sao con tìm được cái thích hợp nếu con không thử tất cả
những ứng viên đầy tiềm năng sau một quá trình sàng lọc kỹ lưỡng? Và
DỄ NHIÊN nếu con quyết định thử cái quần đặc biệt này, con sẽ dùng

mọi biện pháp phòng ngừa an toàn tối đa. Vì Chúa, đây là năm thứ bao nhiêu ngàn rồi.

Mẹ LÂM ƠN đừng nói chuyện này với bố nhé. Con van mẹ đấy.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournall.com>

Từ: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Về việc: Bánh Snickerdoodles

Con không phải hét lên như thế, con yêu. Mẹ có thể hiểu dù con viết chữ thường không in hoa. Đương nhiên mẹ tin con và biết con sẽ quyết định đúng. Và mẹ chắc chắn con đúng về chuyện cái quần. Mẹ tin con sẽ biết điều gì là tốt nhất. Con luôn thế mà.

Mẹ chỉ nghĩ quy tắc chung là không thử cái quần nào không nói đến chữ “Y”. Mẹ biết có nhiều cái quần--cụ thể là quần Pháp và Ý--sẵn sàng ném chữ “Y” ra ngay tức khắc, nhưng mẹ nghĩ quần Mỹ trầm lặng ít nói chữ đó hơn một chút. Một khi họ đã nói, mẹ nghĩ họ thường nghiêm túc.

Vậy con hãy giúp mẹ kiểm chữ “Y” trước đã nhé. Vì mẹ hiểu con, Melissa. Mẹ biết trái tim nhỏ của con dễ vỡ lắm. Mẹ đã an ủi con vì Jer rồi, đúng không?

Nên con hãy chờ cho đến khi nghe chữ “Y”, được chứ?

Mẹ xem tin tức thấy tên giết người ưa mặc đồ phụ nữ đã tấn công một phụ nữ nữa, lần này ở trên Khu Đông Thượng! Mẹ hy vọng con nhớ khóa cửa vào ban đêm, con yêu. Hình như hấn đặc biệt thích những cô size 6, nên con cần nhìn qua vai khi ra ngoài ban đêm, con nhé. Nhưng đừng quên nhìn chừng hố sụt đấy!

Yêu con gái,

Mẹ

Tái bút: Và cả máy điều hòa rơi nữa.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Cứu tớ với

Tớ đã mắc sai lầm khi kể với mẹ về chuyện John và tớ đã hôn, và giờ bà cứ nói về những con bò và cái từ gì đó mà bà gọi là “Y”. Nhưng bà cũng làm tớ phải đắn đo suy nghĩ: Quy tắc là gì? Quy tắc ngủ chung với nhau ấy. Như sau bao nhiêu lần hẹn hò thì cậu được phép ngủ với ai đó mà không bị xem là gái hư? Có tính là hẹn hò không nếu bị ồm và anh ấy mang kem tới? Chính xác là kem vani.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cứu tớ với

Theo cậu từ “gái hư” có nghĩa là gì? Đó là một từ rất chủ quan, nếu cậu muốn biết ý tớ. Ví dụ, tớ ngủ với Tony trong lần hẹn hò đầu tiên. Vậy tớ là gái hư à?

Ta hãy cùng xem xét việc này: Cậu thích anh chàng này. Cậu muốn nhảy xổ vào làm chuyện ấy với anh ta. Nhưng cậu lại quan tâm nếu cậu làm quá sớm trong mối quan hệ, anh ta sẽ đánh giá cậu là gái hư. Cậu có thực sự muốn ở cạnh một người có suy nghĩ miệt thị như vậy không? Dĩ nhiên là không rồi.

Cho nên tớ nghĩ câu trả lời cho câu hỏi sau bao nhiêu lần hẹn hò cậu được ngủ với người ta là: Không có câu trả lời chính xác. Mỗi người mỗi khác thôi.

Ước gì tớ có thể giúp được hơn.

Nadine

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Sex

Mel thân mến,

Chào em. Hy vọng em không phiền, nhưng Nadine đã đề cập đến vấn đề nhỏ mà em đang gặp phải--cái chuyện em Làm Việc Cần Làm như thế nào là sớm trong một mối quan hệ. Và anh nghĩ anh có câu trả lời cho em: Nếu cảm thấy được thì cứ làm.

Thật đấy. Đó là cách anh luôn sống cuộc đời mình, và nhìn xem nó hóa ra thế nào? Anh làm bếp trưởng trong nhà hàng do anh làm chủ, và anh sắp lấy một quý cô rất quyến rũ mang dép kẹp bên dưới váy Ann Taylor. Không lằm vào đâu được nhỉ.

T

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Làm ơn thứ lỗi

cho bạn trai của tớ. Không biết đã nói cậu anh ấy bị rối loạn kiến thức chưa nữa.

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tớ không phiền

cậu kể với anh Tony về đời sống tình dục của tớ--hay việc đang thiếu nó--nhưng cậu chưa kể cho ai trong văn phòng, đúng không?
ĐÚNG KHÔNG?

Mel

Gửi đến: Peter Hargrave <peter.hargrave@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Mel Fuller

Nhưng dĩ nhiên là cô ấy nên làm nó, cưng à. Cô ấy có mất gì đâu? Làm như cô ấy được trả ra không bằng: chẳng bao lâu nữa trọng lực sẽ bắt đầu kéo xuống những phần trong cơ thể mà cô ấy muốn chĩa về phía mặt trời nhất. Và anh biết người ta nói gì về việc tận dụng thời cơ không để lỡ rồi đấy. Nhân nói đến chuyện đó, Aaron hủy em vào cuối tuần. Anh nghĩ sao? Anh nghĩ có thể thuyết phục bà vợ bé nhỏ rằng anh đi công tác, rồi nghỉ cuối tuần với em ở Đông Hamptons? Nhà của Stephen đẹp như mơ và mọi người ai cũng kín đáo. Họ đều làm trong ngành điện ảnh, cưng à. Không phải ai cũng đều biết đến anh. Có gì cho em biết với nhé.

XXX000

Dolly

Gửi đến: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Từ: Jimmy Chu <james.chu@thenyjournal.com>

Về việc: Mel Fuller

Ừ, nhưng nếu chị ấy ngủ với anh ta mà vẫn không tiến triển, chị ấy sẽ phải gặp anh ta hằng ngày, vì họ sống kề nhà nhau. Sẽ rất bất tiện lắm nhỉ? Đặc biệt nếu chị ấy--hay anh ta--bắt đầu qua lại với người khác. Quả là một tình huống chẳng mấy dễ chịu. Trừ phi họ lấy nhau hay gì đó, mà cơ hội này chiếm bao nhiêu phần trăm?

Jim

Gửi đến: Stella Markowitz <stella.markowitz@thenyjournal.com>

Từ: Angie So <angela.so@thenyjournal.com>

Về việc: Mel Fuller

Anh ta quá lớn so với con nhỏ. Anh ta bao nhiêu tuổi rồi nhỉ, 35 không? Con nhỏ bao nhiêu, 27? Trẻ quá. Như em bé ấy. Nhỏ này nên tìm người nào cỡ tuổi mình ấy.

Angie

Gửi đến: Adrian De Monte <adrian.de.monte@thenyjournal.com>

Từ: Les Kellogg <leslie.kellogg@thenyjournal.com>

Về việc: Mel Fuller

Ừ, nhưng tất cả bọn con trai cỡ tuổi Mel đều bắt đầu lập công ty Internet và có thể vớ lấy một em siêu mẫu bất kỳ lúc nào họ muốn. Vậy họ muốn gì ở Mel chứ, đẹp nhưng không phải siêu mẫu? Hoặc thế hoặc họ là tay lướt ván chuyên nghiệp.

Tớ nghĩ có lẽ đúng là anh chàng này quá già.

Les

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Mel Fuller

Dù sao thì, một gã 35 tuổi đang làm gì mà vẫn độc thân hả? Có ai chột nghĩ anh ta có thể là gay không? Không ai nói gì Mel trước khi cô nàng xử sự như một ả ngốc vì đã làm cái chuyện ngủ-với-anh ta à?

G

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Anh Chị Em Trong Văn Phòng Đang Nói Về Cậu Đấy

Cậu đang đùa à? Đừng tự mãn nữa. Bọn tớ còn nhiều việc để lo hơn là đi lo đời sống tình cảm của cậu.

Nadine

Gửi đến: Stacy Trent >IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Gà Kenny Rogers

Thực sự chị không bao giờ làm được cái món này trong nhà bếp chị đâu. Không đời nào.

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Về việc: Buổi gây quỹ

Chỉ để nhắc cháu nhớ, cháu trai yêu quý, lời hứa đến buổi gây quỹ với nội. Và, dĩ nhiên, tấm séc nho nhỏ đáng yêu của cháu nữa. Nội không nghe gì từ cháu mấy ngày nay rồi. Hy vọng mọi việc vẫn ổn.

Mim

Tái bút: Cháu nghe chuyện em họ Serena của cháu chưa?

Gửi đến: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Dĩ nhiên là cháu chưa

quên. Cháu sẽ hộ tống nội, nhớ chưa ạ? Thậm chí cháu đã lôi bộ lễ phục cũ ra khỏi kho và phủi bụi cho nó rồi. Hẹn gặp nội ở đó.

John

Tái bút: Vâng, cháu đã nghe về Serena. Ngày xưa cháu đã trách ba mẹ con bé vì sao đặt tên như thế rồi. Họ còn mong chờ cái gì nữa?

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Cô nói

cô sẽ không đi làm đến tận thứ hai nghĩa là sao? Tôi nghĩ cô đang quên điều gì đó, người đẹp ạ. Buổi Gây quỹ Nhận thức về ung thư tại Trung tâm Lincoln. Sự kiện lớn nhất của giới thượng lưu trong mùa. Theo Dolly, tất cả các vị tai to mặt lớn sẽ đều có mặt ở đó. Tôi không quan tâm cô có đang chảy máu mắt hay không, Fuller. Cô sẽ đi. Tôi sẽ phái Larry theo chụp hình. Hãy chắc chắn là cô tiếp cận được mấy bà già nhà giàu đó, nhà Astor, nhà Kennedy và nhà Trent. Cô biết họ thích thấy mặt mình trên báo thể nào mà, thậm chí là với tờ báo lá cải cũ rích nhàm chán như chúng ta.

G

Tái bút: Con búp bê ngu ngốc của cô đã quay về chỗ cũ trên máy vi tính. Mà tất cả chuyện này là sao?

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Đây

Thôi la hét đi. Nếu cô ta đủ khỏe để nghĩ đến việc tình tự với một gã nào đó, cô ta đủ khỏe để lê cái mông đáng thương ra khỏi giường và làm cái công việc chết tiệt kia.

G

Tái bút: Cô nghĩ tôi đang điều hành con tàu gì ở đây hả? Đây không phải tờ báo đưa tin làm việc cà lơ phất phơ, Wilcock.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: jerryllives@freemail.com

Về việc: Em này, hồi này

anh có gõ cửa, nhưng em không ra mở, nên anh đoán là em đang ngủ. Anh không muốn gọi điện đánh thức em dậy. Chuyện là, tối nay

anh có công tác phải đi nên sẽ không ghé qua cho đến khuya. Em sẽ không sao chứ? Anh sẽ mang thêm kem qua. Lần này chắc chắn sẽ có nhiều hạch phủ sô-cô-la cho em.

John

Tái bút: Bão Jan đang di chuyển với vận tốc 217km/giờ hướng tới Jamaica. Tối nay sẽ có lúc nhìn nó không kịp. Nó có vẻ khá dữ. Hy vọng em thấy phần chắn.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Tối qua

Này, thế nào rồi hả? Tớ đã cố nói George đừng bắt cậu đi, nhưng ông ấy đúng là tim gan sắt đá. Ông ấy nói cậu là phóng viên duy nhất ông ấy biết có thể lấy tin mà không làm rách lòng ai. Tớ đoán Dolly không thuộc hàng xuất sắc với giới từ thiện. Rõ ràng là vì chị ấy đang ngủ với tất cả các ông chồng của mấy mợ thượng lưu. Hy vọng cậu không bị tái phát hay gì đó.

Nadine

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Đồng gửi: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Em làm gì bây giờ?

Tối qua, khi em tháp tùng Mim tới buổi gây quỹ Trung tâm Lincoln, người tiến đến hai bà cháu với quyển sổ nhỏ trên tay và cây bút chì không ai khác là... Mel.

Phải, đúng thế, Melissa Fuller, phóng viên Trang 10, Tạp chí New York, người mà lần cuối em gặp, đang nằm trên giường với cuốn tạp chí Cosmo với nhiệt độ là 38. Việc tiếp theo em biết là cô ấy đứng trước mặt em diện váy ngắn với đôi giày cao chót vót và hỏi Mim có cho rằng việc gây quỹ nhận thức về ung thư ngày nào đó sẽ giúp mang lại cách chữa trị. Và rồi cô ấy nhìn thấy em nên dừng lại và kêu lên, anh John!

Và Mim--anh chị biết Mim rồi đấy--xoay xoay cái đầu và nhận ra ngay tóc đỏ với giọng miền Midwest. Việc kế tiếp anh chị biết là nội mời Mel ngồi xuống với hai bà cháu và hỏi cô ấy muốn uống sâm-panh không? Thận trọng mà nói, em nghĩ đây là lần đầu tiên trong sự nghiệp phóng viên của Mel, một đối tượng đưa tin mời cô ấy ngồi xuống uống một ly tại bàn của họ. Và em biết đây là lần đầu tiên Mim cho một phóng viên phỏng vấn riêng. Em chỉ còn biết ngồi đó đá chân Mim dưới bàn mỗi lần nội bắt đầu nói xa gần về thằng cháu trai, mà dĩ nhiên là nhắc đến cả triệu lần. Vậy là Mel biết có cái gì đó nhưng đương nhiên là không biết chuyện gì. Cô ấy định ninh là Mim đang để ý thương em. Cô ấy nghĩ là em chịu liền, vì một bà già giàu có như Mim có thể chi trả mọi thẻ tín dụng của em. Dù cô ấy đã cảnh cáo em là tất cả 8 đứa con của Genevieve Trent rất cuộc đều sống trong cảnh biệt lập (bác

Charles, bác Sara, và cô Elaine) hay đang trong cảnh lao tù (chú Peter, chú Joe, và bố). Cô ấy nhắc thoáng qua các vụ tự tử, bác Claire và chú Frank. Thêm bằng chứng cho thấy nội ngoại hai ông đã đúng khi hối lộ nhân viên điều tra án mạng.

Ta xuất thân từ gia đình tốt đấy chứ, Jason? Stacy, chị nên đưa mấy đứa nhỏ cao chạy xa bay trong khi còn có thể. Vậy em làm gì đây? Nói với cô ấy à? Hay tiếp tục im thin thít?

Ai trong hai người có thể cho em một phát súng ơn huệ không?

J

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Nói với cô ấy đi

Nói với cô ấy đi. Làm ơn. Anh van đấy. Anh không chắc có thể chịu đựng việc này thêm nữa.

Jason

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Về việc: Đừng nói gì

cho đến khi em đã làm chuyện chăn gối với cô ấy. Chị nói thật đấy. Vì nếu em đủ giỏi trên giường, cô ấy sẽ không quan tâm. Chị biết chị luôn nghĩ đến sex trong đầu. Dĩ nhiên tùy vào em thôi, nhưng đó là cách chị xử lý vấn đề.

Stacy

Gửi đến: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Được rồi, cảm ơn chị

Ồ, em nên ngủ với cô ấy. Dĩ nhiên rồi. Sao em không nghĩ đến nhỉ?

CHỊ BỊ LÀM SAO VẬY???? Ý em là, ngoài việc chị lấy anh trai em. Chị không nhớ độc thân là như thế nào à? Chị không thể cứ đi ngủ với ai đó là được. Ý em là, phải, chị có thể, nhưng nó sẽ không bao giờ có kết quả.

EM MUỐN VIỆC NÀY CÓ KẾT QUẢ. Cho nên vì sao rất quan trọng là TRƯỚC KHI ngủ với nhau, bọn em thiết lập được mối quan hệ bạn bè thân thiết và đằm thắm. Đúng không? Ý em là, đó chẳng phải là điều Oprah^[8] hay nói sao?

J

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Về việc: Nhưng em không

nghĩ mình đã thiết lập một mối quan hệ thân thiết và đằm thắm rồi à? Ý chị là, em đã mang kem và rửa chén đĩa cho cô ấy, vì Chúa! Cô gái đó nợ em. Cô ấy sẽ dâng hiến thôi, đừng lo.

S

Gửi đến: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Xin lỗi chị, nhưng

dòng giống Satan đang hoài thai trong chị, hay là cháu trai của em vậy? Chị làm sao thế? Cô ấy sẽ dâng hiến, đừng lo. Không ai dâng hiến vì chị mang kem cho họ cả. Nếu đúng như thế, những anh chàng lái máy chiếc xe Ông Softee... Chị làm em cuốn theo rồi này. Không, em muốn làm việc này cho đúng. Nhưng buồn thay mọi phụ nữ em từng hẹn hò đều dán mắt vào ví tiền của em--và chúng ta đang nói đến hầu hết những cô gái mà Mim sắp xếp cho em, toàn những nhân vật nổi trội nhất trong giới thượng lưu New York không đấy, những người chị sẽ nghĩ có rất nhiều tiền trong các tài khoản ngân hàng Schwab của họ--vì vậy việc đưa họ lên giường với em không bao giờ là điều khó khăn cả. Thường thì đưa họ ra khỏi đó mới là vấn đề. Tuy nhiên, Mel, chính xác không phải là kiểu người chị gọi là nhào-vô-giường. Thật ra, cô ấy hơi rụt rè. Em không biết phải làm sao nữa. Em nói thật về việc bắt em đấy. Em không ngại nhận một viên vào giữa hai mắt đâu. Nếu mọi chuyện xong nhanh, rốt cuộc Mel không phải dẫn Paco đi dạo nữa.

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Về việc: Vì Chúa

Hãy tấn công đi. Cứng cửa và khi cô ấy ra mở, hãy kéo cô ấy ra hành lang và bắt đầu hôn sâu và táo bạo. Rồi đẩy cô ấy vào tường rồi kéo áo cô ấy ra khỏi cặp váy và đặt tay em bên dưới áo ngực cô ấy và knoiueroihnmn,/.....

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Em phải thứ lỗi

cho vợ anh. Lúc này chị dâu em là một khối hoóc-môn lớn đang rung rinh. Anh vừa đưa chị vào giường với một miếng gạch lạnh. Anh sẽ biết ơn nếu em cố gắng không thảo luận bất cứ chuyện gì liên quan tới sex với chị cho đến khi em bé ra đời. Thật ra là sáu hay tám tuần sau khi em bé ra đời. Anh chắc chắn chị đã giải thích với em, chị đang ở đỉnh cao của sex. Dù vậy, như em biết rõ, bác sỹ đã khuyên rằng trong giai đoạn thai nghén rất nguy hiểm cho em bé nếu anh chị “làm việc” với nhau--em biết mà. Vì vậy em hãy im mồm về chuyện sex siết giữa em và cô gái đó lại. Và trong khi chúng ta đang đề cập về chủ đề này, có gì khó khăn khi đưa một cô gái đi ăn trưa đâu nào. Luôn có hiệu quả trong phim mà. Em đưa cô bé đi ăn một bữa tối lãng mạn, có lẽ là đi xe ngựa qua Công viên Trung tâm, trừ khi cô nàng là loại người nghĩ làm thế là nhàm, và nếu em gặp may, cô ấy sẽ dâng hiến. Đúng không?

Cho nên hãy dẫn cô ấy đến nơi nào đó dễ thương. Em không biết anh chàng ở Belew sao? Đó chẳng phải là nhà hàng dễ thương nhất

thành phố à? Đưa cô bé đến đó. Và lần này, nếu con mèo chết tiệt có bị bệnh, cho nó chết luôn đi. Dù sao, anh nghĩ vậy đấy.

Jason

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Brittany and Ashley Trent <weluvbarney@trentcapital.com>

Về việc: CHÀO CHÚ JOHN

CHÚ NGHĨ SAO VỀ TÀI KHOẢN EMAIL MỚI CỦA BỌN CHÁU? BỐ LẬP NÓ RA CHO BỌN CHÁU ĐỂ BỌN CHÁU KHÔNG DÙNG CÁI CỦA BỐ NỮA. BỌN CHÁU LẠI NGHE BỐ MẸ NÓI VỀ CHÚ VÀ CÔ TÓC ĐỎ LẦN NỮA. BỐ MẸ NÓI CHÚ KHÔNG BIẾT CÁCH ĐỂ CÔ ẤY BIẾT CHÚ THÍCH CÔ ẤY. Ở LỚP HAI, KHI CHÚ LÀ MỘT BẠN TRAI THÍCH MỘT BẠN GÁI, CHÚ CHO BẠN ẤY THẺ POKEMON ĐẸP NHẤT. HAY CHÚ KÉO TÓC BẠN ẤY. NHƯNG ĐỪNG QUÁ MẠNH. HAY CHÚ CÓ THỂ BẢO BẠN ẤY TRƯỢT PA-TANH TIẾN LÙI VỀ PHÍA CHÚ, RỒI NẮM LẤY TAY BẠN ẤY ĐỂ KHÔNG BỊ NGÃ. HY VỌNG CHUYỆN NÀY GIÚP ĐƯỢC CHÚ!

YÊU QUÝ,

BRITTANY VÀ ASHLEY

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Về việc: Nội tâm chí

sẽ không hỏi chuyện ở buổi gây quỹ là sao. Nội chỉ có thể đoán là cháu, như tất cả bọn anh chị em họ của cháu, đã hoàn toàn bị mất trí rồi. Nội nghĩ đó là do cái cô Fuller, sinh ở Lansing, Illinois, nhà Fuller. Trong cuộc đời nội, nội không tài nào hiểu nổi vì sao cháu giấu con bé như thế. Nội nghĩ con bé rất quyến rũ đấy. Nội đoán con bé bị cảm lạnh và không phải lúc nào cũng phát âm th s thành d s. Và rõ ràng là cháu đang giở trò với nó. Mắt cá của nội, nội nghĩ cháu nên biết, là đã bầm đen vì cháu đá vào nó suốt. Cháu đã luôn bị thất vọng khi dính vào phụ nữ, vậy để nội cho cháu lời khuyên này: dù cháu có đang giở trò gì, nó cũng sẽ không có kết quả mong muốn đâu, John. Con gái không thích chơi trò chơi. Ngay cả, nội nghe nói, những cô gái ở Lansing, Illinois.

Mim

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjourn.com>

Về việc: Tối kia

Đó là nhờ tất cả thuốc thông mũi em đã uống trước khi đi, thế có kỳ lạ không? Em không biết anh cũng đến đó. Anh hẳn đã viết sau khi em rời đi. Ông sắp keo kiệt khủng khiếp của em cứ bắt em đi. Em không muốn đi. Em thấy chưa khỏe. Nhưng ông ấy cứ bắt, vậy là em bôi tí mascara, mặc váy và đi, dù mũi nghẹt và đang sốt. Cũng không tệ lắm. Ý em là, tôm ngon. Không phải là em có thể ném chúng, nhưng thôi sao cũng được.

Dù sao, em không biết anh lại đi đến những chỗ kiểu đó đấy. Anh định chụp hình à? Máy ảnh của anh đâu? Em không thấy. Cái bà Trent đó khá tử tế. Sao anh quen bà ấy? Anh đã chụp chân dung cho bà ấy sao? Buồn cười là chúng ta nghe đủ thứ về người ta, rồi chúng ta gặp họ, và họ hoàn toàn trái ngược lại. Ví dụ như em luôn nghe Genevieve Randolph Trent là một bà già băng giá và khủng khiếp. Nhưng bà ấy lại rất dễ thương. Nếu bà ấy chẳng phải một trăm tuổi, em dám chắc bà ta đang phải lòng anh, vì toàn bộ thời gian chúng ta nói chuyện, bà ấy chỉ nhìn anh thôi.

Được cái là toàn bộ tiền của mình, bà ta làm từ thiện hết. Ý em là, bà Trent. Em đã viết nhiều bài về nhiều người không biết chữ từ thiện là gì. Thật ra, tất cả con cái của bà Trent (bà có TÁM người con, anh biết chuyện đó chứ?) đều là những kẻ chỉ biết cà lơ phất phơ đang sống biệt lập hay đang chốn lao tù. Em cảm thấy buồn cho họ. Và cho cả bà ấy nữa, một chút.

Dù sao, em đã đi làm lại vì họ đúng là chẳng thể làm gì mà không có em ở quanh, nhưng không biết anh có cho phép em mời anh đi ăn một tối gần đây như một lời cảm ơn anh đã chăm sóc em khi em đang khó ở không? Cho em biết khi nào anh rảnh nhé... Bà Trent, em biết, có quyền sử dụng mọi thì giờ của anh, bởi nếu anh lấy bà ấy, anh có thể trả dứt hết mọi thẻ tín dụng của anh ngay, và thậm chí không phải lo về việc chi tiêu chừng mực trong thẻ lần nữa. Chỉ là một gợi ý thôi.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: jerryllives@freemail.com

Về việc: Bữa tối

Không, không phải do em đâu. Tối kia đúng là lạ lùng hết sức. Ý anh là, ngoại trừ em. Em chưa bao giờ kỳ lạ cả. Anh chỉ muốn nói là tình huống. Anh biết bà Genevieve Trent lâu lắm rồi. Thật ra là cả đời anh luôn. Nhưng anh không tin có bất kỳ khả năng có chuyện lãng mạn nào phát triển giữa bà ấy và anh, bất chấp sự việc là nó có thể giải quyết các vấn đề về thể tín dụng của anh. Mà này, bà ấy rất thích gặp em đấy. Cái bài em viết về buổi gây quỹ rất cảm động. Anh nghĩ mọi tổ chức từ thiện trong thành phố phải gọi điện mời em đến viết về họ thôi, em viết rất thuyết phục. Còn về bữa tối, anh rất vui lòng. Có điều anh mong em cho phép anh mời em. Anh vẫn còn nợ em, nhớ chưa, vì đã cứu bác Helen? Vậy tối mai được chứ? Ý anh là, nếu em cảm thấy đủ sức đi. Anh sẽ đặt bàn--sẽ là điều bất ngờ với em đấy.

Nhưng anh cam đoan chúng ta sẽ không tới Fresche.

John

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Bữa tối

Được rồi ạ, nếu anh nhất quyết vậy. Nhưng thực sự anh không phải làm vậy đâu.

Anh biết không, nếu anh để em nấu, anh có thể tiết kiệm tiền và trả được tiền cho thẻ tín dụng. Đó là một ý nghĩ mới lạ, em biết, nhưng đó là cách người bình thường hay làm. Nhưng em đoán, không ai trong chúng ta là người bình thường cả. Người bình thường thì đâu bị bão và hổ sục ám ảnh, đúng không anh?

Vậy nên về phần chúng ta, em cho rằng cái chuyện làm người bình thường bị loại từ vòng ngoài rồi.

Hãy hứa với em là anh sẽ không chi quá tay. Em không phải là loại người mê sâm-panh. Em uống bia là đủ rồi.

Mel

Gửi đến: David J. Belew <djbelew@belew-restaurant.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Bữa tối

David thân mến,

Nhớ sau khi tôi bảo Patty viết bài tiết lộ những nhà hàng khó-vào trong mục Bữa tối, và nhà hàng của anh là nơi duy nhất cô ấy tuyên bố đáng công chờ đợi ba tháng? Và anh đã nói tôi sẽ có một bàn bất cứ khi nào tôi muốn? À, tôi muốn một bàn đây. Cho hai người. Và anh phải giữ nó dưới tên Max Friedland, và khi tôi xuất hiện, nhân viên của anh sẽ chào đón tôi với cái tên đó. Được chứ? Ngoài ra, đừng quên kem có nhân cho phần tráng miệng. Nhân sô-cô-la là tốt nhất.

Lúc này tôi chỉ nghĩ được có thể. Sẽ gọi điện sau để xác nhận.

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: David J. Belew <djbelew@belew-restaurant.com>

Về việc: Bữa tối

John, tôi ghét làm anh thất vọng, nhưng tại nhà hàng Belew, được xếp hạng bốn sao do tờ báo có tiếng mà anh hàng ngày vất vả làm việc bình chọn; ba sao do Michelin guide bình chọn; nhà hàng hàng đầu thành phố New York do Zagat bình chọn, và được nhận không phải một mà là hai giải thưởng Beard, nhờ vào tài hoa nấu nướng của chính tôi, chúng tôi không phục vụ kem có nhân bên trong.

Không, thậm chí nhân sô-cô-la cũng không. Đương nhiên, tôi sẽ hiểu là có một bàn đã được giữ trước cho anh, và sẽ hướng dẫn nhân viên gọi anh là Max Friedlander. Nhưng tôi e là phải gạch bỏ dòng có chữ nhân đi.

Dave

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu hẳn đã thấy khỏe hơn

Hay có lý do nào khác để ngâm nga bài I Feel Pretty trong làn hơi thở? Có điều nó hơi hơi làm phiền những người phải đang làm việc gần cậu đấy.

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tớ ngâm nga

Thì đã sao chứ? Tớ cảm thấy khỏe hơn rồi VÀ tớ đang hạnh phúc.

Tớ biết. Nghe có vẻ khó tin. Nhưng đó là sự thật.

Muốn biết vì sao tớ hạnh phúc không? Vì tối nay tớ sẽ đi chơi. Một cuộc hẹn. Một cuộc hẹn thực sự. Với một người. Người nào, cậu hỏi? Sao, Max Friedlander chứ còn ai, nếu cậu cần phải biết. Bọn tớ đi đâu? Sẽ là điều bất ngờ. Nhưng đoán xem? Anh ấy sẽ trả tiền. Và dù đó là để cảm tạ vì đã cứu bác anh ấy--nhưng tớ phải nói là tớ không chắc bà ấy hiểu những cố gắng của tớ, xét đến việc tình trạng sống lúc này của bà ấy--nó vẫn là một cuộc hẹn.

Và bà Friedlander có thể sẽ khá hơn. Cho nên ừ, nói chung tớ đoán cậu có thể nói, tớ đang rất hạnh phúc. Nhưng nếu tiếng ngâm nga của tớ làm phiền lòng cậu, tớ sẽ dừng lại, tất nhiên rồi.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Ai đã nói đi hẹn hò sao?

Cưng ời, có thật không đấy? Cô và Max sao? Cưng à, cô khá im hơi lặng tiếng cho nên tôi đành phải hỏi. Ý tôi là, xét tới việc đây là lần đầu tiên có người mời cô đi chơi kể từ khi... à, cô biết rồi đấy. Sao, nhắc tới quý có quý ngay... chàng kia rồi, đang hờn dỗi cạnh máy photocopy. Tội nghiệp Aaron đáng thương. Tôi nghĩ ít ra cô hãy đến Bumble và Bumble để làm tóc và làm móng. Tiện thể chăm sóc móng chân luôn, nếu cô có kế hoạch đi giày hở ngón. Và cô biết không, tôi biết một nơi rất giỏi để tẩy lông đấy, nếu cô nghĩ đêm nay CHÍNH LÀ đêm ấy. Chúng ta luôn muốn trông đẹp nhất bắt mắt nhất trong những bộ cánh Christian Dior. Tôi nghe nói kỹ thuật tẩy Sphinx đang trở nên được ưa chuộng. Vì tôi biết cô sẽ không hiểu nó là cái gì, tôi sẽ giải thích. Đó là khi họ tẩy không chỉ ở mép quần sịp, mà là tẩy toàn bộ. Úi chà. Peter gọi điện. Nói thêm sau nhé, tôi hứa.

XXX000

Dolly

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cuộc hẹn của cậu

Được rồi, tớ biết là đã lâu rồi (bữa xem phim và ăn piza không tính cũng như cái tối tại Fresche khi bọn tớ duyệt anh ấy, và cả cái tối cậu rớt cuộc phải vào bệnh viện thú y) vì vậy tớ sẽ chắc là cậu không quên thứ gì trong bộ bảo hộ cuộc hẹn của cậu. Kiểm tra các thứ này trước khi rời căn hộ để chắc rằng cậu không quên chúng:

1. Son môi
2. Hộp phấn bỏ túi
3. Thẻ đi tàu điện ngầm (phòng khi cậu cần bỏ trốn thật nhanh)
4. Tiền đi taxi (phòng khi cậu cần bỏ trốn thật nhanh mà không có trạm tàu điện ngầm nào ở gần)
5. Áo khoác mỏng phòng khi anh ấy bỏ cậu và cậu bắt đầu khóc và mascara chảy
6. Hộ chiếu (phòng khi anh ấy gây mê cậu, cho cậu lên máy bay đi Dubai và bán cậu làm nô lệ da trắng, và cậu cần chứng minh với nhà chức trách sau khi thoát thân cậu là công dân Mỹ)
7. Kẹo bạc hà
8. Bàn chải tóc
9. Quần áo lót (chỉ để hờ rớt cuộc là cậu đi qua đêm)
10. Bao cao su (như đã nói trên)

Hy vọng danh sách này có ích.

Nad

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Chủ đề: Bản danh sách

Cám ơn bản danh sách những thứ mà tớ có thể sẽ cần trong cuộc hẹn, nhưng cậu quên mất một điều: BỌN TỚ SỐNG CẠNH NHÀ NHAU.

Vậy nếu tớ cần đồ lót sạch, tớ chỉ phải băng qua sảnh thôi.

Giờ đừng nói về chuyện đó nữa. Giữa cậu và bà tám Dolly, tớ không biết ai đang làm thần kinh tớ dậy sóng hơn. Chỉ là ăn tối thôi mà, vì Chúa. Chúa ơi, tớ phải đi đây, nếu không sẽ bị muộn mất.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Chỉ một điều nữa thôi...

Hãy chắc chắn là cô dùng bao cao su, cưng à, vì Maxie là kẻ từng trái, nếu cô hiểu ý tôi. Thì nghĩ coi. Tất cả những em người mầu đó. Họ ở đâu không đáng nói, cái chính là họ là những niềm khoái cảm bé bỏng xương xương. Hẹn gặp lại nhé.

XXX000

Dolly

Gửi đến: jerrylikes@freemail.com

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Vây....

Nó thế nào hả?

Jason

Tái bút: Stacy bắt anh hỏi.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Anh đoán....

lý do điện thoại của em bận suốt ba giờ qua là vì em đang huyền thuyên với Mel về cuộc hẹn của cô ấy. Em có thể dành cho hôn phu của em một phút trong thì giờ quý báu của em để trả lời một câu hỏi nghiêm túc không: Em tính để ai ngồi cạnh bà dì Ida của anh tại buổi chiêu đãi? Vì mẹ anh nói ai ngồi cạnh bà phải canh không cho bà uống giọt sâm-panh nào. Em nhớ cái vụ cháy khu nhà lưu động mà bà dì đã gây ra hôm họp mặt gia đình lần trước, đúng không? Cho anh biết ý với nhé.

Yêu em

Tone

Tái bút: Mẹ anh nói nếu em xếp bà ngồi cạnh bà dì, mẹ sẽ mổ bụng tự sát tại chỗ.

Gửi đến: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjjournal.com>

Về việc: Em không đang...

online huyền thuyên với Mel. Em đã không nghe gì từ Mel kể từ lần trước em gặp, là khi cô ấy rời tòa soạn về nhà thay đồ để đi ăn tối thịnh soạn với Max. Ý em là, John. Mà cái chuyện đặt tên đó là sao nhỉ? Người ta lấy đâu ra cái nickname là JOHN vậy? John không phải là nickname. Dù sao, em đang online để tìm quà cho tiệc đám cưới của chúng ta. Anh thấy khuy măng-sét cho nam, và hoa tai cho nữ được không?

Vì suy nghĩ đến nên em chẳng thấy vui khi không nghe gì từ Mel. Đã hai mươi bốn tiếng rồi. Cô ấy chưa bao giờ đi đâu hai mươi bốn tiếng mà không gọi lại cho em. Trừ lần người hàng xóm bị đánh vào đầu. Ôi, Chúa ơi, anh không nghĩ có chuyện gì xảy ra với cô ấy, đúng không? Anh có nghĩ Max/John có thể đã bắt cóc cô ấy không? Và bán cô ấy làm nô lệ da trắng? Anh có nghĩ em nên gọi cảnh sát?

Nad

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Anh nghĩ em nên đi khám đầu

Hơn nữa, gã nào vô phước mua phải Mel Fuller từ tên buôn nô lệ da trắng sẽ phải đòi tiền lại gấp thôi. Cô nương ấy sẽ là một nô lệ kinh khủng nhất. Cô ấy sẽ luôn rên rỉ sao mà hần không có cáp và làm sao cô ấy cập nhật được mọi việc đang diễn ra với cuộc đời Winoa Ryder nếu không có T! Tin tức Giải trí.

Tone

Tái bút: Em chưa trả lời câu hỏi về việc em sẽ xếp ai ngồi cạnh bà dì Ida.

Tái tái bút: Các bạn anh sẽ cười thúi mũi nếu anh đưa cho họ khay măng-sét. Dao nhíp Wusthof nghe được chứ?

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu đang ở đâu?

Nói thật, tớ không định chú tâm tò mò, và tớ biết cậu có thể lo cho thân mình, nhưng tớ đã để lại ba tin nhắn mà cậu vẫn chưa gọi lại. CẬU ĐANG Ở XÓ NÀO VẬY????

Nếu không nghe tin từ cậu sớm, tớ sẽ gọi cảnh sát, tớ thề đấy.

Nadine

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Human Resources <human.resources@thenyjournal.co m>

Về việc: Đi làm muộn

Cô Melissa Fuller thân mến,

Đây là tin nhắn tự động từ phòng Nhân sự của Tạp chí New York, tờ báo ảnh hàng đầu của thành phố New York. Vui lòng lưu ý rằng theo giám sát của cô, chủ bút George Sanchez, ngày làm việc của cô tại Tạp chí đây bắt đầu chính thức lúc 9 giờ sáng, và như thế hôm nay cô đã muộn 83 phút. Đây là lần thứ 49 đi muộn quá 20 phút của cô tính đến thời điểm này trong năm, cô Melissa Fuller. Đi làm muộn là một vấn đề nghiêm trọng và gây thiệt hại mà các nhân viên khắp nước Mỹ đang phải đối mặt. Các nhân viên thường có ý coi nhẹ việc đi làm muộn, nhưng đi muộn thường xuyên thường có thể là dấu hiệu của một vấn đề nghiêm trọng hơn, như là:

 nghiện rượu

 nghiện ma túy

 nghiện cờ bạc

chồng/vợ bị ngược đãi

ngủ bất kể giờ giấc

trầm cảm

và một số căn bệnh khác. Nếu cô đang phải chịu đựng một trong những vấn đề nêu trên, vui lòng mạnh dạn liên lạc với Đại diện Nhân sự của cô, cô Amy Jenkins. Đại diện Nhân sự của cô sẽ rất vui lòng ghi danh cô vào Chương trình Hỗ trợ nhân viên của Tạp chí New York, nơi cô sẽ được gặp gỡ và tư vấn bởi một chuyên gia sức khỏe tâm thần, người này sẽ giúp cô khơi dậy tiềm năng trọn vẹn trong cô.

Cô Melissa Fuller, chúng ta ở đây tại Tạp chí New York là một đội. Chúng ta chiến thắng như một đội và cũng thua như một đội. Cô Melissa Fuller, cô không muốn có mặt trong một đội chiến thắng hay sao? Vì vậy xin cô vui lòng làm phần việc của mình để thấy rằng cô sẽ đến làm việc đúng giờ kể từ giờ trở đi!

Thân ái,

Phòng Nhân sự

Tạp chí New York

Vui lòng lưu ý bất kỳ lần đi muộn nào nữa trong tương lai có thể dẫn đến đình chỉ công tác hay bị đuổi việc.

Email này là mật và không có giá trị với bất kỳ ai không phải là người nhận gốc. Nếu bạn nhận email này do lỗi, vui lòng thông báo cho người gửi và xóa nó trong hộp thư hay bất kỳ máy lưu trữ nào khác.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Về việc: Miss Mel của chúng ta

Có vẻ như Miss Mel bé nhỏ của chúng ta đã rất RẤT vui vẻ với cuộc hẹn của cô ấy, đúng không? Tôi biết khi *tôi* bỏ làm ngày hôm sau, nói chung vì cuộc hẹn chưa đến hồi văn. Nháy mắt cái đi. Tôi đồng ý toàn diện luôn. Chuyện không thể xảy ra với người dễ thương hơn. Chúa ơi, ước gì đó là tôi. Ý tôi là, bà không nhìn thấy cánh tay của chàng sao? Cả bắp đùi nữa? Và cả cái đầu tóc đó?

Xin lỗi. Tôi phải vào phòng vệ sinh ngay đây để nhúng mình vào nước lạnh.

Tim

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Fuller

Fuller đang ở xá xính nào vậy? Tôi cứ tưởng ta cho qua vụ này khi cái gã Friedlander chết tiệt dọn tới ở cạnh. Bộ anh ta vẫn chưa dắt chó đi dạo sao? Vậy cô ấy đâu? Thề có Chúa, Wilcock, cô nói với cô ấy nếu cái bài về đồng hồ hiệu Paloma Picasso mới mới có nhiều dây thay đổi không có mặt trên bàn tôi trước năm giờ, cô ấy sẽ bị mất việc. Tôi không hiểu mấy người các cô nghĩ tôi đang điều hành cái của nợ gì ở đây, nhưng nó tình cờ được gọi là một TỜ BÁO, trong trường hợp các cô quên.

George

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Thôi đi nhé!

Mới chút xíu đây thôi, cậu vui vẻ hơn bao giờ hết. Giờ cậu lại ảo não tuyệt vọng chỉ vì tớ vô tình nhắc đến chữ Y? Tớ đến phải cần lưỡi mất thôi. Đừng lo, Mel à. Anh chàng này rõ ràng đang si cậu như điên đảo. Đặc biệt là chàng có ý dành cả hai mươi bốn tiếng trên giường với cậu. Chúa ơi, Tony chưa bao giờ làm thế. Tớ luôn bắt anh ấy dậy nấu ăn cho tớ.

Đừng lo, anh ấy sẽ gọi thôi.

Nadine

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Hy vọng cô không nghĩ tôi đang xía vào

chuyện riêng tư của cô, nhưng tôi cảm thấy cô nên gặp tôi ở phòng vệ sinh trong năm phút nữa. Tôi có một thứ cho trường hợp bị trầy xước do râu mà hình như cô đã bị cứa khắp nửa mặt dưới.

Chả giấu gì cô, cứ y như là có 101 con chó đốm đã liếm cằm của cô vậy. Không thể tin là cô chưa từng thử một chút phấn nền.

Đừng lo. Một chút Clinique là cô sẽ ổn thôi.

Và trong lúc tôi làm đẹp cho, cô sẽ kể tôi nghe chứ?

XXX000

Dolly

Gửi đến: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Vàng, tôi nghĩ là chị đang xía vào đấy

và nếu chị nghĩ tôi sẽ kể chị nghe này nọ thì chị quả là điên rồi. Cảm ơn vụ đề nghị Clinique, nhưng tôi sẽ mang vết tích đó một cách tự hào, như một huy chương danh dự. Và ngừng búng kẹp giấy từ ô chị qua đi. Tôi biết là chị chứ chẳng ai, Dolly, và tôi biết chị muốn gì. Tôi sẽ không đứng dậy đâu.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Về việc: Đồ gái hư

Miss Mel bé nhỏ, bà đang bận cái gì vậy? Khoan. Đừng trả lời. Có thể nói khoảnh khắc tôi nhìn thấy khuôn mặt bé nhỏ của bà, ngời ngời như cây đèn biển đang tỏa sáng khắp vách ngăn trong ô của bà (bà cần phải bảo chàng yêu của bà cạo râu thêm đi vì nếu hai người định mặt dính mặt trên cơ sở đều đặn. Bà là một quý cô tóc đỏ hoàn mỹ có làn da rất mịn màng hợp tông với nó mà. Bà phải nhắc chàng nhớ điều này luôn, còn nếu không bà sẽ trưng cái mặt ra giống như đã ngủ thiếp đi và để

quên cầm trên cây đèn đang cháy nóng), và khi tôi nhìn thấy những đóa hồng đỏ thắm vừa được gửi đến cho bà được sắp xếp trên bàn, tôi biết ngay:

Miss Mel bé nhỏ của chúng ta đã rất tinh quái. Bà đã lập công trạng gì mà đáng được hoa cồng nập to đùng thế hả? Tôi cho rằng nó hoàn toàn không hợp với tính cách của bà. Xin chúc mừng nhé!

Tim

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Thấy không

Tớ đã nói là anh ấy sẽ gọi mà. Có điều anh ấy làm còn hơn gọi. Đó là bó hồng to nhất tớ từng được rửa mắt đấy. Thế, thiệp viết gì?

Nad

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: ÔI CHÚA ƠI

CHÀNG YÊU TỚ!!!

Thiếp ghi rằng:

Gặp nàng là đã yêu nàng,

Yêu mỗi mình nàng, mãi mãi không thôi

John

Anh ấy sáng tác sao? Ý muốn nói là tớ, đúng không? Cậu có nghĩ vậy không? Từ “nàng” đây là tớ? Chúa ơi, tớ phẩn khích quá. Chưa ai từng gửi hoa vào chỗ làm cho tớ, huống hồ là thiếp đề cập tới chữ Y!!!

M

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Chúa ơi

đâu có cần phải nói dài dòng văn tự mới làm cậu hạnh phúc, đúng không? Dĩ nhiên “nàng” trong thơ là cậu rồi. Cậu nghĩ anh ấy còn nói về ai chứ? Mẹ anh ấy chắc???? Và không, Max Friedlander không sáng tác ra nó đâu. Của Robert Burns đấy. Sao mà cậu tốt nghiệp được đại học nhỉ? Cậu thật là chẳng biết cái gì cả. Khoan, tớ rút lời lại. Cậu biết mọi thứ về Harrison Ford, George Clooney, và người mới đó, tên anh ta là gì nhỉ? Phải rồi, Hugh Jackman.

Đừng ngồi đó cười nhăn nhăn nhở nhở như một con ngốc nữa. Viết lại cho chàng đi, vì Chúa.

Nadine

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjjournal.com>

Về việc: Lẽ ra anh không nên

gửi những bông hồng đó. Thật đấy, John, anh phải nghĩ tới tình trạng thẻ tín dụng của mình. Nhưng chúng đẹp quá, nên em không thể nào bực anh được vì đã hoang phí như thế. Em yêu chúng quá và cả trích dẫn nữa. Em rất dở những thứ đại loại thế. Ý em là, trích dẫn. Nhưng em cũng có một trích dẫn gửi lại anh:

Nếu em yêu anh ít hơn, em có thể nói về nó nhiều hơn.

Hay, đúng không? Emma[9] nói đấy. Phim có Gwyneth Paltrow, không phải phim có Kate Beckinsdale, và là người đã chia tay đầu tiên với Ben Affelck ấy, dĩ nhiên rồi.

Anh định làm gì tối nay? Em đang nghĩ sẽ mua mì về và làm sốt Pesto. Muốn qua khoảng bảy giờ không?

Yêu anh,

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: jerrylives@freemail.com

Về việc: Còn câu này thì sao?

Anh yêu em

Han Solo, Sự trở lại của Jedi

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Em biết.

Công chúa Leia, Sự trở lại của Jedi

Gửi đến: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Mel

Cô nhỏ đã xuất hiện. Và anh nói đúng: Anh ta không bán cậu ấy làm nô lệ da trắng. Nhưng anh ta đã làm một việc còn tồi tệ hơn, nếu anh hỏi em. Anh ta đã làm cô nhỏ phải lòng mình. Em bị làm sao thế này, Tony? Ý em là, em chưa bao giờ thấy cậu ấy hạnh phúc và phấn khích như thế. Ngay cả cái ngày có tin đồn về Hoàng tử William và Britney Spears cậu ấy cũng không như vậy. Việc này đâu là gì khi so sánh với việc kia. Ngày ấy, cậu ấy choáng. Ngày nay, cậu ấy hạnh phúc ngất ngây. Dù vậy, em không ngừng có cảm giác rất kinh khủng như sắp đổ sụp xuống. Tại sao vậy?

Sao em lại cảm thấy như thế? Anh ta dễ thương, đúng không? Ý em là, anh đã gặp anh ta. Anh không thấy anh ta dễ thương sao? Em nghĩ vấn đề chính là ở chỗ ấy đấy. Anh ta dường như rất dễ thương, rất bình

thường, điều mà em vẫn không thể chấp nhận ở anh chàng này, anh chàng John này, với cái tên Max Friedlander mà chúng ta đã nghe quá nhiều, người đã nghĩ ra vụ đầu ti ướp đá và tất cả những cô siêu mẫu đó đều nằm gọn trong túi anh ta. Em chỉ không hiểu, một kẻ muốn là có siêu mẫu sao lại muốn gì ở Mel. Em biết nghe có vẻ kinh khủng nhưng cứ thử nghĩ mà xem. Chúng ta biết Mel xinh xắn, kỳ quặc và đáng yêu, nhưng một gã thích luẩn quẩn với người mẫu có thể thấy điều đó ư? Chẳng phải những gã luẩn quẩn với người mẫu chỉ vì một lý do? Anh biết đó, người đẹp trang trí? Sao một gã trong mấy năm qua không chén gì ngoài món tráng miệng bỗng dưng giờ lại thích thịt và khoai tây? Em có phải là đứa bạn thân tồi tệ nhất trần đời không nhỉ?

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Em có phải là đứa bạn thân tồi tệ nhất trần đời không nhỉ?

Đúng. Anh xin lỗi, nhưng đúng thế đấy. Này, Nadine, em biết vấn đề của em là gì không? Em ghét đàn ông. Ồ, em có thích anh chứ. Nhưng chúng ta hãy nhìn thẳng vào sự thật, nhìn chung em không thích đàn ông hay tin tưởng họ. Em nghĩ bọn con trai chỉ thích đi dạo với người mẫu. Em nghĩ bọn anh ngu ngốc, không thể nhìn quá khuôn mặt hay ngực hay hông một cô gái. Em sai rồi. Dù em có quả quyết như thế, siêu mẫu không phải là món tráng miệng. Họ là người, như anh và em. Có một số dễ thương và một số keo bẩn, một số thông minh và một số ngu ngốc. Một kẻ làm thợ chụp hình chắc sẽ gặp rất nhiều người mẫu, và có lẽ anh ta đã gặp một vài cô anh ta thích, và họ đi chơi với nhau vài lần.

Vậy có nghĩa nếu anh ta tình cờ gặp một cô không phải siêu mẫu mà anh ta thích, anh ta không thể đi chơi với cô ấy sao? Em nghĩ anh ta chỉ ngồi ì ra đó so sánh cô ấy với những siêu mẫu anh ta quen? Em có ngồi ì ra đó so sánh anh với George Clooney không? Không. Và anh chắc Max Friedlander không làm thế với Mel. Không so sánh cô ấy với George Clooney, ý anh là Giselle hay bất kỳ ai khác. Vì vậy em hãy tha cho anh ta đi. Anh chắc chắn anh ta thích cô ấy thật. Thậm chí có thể yêu cô ấy thật. Em từng nghĩ đến điều đó chưa? Cho nên hãy hạ hơi bình tĩnh lại đi nhé.

Tony

Tái bút: Mel không phải là thịt và khoai tây, là em đấy. Mel giống một cái sandwich kẹp giăm bông hơn. Với rau cải thái trộn để bên và một túi khoai tây chiên.

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Em đã làm rồi.

Em thực sự đã làm rồi. Em đang nghĩ cái gì vậy? Anh hỏi thật đấy. EM ĐANG NGHĨ CÁI GÌ VẬY? Cái gì đang chạy qua bộ óc ngu ngốc của em vậy? CÔ ẤY ĐANG NGHĨ EM LÀ NGƯỜI KHÁC. Cô ấy đang nghĩ em là người khác, còn em thì NGỦ với cô ấy?

Vợ anh thế thọt xúi bầy em, đúng không? Em đang nhận lời khuyên từ vợ anh. Một phụ nữ, anh nghĩ em nên biết, tối qua đã ăn hết một cái bánh ga-tô nhân anh đào mười hai phần ăn. Trong bữa tối. Và cầu nhàu với cả nhà khi bố con anh cố lấy xẻng xúc bánh ra khỏi cô ấy. Em biết chuyện này sẽ làm lộ mặt em thôi. EM ĐANG PHẠM MỘT SAI LẦM LỚN. Nếu em quan tâm đến cô gái này, hãy nói với cô ấy em thực sự là ai. NÓI CÔ ẤY BIẾT NGAY ĐI.

May cho em là Mim không hề hay biết, nếu không anh thề, nội sẽ truất quyền thừa kế của em.

Jason

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: jerrylives@freemail.com

Về việc: Cuộc đời em

Nhớ em đã từng nói chỉ vì bố đang ngồi tù anh không có quyền hành động như là bố em chứ? À, em nói nghiêm túc đấy. Đây là cuộc đời em, Jason, và em sẽ biết ơn anh nếu anh đứng ngoài cho. Ngoài ra, anh nói năng như thể em không biết em đã làm rồi chuyện vậy. Em đã làm rồi chuyện. Em biết em đã làm rồi. VÀ EM SẼ NÓI VỚI CÔ ẤY. Chỉ là em chưa tìm ra thời điểm thích hợp thôi. Ngay khi tìm được, em sẽ nói. Tất cả mọi chuyện. Rồi tất cả chúng ta sẽ cười thôi là cười về chuyện này khi ăn hăm-bơ-gơ ở chỗ anh, cạnh hồ bơi. Anh không biết cô ấy, nhưng tin em đi, Mel rất có khiếu hài hước, có bản tính tha thứ và thân

thiện. Em chắc chắn cô ấy sẽ nghĩ toàn bộ chuyện này là buồn cười. Anh nghĩ có ai đang sử dụng nhà gỗ ở Vermont không? Vì em thấy đó có thể là nơi tuyệt vời để nói với cô ấy. Anh biết, lái xe đi vào cuối tuần và nói với cô ấy trước ngọn lửa lãng mạn qua hai ly rượu...

Anh thấy sao?

J

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: *Anh* thấy sao hả?

Hay chưa kìa, em muốn lời khuyên của anh? Em muốn anh đừng ra vẻ ta đây như bố em nhưng lại muốn có lời khuyên của anh, *và* em muốn mượn nhà gỗ trượt tuyết của anh? Em chắc bị hâm rồi. Thật tình anh chỉ biết nói thế. Anh nghĩ ta đã xác minh rõ là thế rồi. Nếu em không hâm, em đâu có vướng vào cái mớ rối rắm mà em đang tự gây ra cho mình.

Jason

Tái bút: Bố không ở tù. Đó chỉ là một trung tâm cải huấn tội phạm có mức an ninh thấp nhất thôi. Đừng bắt anh phải nói lại nữa.

Tái tái bút: Không phụ nữ nào dễ tha thứ đến thế đâu.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Cô nghĩ cô định đi đâu hả?

Đừng có nhìn tôi với ánh mắt ngây thơ vô số tội qua vách ô nữa. Phải, cô đấy. Gì, cô nghĩ tôi không thấy son môi và việc lấy tay cào tóc hả? Cô nghĩ cô sắp ra khỏi đây, đúng không? À, cô đang sống trong thế giới tưởng tượng đấy. Cô sẽ không ra khỏi đây cho đến khi tôi thấy bài về cuộc chia tay của Grant và Hurley[\[10\]](#).

Hiểu chưa????

G

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Bữa tối

John, chào anh. E là em không thể về sớm như em tưởng. Ta có thể dời bữa tối tới khoảng chín giờ không?

Yêu anh,

Mel

Gửi đến: Trung úy Paul Reese
<preese@eightyninthprecinct.nyc.org>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Nói ngắn gọn

Paul,

Chỉ nhắc xem anh có gì mới về vụ Friedlander chưa. Gần đây tôi hơi bận, nên không gọi cho anh, nhưng có chút thời gian rảnh là tôi tự hỏi không biết anh có tin gì mới chưa. Tối kia khi tôi vào tòa nhà, người gác cửa không có ở đó. Khi tôi nhìn quanh, tôi thấy anh ta và các nhân viên còn lại của tòa nhà đang tụ tập ở phòng ăn xem bóng bầu dục trên TV. Dĩ nhiên có thể hiểu đây là trận quyết định, nhưng điều đó khiến tôi nghĩ: Có trận nào vào đêm bà Friedlander bị tấn công không? Tôi đã làm một nghiên cứu nhỏ và phát hiện rằng có--vào khoảng giờ bác sỹ

nói bà cụ bị đánh. Tôi biết là không nhiều, nhưng ít ra nó giải thích làm sao ai đó có thể vào tòa nhà mà không bị nhìn thấy. Cho tôi biết nếu các anh có bất kỳ thông tin gì mới nhé.

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Trung úy Paul Reese <preese@eightyninthprecinct.nyc.org>

Về việc: Anh nên thấy xấu hổ

Anh đang có một mối quan tâm vô cùng đặc biệt với những sự việc xung quanh vụ tấn công bà lão này? Có lý do đặc biệt nào không? Và anh nói anh đang ở trong tòa nhà tối hôm kia là có ý gì? Việc này có liên quan đến cô hàng xóm xinh đẹp nhà bên bà lão đó chứ? Tốt hơn là không nhé. Ủy viên công tố bang không thích anh can thiệp vào những vụ của bên tôi, vì tôi nghĩ chắc anh nhớ vụ điều tra tay ngang vừa rồi của anh. Tuy nhiên vì kết quả giúp kết tội thành công, họ có thể nhẹ nhàng với anh... Để trả lời cho câu hỏi của anh, không, bọn tôi không có gì mới về vụ Friedlander. Tuy nhiên, bọn tôi có một kẻ tình nghi trong vụ tên giết người mặc đồ phụ nữ. Cá là anh không biết đâu nhỉ? Bọn tôi đang giữ kín việc này, và tin anh cũng sẽ làm thế. Tôi biết họ nói không thể tin một phóng viên, nhưng tôi cho rằng anh đáng tin cậy nhất.

Dù sao thì, đây là thông tin vụ việc:

Thằng nhóc được tìm thấy bất tỉnh nhân sự trong phòng tắm. Tôi sẽ không đi vào chi tiết vì sao nó bất tỉnh. Tôi sẽ để trí tưởng tượng ghê gớm của anh làm việc. Cho phép tôi chỉ nói rằng sự việc có liên quan

đến một cái quần bó ống và một cái móc treo phía sau cánh cửa phòng tắm của nó. Và từ cái nó đang mặc, có ghi số đồ lót của phụ nữ, tôi không nghĩ nó định tự tử--dù cha mẹ nó nhất định nghĩ như thế. Dù sao, mấy cu cậu bên Dịch vụ cấp cứu y tế thu được một mớ quần áo đẹp và nhận thấy có một số phù hợp với mô tả quần áo bị mất từ một hay hai nhà nạn nhân của tên sát nhân mặc đồ phụ nữ. Không nhiều, tôi biết, nhưng đó là tất cả những gì bọn tôi có lúc này. Anh có thể hỏi, vậy sao bọn tôi không lôi thằng nhóc ra thẩm vấn? Vì nó vẫn còn trong bệnh viện sau cuộc phẫu thuật nhỏ trong phòng tắm, đang được canh giữ cẩn mật như tù nhân có khuynh hướng tự sát. Nhưng ngay khi thanh quản bị bầm tím của nó đủ lạnh để phát ra tiếng được, nó sẽ được đưa về đồn, và nếu bọn tôi có thể bắt nó nói, ta sẽ biết bà lão của anh có phải là một trong những nạn nhân may mắn của nó không. Thấy công việc của thám tử thế nào hả?

Paul

Gửi đến: Trung úy Paul Reese
<preese@eightyninthprecinct.nyc.org>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Tên giết người mặc đồ phụ nữ

Tôi sẽ cá với anh một hộp Krispy Kremes vụ tấn công Friedlander là tác phẩm của một kẻ bắt chước mù quáng... Và không bắt chước giỏi lắm. Ta hãy nói rằng thằng nhóc mà anh để mắt tới là kẻ bắt chước: Hãy nhìn các nạn nhân kia của nó xem. Tất cả đều sống trong những tòa nhà không có thang máy. Không có người gác cửa để gây khó dễ. Tất cả đều trẻ hơn bà Friedlander nhiều. Và tất cả đều có những thứ bị

lấy đi từ nhà. Ta không thể nói có bất kỳ quần áo nào của bà Friedlander bị lấy đi hay không, nhưng chắc chắn ví của bà ấy không bị mất, tiền mặt trong đó cũng thế. Và ta biết rằng tên sát nhân quái đản này luôn lấy đi bất kỳ tiền mặt nào có sẵn mà hắn tìm thấy xung quanh--ngay cả vài đồng 25 xu dùng cho máy giặt công cộng của Nạn nhân Số 2. Nhưng bà Friedlander có hơn hai trăm đô-la trong ví, mà chiếc ví lại nằm ở vị trí dễ thấy. Tôi nói anh biết, càng nghĩ tôi càng tin tất cả chuyện này đều chỉ ra ai đó quen biết bà ấy. Người mà bà ấy đang đợi, nên bà ấy đã để cửa không khóa. Và là người biết bà ấy sống trong căn hộ nào, nên hắn không cần dừng lại hỏi thăm người gác cửa... Mà thậm chí có thể biết cả thói quen của người gác cửa đủ rõ để biết vào đêm có trận bóng, ông ta sẽ không siêng canh gác. Anh nói sao về chuyện này?

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Trung úy Paul Reese <preese@eightyninthprecinct.nyc.org>

Về việc: Đờ dẫn, mục mị.

Và tôi thường thích một ly sữa cao đi kèm trạng thái đó.

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Bác của cậu

Max, bác cậu có kẻ thù nào cậu biết không? Người nào bà ấy quen có thể muốn bà ấy chết ấy? Tớ biết cậu phải gồng mình lên ghê lắm mới nghĩ đến ai khác ngoài cái thân cậu, nhưng tớ nhờ cậu hãy cố một lần, vì tớ. Cậu biết liên lạc với tớ ở đâu rồi đấy.

John

Gửi đến: John Trent<john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander<photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Bác Helen

Tớ không nghe gì từ cậu mấy tuần nay, và khi cậu viết, thì là để hỏi tớ câu hỏi lố bịch về bác tớ? Cậu không bị gì đấy chứ? Kể từ khi cậu bắt đầu dắt con chó chết tiệt đó đi dạo, cậu cư xử rất kỳ quặc với tớ. Kẻ thù ư? Dĩ nhiên là bác tớ có kẻ thù. Bà già đó mồm miệng lắm. Những ai quen bà đều ghét bà, ngoại trừ cô ả hàng xóm mê động vật quái đản nhà bên. Bác Helen luôn tham gia vận động vì một chính nghĩa không

mấy được ưa chuộng hay vì một cái gì đó. Nếu không phải là Hãy cứu bồ câu, thì cũng là Hãy ngăn Starbucks lại. Nói cho cậu biết, nếu tớ mà là mấy thằng thích ngồi công viên nhâm nhi cà phê, tớ sẽ thuê sát thủ tặng cho bà một phát. Hơn nữa, bà già này keo kiệt lắm. Keo NHƯ QUỲ ầy. Cậu hỏi mượn bà--năm trăm đô-la--có là nhiều--thì là y như rằng Thế chiến Thứ hai sắp lại nổ ra, có điều cậu là London còn bà là Luftwaffe. Mà đó là bà già đáng giá mười hai triệu đấy. Này, Trent, tớ không có thời gian cho việc này đâu. Mọi việc ở đây chẳng nhúc nhích theo chiều hướng tốt như tớ đã hy vọng. Vivica đang chứng tỏ ngày càng giống chim hơn. Nàng tiêu tiền như thể nó là dầu dưỡng tóc. Nếu đó là tiền *của nàng* thì ai mà thèm nói, nhưng đằng này có phải vậy đâu. Nàng để quên thẻ ATM. Tớ hỏi cậu, làm sao người ta có thể bỏ quên thẻ ATM khi đi nghỉ chứ? Tớ sẽ chẳng phiền nếu chỉ là vấn đề mua cho vài ba ổ sandwich nhưng cô nỡm này cứ nài nỉ nào là mình cần giày mới, nào là quần soóc mới, nào là đồ tắm mới. Cô nàng sở hữu mười chín bộ bikini có áo khoác dạo biển cùng tông màu. Tớ hỏi cậu, một phụ nữ thì cần bao nhiêu áo tắm hả? Đặc biệt khi người gác cửa và tớ là người duy nhất nhìn thấy chúng.

Phải đi đây. Cô nỡm đang thèm đi Gucci. GUCCI đấy! Trời đất ơi!

Max

Gửi đến: Max Friedlander<photoguy@stopthepresses.com>

Từ: Sebastian Leandro<sleandro@hotmail.com>

Về việc: Tin nhắn của anh

Max. Đã nhận được tin nhắn của anh. Xin lỗi tôi không có ở đó. Anh gọi từ đâu vậy? Nhà của Hemingway hay sao? Tôi nghe nói có một đồng mèo lạc sống lang thang ở đó, hèn gì tôi nghe tiếng mèo gào trong điện thoại khi anh gọi. Này, anh bạn, hiện tại tôi không có nhiều công việc. Tôi đã bảo anh đừng đi tạm nghỉ hay bất cứ cái gì anh gọi cho kỳ nghỉ kéo dài này. Nếu là một tuần thì không nói gì, nhưng đây hóa ra lại là chuyến đi nghỉ rất dài ngày. Cái kiểu biến mất của anh gây tổn hại cho sự nghiệp hơn là giúp đỡ. Nhưng này, tin tức không tệ lắm đâu. Nếu anh có thể kiên trì ở đó thêm mấy tuần, sản phẩm quần áo nghỉ mát-và-đi chơi biển của J Crew và VS sắp tung ra thị trường. Họ đang có ý là Corfu và Morocco, theo thứ tự. Trả không nhiều, tôi biết, nhưng cũng không tệ. Đừng hoảng. Tạp chí áo tắm sắp ra rồi. Gọi cho tôi nhé. Chúng ta sẽ nói chuyện.

Sebastian

Gửi đến: Sebastian Leandro <sleandro@hotmail.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Anh phải đưa tôi ra khỏi đây

Anh không hiểu rồi. Tôi *cần* công việc. Việc gì cũng được. Tôi phải biến khỏi Key West ngay. Vivica gần dở hết chỗ nói. ĐÓ là cái anh nghe khi tôi gọi đấy. Không phải mèo đâu. Cô ta đấy. Cô ta đang khóc. Mà để tôi nói anh nghe, khi Vivica khóc, cô ta KHÔNG CÒN như một siêu mẫu nữa. Hay bất kỳ một người mẫu nào. Trừ những người mẫu mà họ

dùng trong phim kinh dị trước khi đầu ai đó đứt lìa bởi cột điện bay hay gì đó. Dù sao, cô ta đã tiêu tốn hết mức cho phép các thẻ tín dụng của tôi. Tôi nào biết cô ta mua mọi điều khắc trên gỗ trôi dạt mà cô ta bắt gặp, rồi gửi tàu về New York hết. Tôi nói thật đấy. Cô ta nghĩ mình có con mắt tinh đời đối với những đồ vật to lớn, và những đồ vật to lớn đó chính là điều khắc trên gỗ trôi dạt. Cô ta đã mua 27 bức tượng cá heo. KÍCH THƯỚC BẰNG CÁ THẬT. Cần tôi nói thêm không? TÌM VIỆC CHO TÔI NGAY. Tôi sẽ nhận BẤT CỨ VIỆC GÌ.

Max

Gửi đến: Lenore Fleming <lfleming@sophisticate.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: SOS

LENORE THÂN MIỄN,

CHÀO CHỊ! EM BIẾT NÓ NÓI ĐÂY LÀ TỪ MAX, NHƯNG THẬT RA LÀ TỪ EM, VIVICA. EM ĐANG DÙNG MÁY VI TÍNH CỦA ANH ẤY VÌ ANH ẤY ĐÃ RA NGOÀI. EM KHÔNG BIẾT ANH ẤY ĐANG Ở ĐÂU. CHẮC LÀ TRONG MỘT QUÁN BAR Ở ĐÂU ĐÓ. DẠO NÀY ĐÓ LÀ NƠI ANH ẤY HAY LUI TỚI. LENORE, ANH ẤY RẤT ÍCH KỶ! ANH ẤY ĐÃ MẶNG MỎ EM VÌ NHỮNG TƯỢNG GỖ LÀM BẰNG GỖ TRÔI DẠT. ANH ẤY CHẴNG BIẾT THƯỜNG THỨC NGHỆ THUẬT GÌ CẢ. ANH ẤY ĐÚNG NHƯ CHỊ NÓI, HOÀN TOÀN XOÀNG XĨNH. À, CHỊ ĐÃ CẢNH BÁO EM RỒI. DÙ SAO, EM ĐÃ CỐ GỌI CHO CHỊ NHƯNG CHỊ LUÔN Ở BÊN NGOÀI. RỒI DIERDRE

NÓI EM NÊN THỬ EMAIL XEM. HY VỌNG CHỊ ĐỌC ĐƯỢC THƯ NÀY. EM KHÔNG BIẾT PHẢI LÀM GÌ. CHẮC LÀ EM NÊN VỀ NHÀ, CÓ ĐIỀU EM ĐỂ QUÊN THẺ ATM RỒI. THẬT RA LÀ ĐỂ QUÊN CẢ CÁI VÍ. THẬM CHÍ EM KHÔNG CÓ CẢ THẺ TÍN DỤNG, NÊN EM MỚI DÙNG CÁI CỦA MAX. NHƯNG EM SẼ KHÔNG DỪNG, NẾU BIẾT ANH ẤY ÍCH KỶ NHƯ THẾ. CHỊ LÀM ƠN BẢO DIERDRE TỚI CĂN HỘ CỦA EM LẤY VÍ RỒI GỬI NÓ TỚI CHO EM NHỜ QUÁN TRỢ THIÊN ĐƯỜNG Ở KEY WEST CHUYỂN GIÙM. NGOÀI RA CÔ ẤY CÓ THỂ GỬI KEM DƯỠNG THỂ HIỆU KHIEL VÌ EM ĐANG BỊ LỘT DA. CÓ VẬY THÔI. NẾU CHỊ NHẬN ĐƯỢC TIN NHẮN NÀY, GỌI CHO EM NHÉ. EM CẦN AI ĐÓ ĐỂ NÓI CHUYỆN. MAX SAY XỈN SUỐT, VÀ KHI ANH ẤY TỈNH, ANH ẤY NGỦ.

MẾN,

VIVICA

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Nhà gỗ

Được rồi, anh đã làm nó trống rồi. Nếu em muốn nó vào cuối tuần tới, nó là của em--với một điều kiện: EM PHẢI NÓI VỚI CÔ ẤY. Nghiêm túc đấy, John, em có thể nghĩ cô gái này là người đặc biệt, cô ấy chắc là thế, nhưng KHÔNG phụ nữ nào thích bị lừa dối, dù ý đó là tốt--mà anh thì không chắc ý em như thế. Thực sự, anh biết nó không phải. Ý anh là, lừa gạt bà lão và các hàng xóm của bà ấy ư? Đáng khâm phục đấy, John,

rất đáng khâm phục. Dù sao, anh sẽ bảo Bates đem chìa khóa nhà gỗ qua văn phòng em vào sáng mai. Bọn anh sẽ tới chỗ Mim ăn tối hôm nay, vậy nói chuyện với em sau nhé.

Jason

Tái bút: Một thứ anh thường cho là rất hiệu quả với phụ nữ, khi em phải nói với họ điều mà em không nghĩ họ sẽ thích nghe, đó là đi kèm với lời thú tội là một đôi hoa tai kim cương 0.75 cara để trong khung bạch kim, tốt nhất là của hãng Tiffany (hộp màu lục lam gây ấn tượng với hầu hết chị em phụ nữ). Anh thấy đây có thể là mức giá chấp nhận được đối với một phóng viên mảng tội phạm, và anh cho rằng em sẽ cho cô ấy biết luôn phần em là một thành viên của gia đình Trent, nhà Trent Đại lộ Park. Em sẽ đề cập đến, đúng không? Vì anh nghĩ nó có thể giúp ích đấy. Chỉ thế và hoa tai.

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: jerrylives@freemail.com

Về việc: Nhà gỗ

Chà, anh có thể là tên vênh vang, nhưng ít ra anh cũng là kẻ rộng rãi. Cám ơn cái chìa khóa. Dĩ nhiên, em sẽ nhận lời khuyên của anh. Tuy nhiên, nhìn chung em không nghĩ Mel là loại con gái có thể ngã gục vì một đôi hoa tai, từ Tiffany hay nơi nào khác. Dù vậy cũng cảm ơn lời gợi ý của anh. Phải đi đây. Tối qua nàng làm bữa tối cho em và giờ đến lượt em. Ớn Chúa là Zabar có khâu bán thức ăn chuẩn bị sẵn.

John

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Về việc: Nhớ bố mẹ chứ?

Chào con yêu! Cũng một thời gian rồi nhỉ. Con chẳng hồi âm tin nhắn nào của mẹ. Mẹ đoán con vẫn ổn, và con đang bận túi bụi với vụ đám cưới của Lisa Marie Presley. Mẹ thật không hiểu cô gái ấy. Sao cô ấy lại lấy anh chàng Michael Jackson này, mẹ chẳng thể nào hiểu nổi. Con có nghĩ anh ta sẽ trả tiền cấp dưỡng sau ly hôn cho cô ấy không? Con có thể tìm hiểu cho mẹ chứ? Nhân nói tới đám cưới, bố mẹ vừa từ đám cưới của một bạn học KHÁC của con về. Con nhớ Donny Richardson chứ? Giờ cậu ấy là bác sỹ vật lý trị liệu, và KHÁ phong lưu, theo như mẹ hiểu. Cu cậu lấy một cô gái đáng yêu gặp ở một cuộc đua xe NASCAR. Con có thể cần xem xét đến việc tham gia vài cuộc đua NASCAR đấy, Mellie, vì mẹ nghe nói có rất nhiều đàn ông đủ điều kiện có mặt ở những sự kiện này.

Dù sao, đám cưới dễ thương lắm và tiệc chiêu đãi tổ chức tại Quán trọ Fireside. Chỗ mà con, anh con và bố luôn đưa mẹ tới ăn bữa nửa buổi vào Ngày Mẫu thân ấy. Cô dâu đáng yêu lắm còn Donny trông rất đẹp trai! Con khó mà nhìn thấy các vết sẹo kinh khủng do tai nạn ở ruộng bắp mà cậu ấy bị mấy năm trước. Cu cậu chắc chắn đã hồi phục bình thường!

Mọi việc với thằng bé mà con viết cho mẹ lần trước thế nào rồi? Max, mẹ nghĩ, là tên cậu ta. Hay là John nhỉ? Mẹ hy vọng hai đứa đang tiến hành mọi việc chậm rãi. Mẹ đọc trong Ann Landers thấy có nói một cặp chờ cho đến khi cưới mới quan hệ chiếm chưa tới hai mươi phần trăm khả năng ly dị so với những cặp quan hệ trước. Nói đến ly dị, con có nghe tin đồn Hoàng tử Andrew và Fergie đã trở lại với nhau? Mẹ hy vọng họ có thể dàn hòa mọi chuyện. Dạo này hoàng tử luôn trông có vẻ cô độc khi mẹ thấy cậu ấy đứng ở Wimbledon. Viết cho mẹ khi có cơ hội nhé!

Yêu con,

Mẹ

Gửi đến: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Chào mẹ!

Con chào mẹ! Con xin lỗi đã để lâu không gọi hay viết cho mẹ. Con quả thật rất bận. Mọi việc tiến triển tốt. Rất rất tốt. Có khi còn tốt hơn những người đã yêu nhau một thời gian dài. Đó là nhờ chàng yêu con đã kể với mẹ, John.

Mẹ à, con khó lòng chờ cho đến khi mẹ gặp được chàng! Con sẽ đưa chàng về nhà dịp Giáng sinh, nếu con rủ rê được. Mẹ sẽ rất mến chàng cho xem. Chàng vui nhộn, dễ thương, ngọt ngào, thông minh, đẹp trai,

cao lớn và mọi thứ. Mẹ sẽ CHẾT khi gặp chàng. Chàng tốt gấp mấy lần Donnie Richardson. Thậm chí bố cũng thích chàng, con dám chắc luôn đấy.

Ý con là, John biết tất cả về thể thao và động cơ đốt cháy và các trận đánh hồi Nội Chiến và tất cả những thứ bố thích. Ôi mẹ ơi, anh ấy tuyệt vời lắm, và tụi con rất vui vẻ với nhau nên con đi làm muộn suốt cả tuần này là tại vì anh ấy, và con bị cộng vô thêm 8 lần đi làm muộn trong hồ sơ cá nhân. Nhưng con mặc kệ, thật dễ chịu khi ở cùng với ai đó mà không phải đánh đổ nhau và hoàn toàn thẳng thắn với mình, và là người không ngại dùng chữ Y. Đúng thế ạ, chữ Y! Anh ấy yêu con, mẹ! Anh ấy nói thế mỗi ngày, những mười lần một ngày! Anh ấy không như bất kỳ kẻ thất bại nào con đã đi chơi từ lúc dọn đến đây. ANH ẤY YÊU CON. Và con cũng yêu anh ấy. Và con rất hạnh phúc, đôi khi con nghĩ con có thể nổ tung. Thật đấy mẹ ạ. À, con phải đi đây. Anh ấy sẽ làm bữa tối cho con. Nhân nói đến chuyện đó, anh ấy rất thích tài nấu nướng của con. Thật đấy mẹ! Tối kia con làm pasta, và anh ấy rất thích. Con dùng công thức của mẹ để làm nước sốt. Với một chút trợ giúp của thức ăn chuẩn bị sẵn từ Zabar. Nhưng anh ấy không biết thì không sao!

Yêu mẹ,

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjjournal.com>

Từ: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Về việc: Bố mẹ đang

rất vui cho con, con yêu. Thật quý hóa khi con gặp được anh chàng đáng yêu này. Mẹ hy vọng hai con có thời gian rất vui vẻ bên nhau, chuẩn bị bữa ăn cho người kia và có lẽ đi dạo qua Công viên Trung tâm (dù mẹ hy vọng con sẽ tránh xa nơi đó vào ban đêm. Mẹ đã nghe về bọn thanh niên hoang dã). Hãy nhớ rằng có những kẻ ngoài kia (mẹ không nói John của con là một trong số đó) chỉ theo đuổi một thứ, và sẽ NÓI với một cô gái rằng họ yêu cô ta cốt chỉ để đưa cô ta lên giường. Mẹ chỉ nói thế. Không phải vì anh chàng này của con từng làm một việc như thế. Mẹ biết có những kẻ ngoài kia làm thế. Lý do mẹ biết điều này, Melissa, là vì, à, đừng nói với bố con... nó từng xảy ra với mẹ. May thay mẹ kịp thời nhận ra con người này là một trong Số Đó. Nhưng Melissa ơi, mẹ đã tiến rất sâu. Rất rất sâu đến mức sắp cho đi thứ quý giá nhất cho một người rõ ràng không đáng có nó. Mọi điều mẹ chỉ đang cố nói, Melissa, là hãy kiểm một cái nhẫn trên ngón áp út tay trái của con trước khi cho đi tất cả. Hứa với mẹ con sẽ làm điều đó chứ? Vui vẻ nhé -nhưng đừng quá vui.

Yêu con,

Mẹ

Tái bút: Ngoài ra, nếu con có ảnh của anh chàng này, Robbie nói nó có bạn ở FBI sẽ tra trên vi tính của họ để xem cậu ta có bị truy nã vì phạm tội liên bang hay không. Không hại gì đâu, Melissa, chỉ để cho chắc chắn thôi.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournall.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Mẹ của tớ

Vui lòng nhắc tớ đừng bao giờ kể cho mẹ tớ nghe bất cứ điều gì nữa nhé.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu đã kể cho mẹ cậu nghe chuyện gì đó?

Cậu có điên không? Tớ đã nói rõ là không bao giờ tít tê với mẹ bất cứ điều gì. Tuy nhiên, tớ vẫn viết nhật ký để mẹ có thể biết tất cả nhờ tớ có ra đi trước mẹ. Tớ dám cá là mẹ cậu bảo cậu kiểm ngay một cái nhẫn trên tay trước khi lên giường với John. Tớ nói đúng chứ? Cậu có bảo với mẹ là đã quá muộn rồi không? Không, dĩ nhiên là không rồi. Vì bà sẽ lên cơn đau tim và đó TẤT CẢ LÀ LỖI TẠI CẬU. Đồ ngốc. Cậu bắt đầu đi tập lại với tớ chưa? Tập một mình thấy lạc lõng lắm.

Nadine ;-)

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tập thể dục

Nadine, tớ rất thích đi tập lại với cậu. Có điều, anh John này, rồi bài vở George chất chồng lên tớ này, và tất tật mọi thứ khác nữa, tớ không đào đâu ra chút thời gian cho riêng mình. Xin lỗi cậu nhé. Cậu không ghét tớ, đúng không? Làm ơn đừng ghét tớ. Ý tớ là, chúng ta vẫn gặp nhau ăn trưa...

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Ghét cậu?

Cậu CÓ điên không? Còn lâu tớ mới ghét cậu. Chỉ là--tớ không muốn nghe giọng mẹ của cậu--nhưng cậu không nghĩ mọi việc đang diễn ra hơi... nhanh à? Hai người chưa rút ra ở riêng đêm nào kể từ khi cậu...

Mà cậu biết gì về anh chàng này? Ý tớ là, thực sự ấy? Ngoài bác của anh ta ra, cậu còn biết gì về anh ta? Anh ta đi đâu mỗi sáng khi cậu đi làm? Anh ta có ngồi lì trong căn hộ của bác anh ta không? Anh ta có chụp hình cho cậu không? Tớ thì nghĩ, là một nhiếp ảnh gia, anh ta phải muốn chứ. Anh ta có dẫn cậu tới phòng chụp của anh ta chưa, nếu anh ta có một cái? Nơi trú ngụ CỦA ANH TA, không phải căn hộ của bà bác? Thậm chí anh ta có nơi nào để ở không? Cậu có nói về vụ thẻ tín dụng của anh ta bị tiêu xài hết mức cho phép. Anh ta không làm việc để trả nợ cho nó à? Anh ta có đi chụp ảnh bữa nào từ khi cậu quen anh ta? Ý tớ là, anh ta CÓ công việc không, cái mà cậu biết đấy? Tớ chỉ cảm thấy... tớ không biết nữa. Có nhiều việc cậu phải biết trước khi cậu dính quá sâu vào anh chàng này.

Nadine

Gửi đến: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjjournal.com>

Về việc: Cứu em

Em nghĩ em vừa làm một việc xấu. Em gợi ý cho Mel có rất nhiều việc về Max Friedlander mà cậu ấy không biết--ví dụ, anh ta sống ở đâu khi không ngủ ở căn hộ bà bác--và rằng trước khi cậu ấy dính quá sâu vào anh ta, cậu ấy ít ra phải tìm hiểu về chúng chứ. Em phần nào quên mất rằng cậu ấy đã dính khá sâu rồi. Giờ cậu ấy không thèm nói chuyện với em. Ít ra em nghĩ thế. Cậu ấy khóa phòng máy photocopy ở trong cùng DOLLY. Em là người rất xấu, đúng không?

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Mel

Không, em không phải là người xấu. Và anh chắc chắn cô ấy không đang bức em. Cô ấy chỉ đang yêu thôi. Cô ấy không muốn nghĩ đến chuyện nào khác. Sao em không hỏi xem liệu John và cô ấy có muốn ra ngoài ăn tối cùng hai ta tối nay không? Nói họ anh sẽ dọn cho cả bọn món gì đó thật đặc biệt. Anh vừa làm xong món mì trộn mực đen của mực ống ngon tuyệt. Cho anh biết ý với nhé.

Tone

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Chủ đề: Nadine

Cô nương ấy chỉ đang GHEN TỶ thôi, bé cưng ơi. Chỉ vậy thôi. Cô có thấy cái tên khăng khiu mà cô ấy sắp lấy không? Một đầu bếp. Rõ là thế. Một bếp nướng được tôn vinh, tình cờ làm chủ một nhà hàng vì một lý do không sao lý giải được, đang làm rất tốt. Tôi nói gì, không sao lý giải được ư? Hoàn toàn có thể lý giải được: hôn thê của anh ta là nhà phê bình ẩm thực của tờ Tạp chí New York mà! Đừng LO gì hết nhé. Max Friedlander là một nghệ sỹ đang rất được săn lùng và thành công lớn. Vậy giả như anh ấy không có việc trong nhiều tháng? Anh ấy sẽ trở lại hoành tráng như xưa ngay ấy mà. Vì thế cô em hãy lau khô nước mắt và ngẩng cái cằm bị trầy xước đầy tự hào lên. Tôi chắc chắn mọi việc sẽ ổn thôi. Còn nếu không, sẽ luôn có thuốc an thần Xanax, đúng không cưng?

XXX000

Dolly

Gửi đến: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Nadine

Dolly, tốt hơn chị nên coi chừng. Chị đang huyền thuyên về cô bạn thân nhất của tôi đấy. Nadine KHÔNG ghen tỵ. Cậu ấy chỉ đang trông chừng cho tôi thôi. Và anh Tony còn hơn là một bếp nướng được tôn vinh nữa. Anh ấy là đầu bếp tài năng nhất trong toàn Manhattan. Nhưng cảm ơn chị đã nói tốt cho John.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: jerrylives@freemail.com

Về việc: Cuối tuần tới

Này, em định làm gì cuối tuần tới? Em có nghĩ sẽ đi sớm được vào thứ sáu không? Anh định sẽ thuê một chiếc xe để lái tới nhà gỗ dành để nghỉ ngơi trượt tuyết ở Vermont mà có người đã cho anh mượn chìa khóa. Anh biết không có tuyết rơi vào thời điểm này trong năm, nhưng anh hứa, nó sẽ rất đẹp dù không có thứ gì trắng. Và nhà gỗ có đầy đủ tiện nghi, bao gồm một lò sưởi lớn, bồn tắm nước nóng, và phải, có cả chảo vệ tinh cho TV màn ảnh rộng. Anh biết cái đó đủ để em giờ hai tay đồng ý. Em nghĩ sao hả?

Yêu em,

John

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Cuối tuần tới

Em sẽ rất thích đi Vermon với anh. Anh xem có thể mang theo thiết bị chụp hình để chụp trong khi chúng ta ở đó không. Vì anh biết chưa bao giờ em nhìn thấy anh lúc làm việc. Ý em là, với máy chụp hình. Anh đọc mục của em hằng ngày, nhưng em chưa từng nhìn thấy một bức ảnh nào anh chụp, ngoài ấn bản áo tắm SI năm ngoái... Và có lẽ trước khi ta đi, ta có thể ghé qua căn hộ của anh để em tiện thể chiêm ngưỡng nó luôn. Em chưa bao giờ nhìn thấy nó cả. Em không biết anh sống ở đâu khi anh không ở nhà bác, hay anh có loại gì. Ý em là, gu đồ gỗ và đồ đạc của anh.

Và em muốn biết. Em thực sự muốn biết.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: jerrylives@freemail.com

Về việc: Cuối tuần tới

Ta chắc chắn có thể ghé qua căn hộ của anh bất cứ khi nào em muốn. Tuy nhiên anh chỉ sợ em sẽ thất vọng thôi, vì đồ gỗ của nó hầu hết là của hãng Ikea cũng như đủ loại sọt nhựa đựng chai sữa. Việc mang thiết bị chụp hình cùng ta tới Vermont, anh nghĩ nó hơi giống ngày nghỉ mà vẫn làm việc, em không thấy vậy sao? Ta phải nhập gia tùy tục thôi. Sao em bỗng quan tâm tới gu đồ gỗ nhà anh vậy? Em đang nghĩ tới chuyện mời anh dọn vào ở ư? Em không nghĩ thế là hơi muộn sao, vì áo sơ-mi sạch của anh đều nằm trong tủ vải nhà em. Hoặc có lẽ em không để ý. Chúng đang ở đó cả đấy. Và anh sẽ không lấy chúng ra đâu. Trừ khi em hạ cố cho anh một ngăn kéo ở đâu đó.

Yêu em,

John

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu sai rồi

Tớ đã hỏi John liệu tớ có thể xem qua chỗ của anh ấy ở không, anh ấy trả lời là có, và đồ đạc trong nhà là sọt đựng chai sữa và đồ nội thất Ikea. Như thế có nghĩa là nó phải tồn tại, vậy cậu thấy anh ấy CÓ nhà đấy chứ. Và mặc dù tớ chưa bắt được anh ấy xác nhận về vụ việc làm, cứ an tâm đi tớ sẽ bắt được, vì cuối tuần sau bọn tớ sẽ đi xa, sẽ có 14 giờ trong xe với nhau và tớ tính khi đó sẽ tìm hiểu mọi khúc mắc để biết về nghề nghiệp của anh ấy. Vậy cậu cứ chờ ở đó đi nhé.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Tớ sai rồi

Mel, tớ xin lỗi vì đã nói những chuyện đó. Tớ hoàn toàn không có quyền làm thế. Tớ thực sự rất xin lỗi. Có thể chuộc lỗi với cậu bằng cách mời cậu và anh John đi ăn tối không? Tony nói anh ấy có món mì trộn mực đen của mực ống. Hai người đến nhé?

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: À

Cho dù tớ đang rất giận cậu, tớ vẫn sẽ chấp nhận lời mời của cậu, chỉ để cậu có thể thấy cậu SAI thế nào khi nghĩ ra những điều kinh khủng ấy về John. Hẹn gặp hai cậu lúc bảy giờ.

Mel

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Trung úy Paul Reese <preese@eightyninthprecinct.nyc.org>

Về việc: Tên giết người mặc đồ phụ nữ

Được rồi. Tôi không nói anh đúng về việc bà lão biết kẻ tấn công mình, nhưng tôi sẽ nói thế này: Đó rõ ràng là kẻ bắt chước. Anh không nghe điều này từ tôi, hiểu chưa? Nhưng nhớ thằng nhóc tôi đã kể không? Cái đứa mà cha mẹ nó tìm thấy nó bị treo lủng lẳng trên móc cửa nhà tắm và đang mặc đồ lót phụ nữ? Chúng tôi đã làm một cuộc điều tra, và anh biết chúng tôi tìm thấy gì không? Hình như thằng nhóc làm việc cho một trong những công ty giao nhận qua internet. Anh có

biết, bất kỳ lúc nào trong ngày, bất cứ thứ gì anh muốn, anh lên mạng yêu cầu, và họ sẽ giao nó tới cho anh?

Bằng cách làm một cuộc điều tra kín đáo tại nơi thằng nhóc làm việc, chúng tôi phát hiện nó có mặt trong tất cả bảy tòa nhà mà tên thủ ác đã xuất hiện. Chúng tôi tìm thấy một bản in phân công nó giao hàng tại mỗi hiện trường vụ án chính xác vào thời điểm những vụ giết người diễn ra. Nó giết họ trong khi nó phải đi giao kem và băng video. Và đây là phần tệ nhất: thằng nhóc chưa bao giờ để lỡ chuyến giao hàng nào. Không lấy một lần. Giết họ rồi đi đến nơi kế tiếp. Mà anh nghĩ có ai trong chỗ làm của nó từng nhìn ra sự việc người ta hấp hối tại những nơi thằng nhóc này tới giao hàng không? Không hề. Họ phải nói gì về người làm công mẫu mực này? Cậu ta rất trầm lặng, rất nhút nhát. Thằng nhóc KHÔNG BAO GIỜ có thể làm điều gì tàn ác mất nhân tính đến mức giết bảy phụ nữ vì đồ lót của họ và mấy đồng 25 xu dùng cho máy giặt công cộng. Chúng tôi sẽ mang nó xuống tối nay. Hôm qua nó được thả khỏi phòng dành cho những ca được cho là cố tự tử. Nhưng đây mới là phần đáng làm anh quan tâm: thằng nhóc chưa bao giờ giao hàng tới tòa nhà của bà Friedlander. Thậm chí không có ghi chép của bất kỳ ai trong tòa nhà từng gọi cho công việc đặc biệt này. Nói anh biết vậy thôi.

Paul

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Về việc: Nội rất thất vọng

về cháu, John. Tối hôm kia cả nhà lại có một cuộc họp mặt gia đình nữa, và cháu một lần nữa lại không đến. Phải nói là nội đang rất phần nộ do cháu tiếp tục coi thường dòng họ. Thứ nhất là từ chối không chịu nhận hỗ trợ tài chính từ nhà. Thứ hai là cắt đứt mọi liên hệ ruột rà thân thích ra khỏi cuộc đời cháu hoàn toàn. Coi như nội hiểu từ những lời của Stacy là cháu và cái cô Fuller này đang có mối quan hệ lãng mạn với nhau. Nội phải nói là ta ngỡ ngàng khi nghe điều đó, vì nội mới chỉ gặp con bé đó duy chỉ một lần và trong một hoàn cảnh hết sức bất thường. Thực sự, nội không dám chắc là con bé biết hai bà cháu ta có quan hệ thân thích với nhau. Thằng anh cháu và con vợ của nó--nhắc mới nói, người ngợm gì mà to như cái đình; nội khá chắc là tên bác sỹ của nó đã sai về ngày sinh nở, và nội sẽ chẳng giật mình kinh ngạc nếu nó sinh bất kỳ lúc nào vào lúc này--thì hoàn toàn kín đáo kiếm lời khi thảo luận sự việc với nội, nhưng nội cảm thấy chắc chắn rằng cháu đang bận bịu làm một việc gì đó, John.

Hai đứa sinh đôi Ashley and Brittany thì có vài chuyện rất thú vị để bàn về chủ đề đám cưới của cháu với một cô tóc hoe đỏ nào đó, mà chúng cho rằng mình sẽ là các cô bé rải hoa, và đang lập kế hoạch cho tủ đồ của chúng thích hợp với dịp đó. Chuyện này đúng không, John? Cháu tính cưới cô gái này sao, người mà cháu thậm chí chưa thêm giới thiệu hàng họ với cả nhà? Nếu là thế, nội phải nói là nội không mong một thái độ như thế từ cháu. Vài anh chị em họ của cháu, có thể, nhưng không phải cháu, John. Nội rất hy vọng cháu sẽ có biện pháp để điều chỉnh vấn đề này ngay. Có điều hãy cho nội một cái hẹn mà cả hai đứa đều rảnh, rồi nội sẽ sắp xếp một bữa ăn gia đình ngẫu hứng. Nội sẽ rất vui được giới thiệu cô Fuller với toàn thể gia đình Trent... những người hiện đang được tạm tha.

Đừng nhầm sự suồng sã của nội đồng nghĩa với sự thiếu quan tâm, John. Nội quan tâm sâu sắc. Sâu sắc đến nỗi nội có ý bỏ qua thái độ quá sức kỳ quặc của cháu về vấn đề này.

Nhưng chỉ đến mức độ nào đó thôi, cháu của ta ạ.

Chân ý,

Mim

Gửi đến: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Chủ đề: Nội đừng lo

Thưa Mim,

Hãy cho cháu thêm một tuần. Được không nội? Chỉ một tuần nữa thôi, và nội có thể gặp cô ấy--một cách đàng hoàng, lần này. Có một chút chuyện nhỏ cháu phải nói với cô ấy trước.

Nội kiên nhẫn chờ thêm một chút nữa nhé? Cháu hứa nội không bỏ công chờ đâu.

Cháu John

Gửi đến: Sebastian Leandro <sleandro@hotmail.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Có may mắn gì không?

Tôi không nghe gì từ anh. Có tin gì cho tôi không? Bất cứ tin gì?

Này, trong trường hợp anh không hiểu lắm: TÔI CẦN CÔNG VIỆC. Lúc này khả năng chi trả của tôi cực thấp. Vivica bòn rút tôi đến cạn kiệt... Và giờ, hơn bao giờ hết, tôi phải xách gói biến khỏi đây: Cô nàng bắt đầu đề cập đến việc ký cam kết, Sebastian. Kết hôn. Sinh con đẻ cái. Cô ấy hoàn toàn u mê ngu muội vì tôi rồi. Tôi chỉ không hiểu. Tôi phiêu du tới Key West với một trong những siêu mẫu hàng đầu đất nước, và không biết làm sao, kết cục tôi bị phá sản và đang phải giảng giải quan điểm của tôi về dân số đông. Anh phải tìm việc gì đó cho tôi, anh bạn. Tôi nhờ cả vào anh đấy.

Max

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: Sebastian Leandro <sleandro@hotmail.com>

Về việc: Này, anh bạn

Anh quay đít bỏ đi trong suốt mùa bận rộn nhất của chúng ta. Tôi không nói là tôi trách anh. Ý tôi là, là do Vivica cả. Tôi thì tôi cũng sẽ làm thế thôi. Nhưng anh không thể biến mất những ba tháng trong ngành nghề này rồi mong có thể được đón tại nơi anh đã bỏ đi. Tài năng mới mọc lên như nấm. Có vài ba đứa nhóc đang đói tiền ngoài kia giỏi lắm. Thật sự rất giỏi. Và chúng không tính phí nhiều như anh. Nhưng thế không có nghĩa là tôi không cố. Tôi SẼ tìm việc gì đó cho anh. Nhưng anh phải cho tôi chút thời gian chứ.

Tôi sẽ liên lạc sớm ngay khi nghe thấy gì, tôi thề đấy.

Sebastian

Gửi đến: Sebastian Leandro <sleandro@hotmail.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Vậy anh đang nói

Tôi đang đi từ một trong những nhiếp ảnh gia hàng đầu quốc gia sang KHÔNG LÀ GÌ??? Trong thời gian chỉ nhỉnh hơn chín mươi ngày một chút? Anh đang bắt tôi tin chuyện đó sao?

Cám ơn. Cám ơn vì chẳng là gì.

Gửi đến: Lenore Fleming <lfleming@sophisticate.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: SOS

LENORE!

LÀ EM NỮA ĐÂY. VIVICA. CẢM ƠN VỀ CÁI VÍ. EM HIỂU RỒI. EM QUYẾT ĐỊNH KHÔNG RỜI ĐI NGAY. EM MUỐN CHO ANH ẤY THÊM MỘT CƠ HỘI NỮA. EM ĐÃ NGHĨ CÓ LẼ ANH ẤY SẼ XIN LỖI. VÌ EM BIẾT ANH ẤY THẬT LÒNG YÊU EM SÂU ĐẬM. NHƯNG ANH ẤY KHÔNG HỀ! Ý EM LÀ, XIN LỖI ẤY. THẬT SỰ, CÓ THỂ BÂY GIỜ ANH ẤY ĐÃ BẮT ĐẦU BẦN TIỆN HƠN. CHỊ SẼ KHÔNG TIN ANH ẤY ĐÃ NÓI GÌ TỐI QUA ĐÂY. ANH ẤY NÓI ANH ẤY KHÔNG MUỐN CƯỚI EM, KHÔNG BAO GIỜ. ANH ẤY NÓI KHÔNG MUỐN CÓ CON VỚI EM HAY THẬM CHÍ ĐI NGHỈ GIÁNG SINH VỚI EM!!!

LENORE, EM NÊN LÀM GÌ ĐÂY? EM CỨ RẦM RỨC KHÓC SUỐT. EM KHÔNG THỂ TIN ANH ẤY LÀM ĐIỀU NÀY VỚI EM. EM KHÔNG THỂ TIN ANH ẤY Ở CÙNG VỚI EM BA THÁNG Ở KEY WEST, RỒI QUAY NGOẮC NÓI KHÔNG MUỐN MẤT CẢ ĐỜI SỐNG CÙNG EM. EM CHƯA BAO GIỜ THẤY MÌNH BỊ LỢI DỤNG ĐẾN THẾ.

LENORE, CHỊ PHẢI GIÚP EM. EM BIẾT CHỊ CÓ NHIỀU KINH NGHIỆM VỚI ĐÀN ÔNG. CHỊ LỚN TUỔI--GẦN 30 MÀ. CHỊ CHẮC BIẾT CÁCH GIÚP EM CÓ THỂ LÀM ANH ẤY YÊU EM. LÀM ƠN GIÚP EM VỚI.

VIV

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tớ không biết cậu thấy sao

nhưng tối qua tớ vui quá chừng. Cậu cũng vui chứ? Mọi thứ quá tuyệt: món mì trộn mực đen, và hai ông con trai kia có vẻ cũng rất ăn rơ nhau--cậu không nghĩ vậy sao? Ý tớ là, Tony và John ấy. Không phải là tớ biết gì về bóng rổ đại học, nhưng họ bàn luận với nhau về nó khá sôi nổi. Cậu không thấy cậu đã sai về anh ấy ư? Về anh John ấy. Tớ không dám lôi chuyện đầu ti ướp đá ra hỏi, nhưng cậu không nghĩ đó chính là cái độc giả ẩn bản áo tắm SI muốn đọc hay sao? Nó giống như là một phần công việc của anh ấy. Tóm lại, tớ chỉ muốn nói là nhóm ta nhất định nên làm thế này lần nữa, và sớm. Nhưng không phải cuối tuần này, vì cuối tuần này, bọn tớ đi nghỉ ở nhà gỗ mà bạn John cho anh ấy mượn. Và, tớ không muốn tránh né bất cứ việc gì, vì tối qua tớ bảo để tớ cho Tweedle Dum and Ông Peepers ăn trong khi John đưa Paco đi dạo và tớ tình cờ thấy một cái túi của Tiffany thò ra khỏi túi ngủ của John. Cái mà anh ấy sẽ vác đem đi vào cuối tuần ấy. Đúng vậy. Một cái túi của Tiffany. Tớ biết. Tớ biết. Tớ đâu dám mở cò trong bụng. Biết đâu nó là thứ gì đó. Cũng có thể là cái túi anh ấy dùng đựng bút tất khi đi du lịch. Ai mà biết được. Nhưng giả như nó là... cậu biết rồi đấy. Cũng có thể lắm chứ. Thực sự cũng có thể lắm. Tớ chỉ nói thế thôi.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu nói thật chứ?

Cậu thực sự nghĩ anh ấy sẽ cầu hôn? Melissa, hai người bọn cậu chỉ mới đi chơi với nhau có hai tháng. Thậm chí chưa tới nữa. Tớ không muốn làm cậu hụt hửng, nhưng tớ không nghĩ cậu nên vọng tưởng quá nhiều. Cái gì cũng được là nếu cậu nhìn vào cái túi đó, cậu sẽ thấy đôi tất. Đàn ông lạ lùng lắm.

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Lẽ ra tớ nên nhìn, đúng không?

Tớ chỉ không thể. Như thế hình như... không phải chút nào. Ý tớ là, nhìn ấy.

Nhưng Nadine cậu à, có nhiều người đã đính hôn với nhau sau thời gian hò hẹn còn ít hơn cả John và tớ. Nói thật, tớ nghĩ bố mẹ tớ biết nhau có mười phút là ông bà quyết định cưới liền. Không phải tớ nghĩ có cái gì trong túi. Ý tớ là, cái nhẫn. Hoàn toàn không phải vậy. Tớ chắc chắn chỉ tất thôi.

Nhưng nếu không phải thì sao? Tớ chỉ nói thế. Một cô gái có thể mơ mộng mà, đúng không?

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Vậy tớ hiểu nếu nó là cái nhẫn,

cậu tính sẽ nói đồng ý? Đúng thế không?

Không phải là tớ nghĩ cậu không nên. Có điều...

Chỉ là không có gì sai nếu chờ thêm một chút. Thật đấy. Ít ra cậu nên, trong khuôn mẫu chung, chờ cho đến khi bác anh ấy tỉnh dậy, còn không thì là đời. Cái nào xảy ra trước cũng được. Cậu không nghĩ vậy sao?

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tờ đoán

cậu nói đúng. Về việc chờ xem bà Friedlander thế nào đã. Cũng khá lạnh lùng vô tâm khi đi quanh thông báo bọn tớ đã đính hôn trong khi bà cụ vẫn đang hôn mê.

Chúa ơi, thậm chí tớ không biết mình đang nói gì nữa. Làm gì có nhẫn trong cái túi đó. Tờ chắc chắn là đôi tất. Nó phải là đôi tất thôi. Đúng không?

Gửi đến: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Mel

Thế đấy, chấm hết từ đây. Chàng ta sẽ cầu hôn. Có vẻ như cuối tuần này, trong ngôi nhà gỗ lẫm mẫm anh ta mượn cho dịp này. Em không nói là em không tán thành. Ý em là, em thích anh ta. Rất thích. Chỉ là... em không biết nữa. Không thể tổng khứ cái linh cảm xấu đang có về chuyện này. Em bị làm sao vậy nè?

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Em bị làm sao

Em chẳng bị làm sao cả. Em chỉ muốn bạn em hạnh phúc thôi. Và anh không trách em. Anh cũng muốn Mel được hạnh phúc. Cô ấy đáng được hạnh phúc, và không phải vì Freddie Prinze sẽ hẹn hò với Sarah Michelle Gellar, hay bất cứ chuyện gì khác cô ấy đang viết.

Nhưng để được hạnh phúc, đôi khi người ta phải chịu mạo hiểm. Đúng là những mạo hiểm này có thể đưa họ vào nguy hiểm là bị tổn thương. Anh nghĩ đó chính là cái đang làm em hoảng sợ giùm cho Mel. Cô ấy gặp anh chàng này. Anh ta có tiếng phóng dăng. Dính vào anh ta quả là mạo hiểm khôn lường. Nhưng anh nghĩ, đối với cô ấy, thế cũng đáng để làm. Vậy nên em phải đứng lui lại và để cô ấy tự quyết định và thôi bị ám ảnh tâm lý đi. Dù sao, em biết ai là hợp là tốt cho cô ấy chứ? Anh ư? Xời ạ, anh vô tình được chọn thôi.

Mà em biết chuyện gì xảy ra khi tụi mình cố gán Mel cho anh trai Sal của anh rồi đấy...

Này, nếu hai người họ tiến triển và quyết định kết hôn, chúng ta có thể làm đám cưới đôi. Em nghĩ sao hả? Anh đùa thôi mà.

Tone

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournall.com>

Từ: jerryllives@freemail.com

Về việc: Vermont

Vậy em có quần áo lót ấm chưa? Anh nghe nói trời ở đó có thể trở lạnh vào ban đêm. Anh sẽ đi lấy xe lúc bảy giờ, vậy ta có thể lên đường lúc tám giờ. Em nghĩ có thể dậy trước lúc đó không? Anh biết đây sẽ là một thử thách với em. Cũng may, anh, không như vài người, chưa bao giờ lấy chuyện đi muộn thường xuyên để mè nheo với em. Anh đã thuê một chiếc xe lớn hết cỡ với hy vọng là Paco sẽ vừa với ghế sau. Em nghĩ có cơ may nào nó sẽ không lăm le thò đầu ra khỏi cửa sổ xe và nhỏ dãi vào bất kỳ ai ta chạy ngang? Em nghĩ họ có phạt vạ chuyện này không? Văng nước dãi chó vào khách qua đường vô tội?

John

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Vermont

Em có thể sẵn sàng lên đường vào lúc tám giờ. Anh nghĩ em là gì chứ, chậm chạp đến thế cơ à? Em nghĩ Paco sẽ ổn ở ghế sau. Em lo cho Tweedle Dum và Ông Peepers hơn. Em biết Ralph nói sẽ cho chúng ăn, nhưng em rất chẳng hy vọng anh ấy sẽ vượt ve chúng. Anh ấy rất ngại lông chó mèo vương lên đồng phục gác cửa của mình. Không chừng ta nên đề nghị giặt khô cho anh ta khi trở về.

Anh đang nói đùa về quần áo lót ấm, phải không?

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Vermont

Cung à, tôi nghe nói cô sẽ lên miền Bắc với anh yêu vào cuối tuần này. Rồi, định chơi trò vui bên bếp lửa chứ gì. Cô sẽ xịt nước hoa Love's Baby Soft và mặc áo len cổ lọ rộng?

Nói thật, tôi chỉ muốn cho cô vài mẹo nhỏ xiu xiu trước khi cô lên đường, vì cô hơi ngờ nghệch về những chuyện đại loại thế này.

1. ĐỪNG cho phép anh ta ghi tên cô trên hợp đồng thuê xe. Rồi cô sẽ không có lựa chọn nào ngoài việc phải lái xe khi anh ta yêu cầu. Không có gì trông tồi tàn thảm hại hơn việc một phụ nữ lái xe chở một người đàn ông ngồi ở ghế khách. Hội viên trong phong trào nam nữ bình quyền = sống không chồng suốt đời.

2. ĐỪNG tỏ ý muốn ra ngoài lấy củi nhóm lửa ở chỗ để củi. Tôi biết nhện thường sống trong các đồng củi. Cứ để anh ta đi lấy củi, vì Chúa.

3. HÃY xung phong nấu bữa sáng, và làm nó thịnh soạn vào, tốt nhất là có xúc xích. Vì một lý do nào đó, đàn ông hình như thích đánh chén những thức ăn ngậy chất béo bão hòa khi họ ở trong rừng. Anh ta sẽ thể hiện lòng cảm kích với cô trong mọi cách phù hợp.

4. HÃY mang theo đĩa CD riêng. Nếu không, cô sẽ nghe nhóm Grateful Dead and War suốt cuối tuần--chưa nói đến--tôi rùng mình khi viết tên nó - Blood, Sweat, and Tears.

5. HÃY mang đồ nhét tai. Đàn ông bình thường không ngáy có xu hướng ngáy trong rừng, do các dị ứng khác nhau mà hồi ở thành phố không hề có.

6. ĐỪNG để anh ta tắm trước. Các nhà gỗ nổi tiếng là thiếu hụt nước nóng, và anh ta sẽ tắm hết, chẳng chừa cô miếng nào. Phải đòi tắm trước cho bằng được.

7. ĐỪNG quên mang dầu dưỡng thể ăn được. Họ không hề bán những thứ đó ở những thị trấn chán ngắt đó. Nếu cô quên không mang, coi như xong.

Hy vọng những mẹo này hữu ích. Và đừng quên, chúc vui vẻ!

XXX000

Dolly

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>;

Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com.

Về việc: Được rồi

Ai trong hai người nói với Dolly tôi sắp đi xa với John? Hai người PHẢI thôi ngay đi. Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa. ĐỪNG CÓ MÀ RỈ RẢ VỚI DOLLY MỌI VIỆC VỀ JOHN VÀ TÔI NỮA. Chẳng vui chút nào hết. Tôi không cần chị ấy biết mọi việc của tôi. Ít ra thì, không phải những việc tôi không nói với chị ấy.

Mel

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Là vậy đấy

Bọn em sẽ rời đi vào buổi sáng. Và em sẽ làm. Em thề em sẽ làm. Em đã gọi lên cho Chuck ở nhà nghỉ và bảo anh ta qua nhà gỗ sửa soạn bồn tắm nước nóng, cho vài chai rượu vào tủ lạnh, và bắt đầu cho rã đông thịt. Em nghĩ em đã sẵn sàng. Chúc em may mắn đi.

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Em đúng là

thằng ngốc, em biết điều đó, đúng không? Làm cái gì mà để đến mức rơi vào hoàn cảnh éo le này--hay là để nó kéo dài đằng đẳng như thế--anh không hiểu đấy.

Nhưng anh sẽ chúc em may mắn, bồ tèo, vì em sẽ cần đến nó.

Jason

Gửi đến: Lenore Fleming <lfleming@sophisticate.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: SOS

LENORE!!!!!!

HẾT CẢ RỒI. KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC. KHÔNG THỂ NÀO TIN ĐƯỢC. EM CHỈ CÓ THỂ GÕ THÔI VÌ KHÓC NHIỀU QUÁ. HÔM NAY EM TỪ HỒ BƠI VỀ VÀ CHỊ BIẾT EM BẮT GẶP GÌ KHÔNG? ANH TA ĐANG Ở CÙNG MỘT Ắ ĐÀN BÀ KHÁC, LENORE! TRÊN GIƯỜNG CỦA BỌN EM, VỚI NGƯỜI HẦU GÁI!!! NGƯỜI HẦU GÁI ĐẤY!!!! Ắ TA THẬM CHÍ CÒN KHÔNG ĐẸP!! Ắ TA DÙNG KẼ MẮT BẰNG NƯỚC VÀ MÀNG ĐÔI DÉP XEP MANOLO BLAHNIK CỦA MÙA TRƯỚC. CŨNG KHÔNG PHẢI HÀNG THẬT NỮA CHỨ. HÀNG GIẢ GIÁ BÈO!!! VÀ Ắ TA GIÀ!!!CỜ BA MƯƠI LẬN!!! ĐÚNG VẬY ĐẤY. HẾT THẬT RỒI. CHỊ PHẢI CHO EM ĐI CHUYẾN BAY KẾ TIẾP VỀ NEW YORK. EM BIẾT. EM BIẾT CHỊ ĐỊNH NÓI GÌ: EM PHẢI LÀM GÌ ĐÓ ĐỂ RỬA CÁI HẬN NÀY, NẾU KHÔNG EM SẼ KHÔNG

BAO GIỜ THẤY KẾT THÚC. NHƯNG EM CÓ THỂ LÀM GÌ ĐÂY? EM CHẴNG THỂ NÀO GỬI CHO ANH TA MỘT BÓ HỒNG HÉO NHƯ MẤY GẤ LUÔN GỬI CHO EM KHI EM BỎ HỌ. CHUYỆN ĐÓ CHỈ ĐÀN ÔNG LÀM THÔI. EM ĐÃ NGHĨ ĐẾN VIỆC GỬI CHO ANH TA MỘT CÁI KHỔ ĐEO BẰNG KIM LOẠI, NHƯ NAOMI ĐÃ GỬI CHO BOBBY, NHƯNG Ở ĐÂY HỌ KHÔNG CÓ BÁN. EM BIẾT, EM PHẢI TRẢ ĐŨA ANH TA CÁCH NÀY HAY CÁCH KIA. EM PHẢI ĐÁNH ANH TA VÀO CHỖ ĐAU NHẤT. ÔI, KHOAN ĐÃ. EM CÓ MỘT Ý. LENORE, CHỊ ĐẶT CHO EM GHẾ THƯỢNG HẠNG TRÊN CHUYẾN BAY KẾ TIẾP ĐI KHỎI ĐÂY--NHƯNG ĐẶT DƯ RA CHO EM KHOẢNG NỬA TIẾNG. CÓ MỘT CHUYỆN EM PHẢI LÀM TRƯỚC KHI BAY. CHÚC EM MAY MẮN ĐI.

VIV

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournall.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: CHÀO CHỊ

CHỊ KHÔNG BIẾT TÔI ĐÂU, NHƯNG TÊN TÔI LÀ VIVICA, VÀ TÔI NGHĨ CHỊ NÊN BIẾT CÁI NGƯỜI ĐANG DẮT CON CHÓ CỦA BÁC CỦA MAX ĐI DẠO KHÔNG PHẢI MAX, MÀ LÀ GẤ BẠN JOHN CỦA ANH TA, NGƯỜI NỢ MAX MỘT ƠN HUỆ DO MAX ĐÃ GIÚP JOHN THOÁT KHỎI MỘT TÌNH THỂ KHÓ KHĂN HỒI Ở VEGAS KHI ANH TA SUYT CƯỚI MỘT CÔ GÁI LÀM NGHỀ NHẢY MÚA TÓC HOE ĐỎ TÊN HEIDI. JOHN GIẢ BỘ LÀM MAX VÌ MAX KHÔNG THỂ VỀ NEW YORK ĐỂ DẮT CON CHÓ CỦA BÁC ANH TA ĐI DẠO VÌ ANH TA ĐANG Ở KEY WEST VỚI

TÔI. NHƯNG ANH TA KHÔNG MUỐN BÁC ANH TA NGHĨ ANH TA KHÔNG QUAN TÂM, VÌ THẾ ANH TA BẢO JOHN LÀM THAY CHO ANH TA. VÀ TÔI NGHĨ NẾU BÁC CỦA MAX CÓ TỈNH LẠI, CHỊ NÊN KỂ VỚI BÀ ẤY MAX ĐÃ LÀM GÌ. BÀ ẤY RÕ RÀNG NÊN LOẠI ANH TA RA KHỎI CHÚC THƯ VÌ ANH TA KHÔNG XỨNG ĐÁNG ĐƯỢC HƯỞNG TIỀN CỦA BÀ ẤY. NGOÀI RA, CHỊ NÊN BIẾT MAX FRIEDLANDER LÀ MỘT KẺ KHỦNG KHIẾP VÀ AI LÀM BẠN VỚI ANH TA CHẮC CŨNG THỂ THÔI. TẤT CẢ ĐÀN ÔNG ĐỀU NHƯ HEO VÀ TÔI HY VỌNG HỌ CHẾT HẾT ĐI VÀ KHỈ LÊN NẮM QUYỀN NHƯ TRÊN HÀNH TINH KHỈ VÌ NHƯ THẾ MỌI VIỆC SẼ ĐỠ RỐI HƠN. CHỈ THỂ THÔI.

VIVICA

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>;

Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>;

Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Có ai muốn nói tôi biết

tiếng hét vừa nãy liên quan đến chuyện gì không? Và tại sao không ai trong các cô có mặt tại bàn? Thề có Chúa, nếu các cô lại đang ở trong phòng vệ sinh, tôi sẽ xông vào đó và lôi các cô ra. Đi mà gọi cho Cơ quan Thi hành Cưỡng chế và đòi cho được một vụ kiện quấy rối tình

dục chống lại tôi. Tôi không quan tâm. TẤT CẢ CÁC CÔ KHÔNG THỂ BIẾN MẤT CÙNG MỘT LÚC. Đây đâu phải là trại cổ vũ. Các cô nghĩ tôi ngu à? Không ai trong các cô hiểu lúc nào nên tán dóc lúc nào nên làm việc sao, và khi có một tờ báo cần phải phát hành, thì đó là lúc nên LÀM VIỆC???? TRỞ LẠI BÀN VÀ Ở YÊN ĐÓ CHO TÔI!

George

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Mel, gọi cho

anh ấy đi. Gọi hỏi anh ấy cho ra lẽ. Tớ chắc chắn đây chỉ là một trò đùa bệnh hoạn của ả bạn gái cũ. Cậu có thể hiểu rõ ngọn ngành bằng một cú gọi. Cứ gọi đi mà.

Chắc sẽ có một lời giải thích hợp lý cho tất cả chuyện này.

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Không

Cậu không hiểu rồi. Tớ vừa xem lại tất cả các email mà tớ đã nhận trong mấy tháng qua, vì tớ nhớ địa chỉ của người này trông quen quen, nhưng tớ biết đó không phải của John, vì của anh ấy là jerryllives@freemail.com. Và nhìn xem. Nhìn xem tớ tìm thấy gì.

Lá thư đầu tiên anh ta viết cho tớ. Nhìn địa chỉ gửi đi:

<Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

<Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

<Về việc: Bác tôi

<Cô Fuller thân mến,

<Tôi bị sốc. Bị sốc nặng và cảm thấy kinh hoàng khi nghe sự việc đau lòng xảy ra với

<bác Helen của tôi. Bác ấy, tôi chắc chắn cô biết, là người thân duy nhất còn lại của

<tôi. Tôi không biết lấy gì báo đáp cô vì những cố gắng cô đã làm để liên lạc với tôi và

<cho tôi biết về tấn thảm kịch này.

<Dù vậy hiện tại tôi đang đi công tác ở châu Phi--có lẽ cô đã nghe Ethiopia đang có

<hạ hán? Tôi đang chụp ảnh cho Quỹ Cứu trợ trẻ em-- tôi sẽ bắt đầu sửa soạn về

<New York ngay lập tức. Nếu bác tôi tỉnh lại trước khi tôi về đến nơi, xin cô cả quyết

<giùm với bác ấy là tôi đang trên đường về.

<Cám ơn cô một lần nữa, cô Fuller. Những điều họ nói về sự lạnh lùng và vô cảm của

<người New York rõ ràng không đúng trong trường hợp cô chút nào. Chúa phù hộ cô

<nhé.

<Thân ái,

<Maxwell Friedlander

Cùng địa chỉ gửi tới như cái tờ vừa nhận của cái cô Vivica này. Đọc nó đi. NGHE không giống John. John không viết vậy. Nadine, tớ nghĩ cái người Vivica này có thể là đang nói thật! Ôi Chúa ơi, tớ làm gì đây? Tớ không thể gọi cho anh ấy? Tớ phải nói gì hả?

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu sẽ nói gì?

Không tin là cậu đang hỏi tớ câu ấy. Cậu sẽ nói, Này, anh kia, chuyện quái gì đang diễn ra ở đây vậy? Nếu anh nghĩ tôi sẽ đi Vermont với anh sau chuyện này, anh nên suy nghĩ lại đi, nói cho anh biết. Vivica là con nào hả?

Chúa ơi, Mel, cậu đâu phải là kẻ yếu đuối, sao cậu lại như thế này?
GỌI CHO ANH ẤY ĐI!!!

Nadine

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Cung à

Tôi biết hẳn cô đang bức xúc thế nào, và tôi chỉ muốn bảo đảm với cô rằng tôi ủng hộ cô một trăm năm mươi phần trăm. Đàn ông gì mà như trẻ con, đúng không?

Và vì tôi cảm thấy đây là giờ phút cô đang cần, tôi đã gọi đi vài nơi và cuối cùng đã lần ra người đại diện cho Max Friedlander.

Cưng à, tôi ghét là người báo tin cho cô, nhưng Sebastian nói Max đang ở Key West vài tháng nay với siêu mẫu Vivica! Dĩ nhiên là tôi nói, Nhưng Sebastian à, chuyện đó thế nào được, Max đang ở đây dắt con chó của bác anh ta đi ị và cưa cẩm cô bạn nhỏ Melissa của tôi, và Sebastian, người đâu mà đáng yêu quá chừng, đáp lại, Dolly, cưng ơi, đây đâu phải là thập niên chín mươi, bỏ cái kiểu nói mĩa ấy đi. Max gọi cho tôi ba lần một ngày để biết khi nào tôi sẽ tìm việc cho anh ấy vì Vivica đã làm anh ấy cháy túi.

Vậy đấy. Cho dù anh chàng John này là ai, anh ta cũng không thể là Max Friedlander.

Ôi ước gì tôi có mặt ở đó vào cái tối cô đưa anh ta đến Fresche cho chúng tôi duyệt.

Tôi có thể đã bảo thẳng cô anh ta không phải là Max. Tôi trách tôi quá.

Viên Xanax tôi gửi cho cô trong nhà vệ sinh có tác dụng chưa?

XXX000

Dolly

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Cậu tiêu rồi

Cậu ăn trứng cái gì vậy? Cậu ăn trứng cái quái gì vậy? Cậu dám lộn xộn với hàng xóm bên nhà bác tớ à? Cái cô phóng viên tờ Tạp chí ấy? Và làm nó DƯỚI TÊN CỦA TỚ??? Cậu có điên không? Tớ đã bảo cậu dắt con chó của bác Helen đi dạo. Chỉ thế thôi. Chỉ dẫn con chó ngu ngốc đi dạo. Sao tớ lại nhận được các cuộc gọi từ người đại diện của tớ nói có một con mụ Dolly Vargas nào đó, tớ biết cô ta làm ở Tạp chí, đã gọi điện hỏi một đồng câu hỏi về tớ? Cụ thể là làm sao tớ đang ở New York đi chơi với cô bạn Melissa của cô ta, trong khi tớ đang ở Key West hú hí với Vivica? Chuyện này tệ đấy, anh bạn. Tệ hại thật đấy. Tớ đang ở một nơi tồi tệ tại đây, vậy mà cậu còn làm mọi việc tồi tệ hơn. Vivica bắt gặp tớ đang vui vẻ với cô hầu--việc này hoàn toàn không phải lỗi tại tớ: cô ta không nhịn được chạm tay vào tớ--giờ thì cô ta đi rồi. Thú thật là tớ thấy nhẹ cả người, do liên quan đến vấn đề tài chính của tớ. Nhưng khó có thể nói cô ta sẽ làm gì khi trở lại New York. Khả năng cao nhất là thối tung vỏ bọc của tớ. Chuyện này tệ. Rất tệ. Sao cậu không thể làm như tớ đã bảo hả, chỉ chùng ấy thôi? Giờ nếu bác tớ tỉnh lại, bà già ấy sẽ biết tớ đã không bay về chăm sóc đám thú ngu ngốc của bà ấy. Thật không hay chút nào, anh bạn. Đáng ghét quá.

Max

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Cứu

Em nghĩ là em đang gặp rắc rối lớn.

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Em nói cứu

Nghĩa là sao? Cứu cái gì? Làm sao mà em gặp rắc rối lớn? Tưởng em đã đi Vermont. Sao em vẫn còn đây? Stacy nói em hãy viết cho cô ấy, nào cô ấy đang teo dần do ban ngày xem TV quá nhiều.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjourn.com>

Từ: jerrylives@freemail.com

Về việc: Anh biết

em đang ở nhà, anh thấy đèn phòng ngủ em còn sáng. Sao em không ra mở cửa? Hay trả lời điện thoại của anh? Mel, anh biết có gì đó không ổn, và anh nghĩ anh biết đó là chuyện gì, nhưng em không nói chuyện với anh, làm sao anh có thể sửa sai chứ? Vì anh có thể làm điều đó, anh có thể sửa sai, nếu em cho anh một cơ hội. Làm ơn, làm ơn, làm ơn mở cửa ra nào.

John

Gửi đến: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: À, nó đã xảy ra

Cứ như thể em đã biết nó sẽ xảy ra. Em ĐÃ BIẾT anh chàng này tốt tính đến mức không có thực. Và cả cái vụ tên John nữa. Em đã từng nói nickname gì mà lại là John, nhớ không?

Em đã đúng. Em không vui vì mình đã đúng, nhưng em đã đúng. Nickname của anh ta không phải là John. Nó là tên THẬT của anh ta. Đến giờ bọn em chỉ biết bấy nhiêu, ngoại trừ việc biết tên anh ra KHÔNG PHẢI thế: Nó KHÔNG PHẢI LÀ Max Friedlander. Hình như tên Max Friedlander thật đã trả tiền cho anh chàng này ĐÓNG GIẢ làm anh ta, để anh ta (Max thật) có thể đi chơi ở Key West với Vivica, siêu mẫu thay vì bay về lại New York dẫn chó đi dạo. Tội nghiệp Mel. Mel đáng thương quá. Sao em lại phải đúng chứ? Em sẽ trả tiền để không phải đã đúng. Em thà từ bỏ size 12 mới kiếm được để được sai. Em nói thật đấy.

Nad :-(

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Để xem

anh có hiểu đúng không:

Anh chàng Mel đang hẹn hò đang đóng giả làm Max Friedlander-- một gã mà em chưa bao giờ thích, vì những lời đồn đại về anh ta--và giờ bỗng nhiên hóa ra anh ta KHÔNG PHẢI là Max Friedlander. Có điều, thay vì thấy nhẹ nhõm vì anh ta không phải là kẻ đê tiện mà ban đầu em đã tưởng, em lại nổi đóa vì anh ta nói dối. Anh không hiểu phụ nữ bọn em đâu. Thực sự không hiểu. Ý anh là, anh thừa nhận anh ta chẳng

biết suy xét đúng sai, nhưng ít ra anh ta chưa bao giờ chườm đá lên ngực ai.

Gửi đến: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Anh không hiểu sao?

Anh ta nói dối. Anh ta dối cậu ấy. Làm sao cậu ấy tin được bất cứ chuyện lớn nhỏ gì anh ta đã nói, khi anh ta thậm chí chưa bao giờ khai thật tên mình? Anh sao vậy? Anh theo phe nào?

Gửi đến: jerrylikes@freemail.com

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Anh làm hỏng bát hết rồi

Anh bạn, nhớ anh đã cho tôi địa chỉ email và bảo tôi gửi cho anh công thức làm món mì ống Bolognese để anh có thể làm Mel sửng sò?

À, tôi nghĩ anh sẽ không cần đến nó nữa rồi. Vì từ những gì tôi nghe, anh đang lúc xuống chó rồi, nhưng phải thôi. Vậy thỏa thuận là thế nào? Max Friedlander trả tiền để anh nói với Mel anh là anh ta? Vì các cô kia nói thế mà. Tôi không biết anh đang làm cái gì, nhưng tốt hơn hãy bắt đầu gom bao cát lập công sự, vì trọng pháo đang nã vào anh rất lắm. Hoặc thế hoặc bước ra khỏi đó đi, anh bạn. Nghiêm túc đấy.

Hãy tự cứu mình, vì mọi việc đang bắt đầu tồi tệ, nhưng phải thôi.

Chỉ nghĩ là cần cảnh báo cho anh biết.

Tone

Gửi đến: Max Friedlander<photoguy@stopthepresses.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Chủ đề: Không, CẬU mới là kẻ chết rồi

Cậu đang cố làm gì tôi vậy? Cậu có ĐIÊN không? Làm sao mà Mel biết chuyện này? Cậu muốn nói hay với không hay à? Tôi sẽ nói cậu biết cái gì không hay: là CẬU đấy. Thề có Chúa, Friedlander, tốt hơn cậu không nên đặt chân vào thành phố này lần nào nữa, vì nếu không, tôi cam đoan sẽ tìm thấy cậu, và khi đó, cậu sẽ hối tiếc cái ngày cậu được sinh ra.

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Về việc: CÓ CHUYỆN GÌ VẬY??

Sao không ai nói gì với chị cả? Jason nói có chuyện không ổn. Là gì vậy? Em không phải đang ở Vermont sao?

Cái chứng chuột rút chết tiệt này...

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Cậu hãy thôi rên rỉ đi

Cậu nợ tớ một lần, nhớ chưa? Dù sao cũng không phải lỗi tại tớ. Là Vivica. Cô ta đã làm. Hình như cô ta đã gửi email cho cô bạn gái cậu. Tớ tìm thấy tin nhắn trong hộp thư gửi. Muốn xem không? Nó đây, mà tớ

phải nói, đây quả là bằng chứng sáng chói về lỗ hổng trong hệ thống trường công:

<CHỊ KHÔNG BIẾT TÔI ĐÂU, NHƯNG TÊN TÔI LÀ VIVICA, VÀ TÔI NGHĨ

<CHỊ NÊN BIẾT CÁI NGƯỜI ĐANG DẮT CON CHÓ CỦA BÁC CỦA MAX ĐI

<ĐẠO KHÔNG PHẢI MAX, MÀ LÀ GẤ BẠN JOHN CỦA ANH TA, NGƯỜI NỢ

<MAX MỘT ƠN HUỆ DO MAX ĐÃ GIÚP JOHN THOÁT KHỎI MỘT TÌNH

<HUỐNG KHÓ CHỊU HỒI Ở VEGAS KHI ANH TA SUÝT CƯỚI MỘT CÔ GÁI

<LÀM NGHỀ NHẢY MÚA TÓC HOE ĐỎ TÊN HEIDI. JOHN GIẢ BỘ LÂM

<MAX VÌ MAX KHÔNG THỂ VỀ NEW YORK ĐỂ DẮT CON CHÓ CỦA BÁC

<ANH TA ĐI DẠO VÌ ANH TA ĐANG Ở KEY WEST VỚI TÔI. NHƯNG ANH

<TA KHÔNG MUỐN BÁC ANH TA NGHĨ ANH TA KHÔNG QUAN TÂM, VÌ

<THẾ ANH TA BẢO JOHN LÀM THAY CHO ANH TA.

Cô ta còn viết tiếp đọc đến phát ngán, nhưng thôi, tớ tha chẳng bắt cậu đọc của nợ này. Thật tình cậu không thể nói với tớ cậu đang bức xúc. *Tớ* mới là kẻ tàn đời ở đây đây. Nếu mục bác già nhà tớ tỉnh dậy và nghe tất cả, tớ coi như tiêu. Từng xu của bà ấy sẽ chạy thẳng tới Tổ chức giải cứu động vật ASPCA khi bà ta châu diêm vương. Cậu có thể cá là tớ sẽ không thấy một xu teng nào trong đó. Đã đến lúc tớ giải quyết chuyện này một lần cho xong, điều mà lẽ ra từ đầu đã nên làm. Ai biết được? Cậu có thể gặp tớ sớm hơn cậu tưởng đấy. Còn việc dọa tớ hồi tiếc cái ngày tớ được sinh ra, tớ có một lời cho cậu đây: Tiền cấp dưỡng sau ly hôn. Tớ đã tiết kiệm cho cậu chừng ấy năm. Cậu chớ có quên điều đó.

Max

Gửi đến: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Mọi việc không mấy

tốt đẹp lúc này, để trả lời cho thắc mắc của chị. Mel đã biết toàn bộ sự việc giả mạo làm Max Friedlander trước khi em có cơ hội khai báo với cô ấy, và ta hãy nói rằng cô ấy không rất vui về việc đó. Thật ra, cô ấy không nói chuyện với em nữa. Em có thể cần lời khuyên lúc này, nhưng nhà chị không ai nghe điện thoại cả. Vậy đó. Em đoán em phải làm cái điều lẽ ra lúc ban đầu nên làm: nói sự thật với cô ấy. Em đi đây.

John

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: jerryllives@freemail.com

Về việc: Sự thật

Được rồi. Em không ra mở cửa. Em không nhắc điện thoại. Anh BIẾT em đang ở trong đó. Nếu đây là cách duy nhất anh có thể tiếp xúc được với em, vậy thì đây.

Mel, anh đã làm hỏng tất cả. Được chứ? Anh thực sự đã làm hỏng, và anh biết điều đó. Lẽ ra ngay từ đầu anh nên nói thật với em, nhưng anh đã không nói. Không biết bao lần anh suýt làm điều đó--ý anh là, nói sự thật với em. Một ngàn lần. Một triệu lần. Nhưng mỗi lần anh định bắt đầu, anh biết--anh biết ngay--em sẽ phản ứng như thế này, và anh không muốn làm hỏng những gì ta đã có với nhau, vì, Mel ơi, những gì ta có rất đổi tuyệt vời. Em định ném tất cả đi chỉ vì anh đã phạm một lỗi ngu ngốc--được rồi, đại ngu ngốc hay sao?

Không phải anh cố ý dựng chuyện với mục đích gạt gẫm em. À, không hẳn thế. Anh có ý, nhưng khi làm, anh vẫn chưa biết em. Ý anh là, anh nhận cuộc gọi từ Max và mọi điều anh ta muốn là việc này--lừa các hàng xóm của bác anh ta để họ nghĩ anh ta đang lo việc của bà ấy trong lúc bà ấy nằm bệnh viện--nên anh nghĩ, sao lại không? Anh nợ anh ta mà. Anh nghĩ đó là cách hầu như vô hại để trả cái ơn mà anh đã nợ anh ta nhiều năm trước. Em không biết Max Friedlander--Max Friedlande thật--nhưng tin anh đi, anh ta không phải là người em

muốn chịu ơn đâu--như cái ơn mà anh nợ anh ta--vì anh ta có thể gọi cho em vào lúc em ít ngủ tới nhất, và nhìn chung không phải với thái độ vui vẻ cho lắm. Làm sao anh biết trong khi đóng giả Max Friedlander, anh sẽ gặp cô gái anh hằng mơ ước? Anh biết lẽ ra nên nói với em ngay từ đầu, nhưng anh đã không nói, và rồi trước khi kịp biết, anh đã yêu em mất rồi, và anh càng không thể nói với em vì anh không muốn mất em. Anh thề là anh đã định sẽ nói với em vào cuối tuần này. Mel, chuyện này thật nực cười. Anh biết là anh đã làm sai, nhưng chưa bao giờ anh có ý nghĩ làm tổn thương em. Em *chắc hẳn* biết điều đó. Em biết *anh* mà, cho dù tên anh có là gì. Vậy em hẳn biết anh sẽ không bao giờ cố ý làm tổn thương em. Giờ em hãy mở cửa ra cho anh vào để anh có thể gặp mặt trực tiếp xin lỗi. Mel, anh hứa anh có thể làm việc này ổn thỏa lần nữa, nếu em cho phép anh.

John

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjjournal.com>

Về việc: Sự thật

Anh bảo anh muốn tôi mở cửa cho anh vào, nhưng sự thật là, tôi chẳng biết anh là ai cả. Tôi thậm chí không biết cả họ của anh. Anh có thấy điều đó không?

Và anh cũng có thể thôi gõ cửa, vì tôi sẽ không cho anh vào đâu. Theo như tôi biết, anh có thể là tù vượt ngục hay đã kết hôn hay gì đó.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Sự thật

Anh chưa kết hôn và cũng không phải tù vượt ngục. Tên anh là John Trent, và anh là phóng viên điều tra tội phạm của tờ Ký sự New York. Đó là lý do tại sao em đụng phải anh cạnh hồ sục bữa đó--anh đang làm việc thì nó xảy ra. Và anh biết em cảm thấy thế nào về Ký sự, nhưng Mel ơi, anh thề với em, nếu em thấy phiền lòng vì nó quá sức, anh sẽ nghỉ làm. Anh sẽ làm bất cứ điều gì, bất cứ điều gì em muốn, nếu em chịu tha thứ cho anh.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Sao?

Cậu gọi anh ta rồi chứ? Anh ta có xin lỗi chưa? Quan trọng hơn là,
ANH TA TRAO NHÃN CHO CẬU CHƯA?

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Xin lỗi

Anh ta đã xin lỗi. Vì đáng bị thế. Và chưa, anh ta chưa trao nhãn. Nếu nó là nhãn. Cái này tớ không chắc. Và làm như tớ sẽ nhận, nếu nó là cái nhãn.

Nghe này: Cậu biết anh ta là ai không? Cậu biết anh ta thực sự là ai không? Cậu không bao giờ đoán ra nổi đâu. Thử đi. Thử đoán xem anh ta là ai.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Làm sao tớ

biết anh ta thực sự là ai? Anh ta không thể là tên giết người mặc đồ phụ nữ, vì họ vừa bắt được một gã tội đó. Tớ không biết nữa, anh ta không phải diễn viên kịch câm chuyên nghiệp, đúng không? Khoan đã, tớ biết rồi: anh ta là người anh con rơi thất lạc từ lâu của cậu.

Nói xàm cho vui thôi. Coi kìa, Mel, nó có thể tệ đến mức nào chứ?

Nad

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tệ

Tệ hơn cả một diễn viên kịch câm. Tệ hơn cả người anh con rơi.

Anh ta là phóng viên. Của tờ Ký sự.

Mel

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Fuller

lại đang rúc ở cái chỗ quái nào nữa rồi hả? Cô ta liệu hồn đừng có mà đang ở trong phòng vệ sinh đấy. Thề có Chúa, tôi đang bắt đầu nghi ngờ có người đang phục vụ cà phê sữa trong ấy, các cô tiêu tốn quá nhiều thời gian để nhốt mình trong mấy cái ngăn chết tiệt đó... Cô vào trong đó nói với cô ta là tôi muốn có bài viết về vụ chia tay Roberts/Bratt[11] trước năm giờ.

George

Gửi đến: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Thể hiện chút lòng trắc ẩn nào.

Cô ấy vừa phát hiện bạn trai là phóng viên của tờ Ký sự. Cô ấy khóc như mưa kể từ lúc ấy. Ông không thể mong cô ấy coi như chẳng có chuyện gì.

Làm ơn cũng đừng nói với ai chuyện này nhé? Lúc này cô ấy đang trong tình trạng rất xúc động và dễ vỡ. Cô ấy đang cần bề quan tỏa cảng, và cô ấy sẽ không thực hiện được nếu ai cũng giục cô ấy giải thích vì sao mắt cô ấy hoe đỏ.

Nadine

Gửi đến: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Từ: Jimmy Chu <james.chu@thenyjournal.com>

Về việc: Mel Fuller

Em đã nói là hai người họ sẽ không có kết quả rồi mà.

Jim

Gửi đến: Jimmy Chu <james.chu@thenyjournal.com>

Từ: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Về việc: Mel Fuller

Không, cậu đã nói là nếu cô ấy ngủ với anh ta mà vẫn không tiến triển, cô ấy sẽ phải gặp anh ta hằng ngày, vì họ sống kề nhà nhau và như thế sẽ rất bất tiện. Cậu đâu có tiên đoán cuộc tình này tan vỡ. Xin lỗi nhe, cậu chẳng được điểm nào cả.

Tim

Gửi đến: Stella Markowitz <stella.markowitz@thenyjournal.com>

Từ: Angie So <angela.so@thenyjournal.com>

Về việc: Mel Fuller

Tôi đã nói anh ta quá già so với con nhỏ rồi mà.

Angie

Gửi đến: Angie So <angela.so@thenyjournal.com>

Từ: Stella Markowitz <stella.markowitz@thenyjournal.com>

Về việc: Mel Fuller

Đây không phải là về vấn đề tuổi tác. Mà là anh ta--chị có nghe lá thư cuối không?--một phóng viên của tờ Ký sự. Phải, tờ Ký sự đấy!

Chị tin nổi không? Cái chuyện ngủ với kẻ thù ấy.

S

Gửi đến: Adrian De Monte <adrian.de.monte@thenyjournal.com>

Từ: Les Kellogg <leslie.kellogg@thenyjournal.com>

Về việc: Mel Fuller

Nghe gì chưa? Hóa ra anh chàng làm Mel si mê điên đảo là một phóng viên. Của tờ Ký sự, không trật vào đâu. Tôi đoán có khi nó còn tệ hơn nữa. Anh ta có thể đã ngủ với Barbara Bellerieve cũng nên, như gã trước mà cô ấy quen ấy.

Les

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Mel Fuller

Tôi chẳng buồn quan tâm gã này có nằm trong danh sách 10 tội phạm bị truy nã gắt gao nhất của FBI hay không: Cô ấy phải bước ra khỏi nhà vệ sinh và đi giải quyết anh ta ngay, vì anh ta đang ở dưới lầu cạnh bàn bảo vệ, làm mọi cách để được vào. Đi bảo với cô ấy đi.

G

Gửi đến: Baove@thenyjournal.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: John Trent

Vui lòng không cho phép John Trent vào tòa nhà này. Anh ta là phóng viên của tờ Ký sự, ngoài ra còn là một nhân vật rất nguy hiểm. Tôi ủng hộ mạnh mẽ việc sử dụng vũ lực để mời anh ta ra khỏi tòa nhà.

Melissa Fuller

Phóng viên Trang 10

Tạp chí New York

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Amy Jenkins <amy.jenkins@thenyjournal.com>

Về việc: John Trent

Cô Fuller mến,

Vui lòng lưu ý trong tương lai, việc yêu cầu liệt những cá nhân nào vào danh sách những người không được chào đón trong bất kỳ tòa nhà nào thuộc quyền quản lý hành chính của tờ Tạp chí New York phải có văn bản của phòng Nhân sự, là nơi sẽ duyệt và chuyển qua cho bộ phận an ninh, nếu xét thấy có cơ sở vững chắc.

Ngoài ra, cô sẽ thấy chi phí mua cây nhựa đã bị làm hỏng bên ngoài dãy thang máy tầng mười lăm sẽ bị trừ vào tiền lương tháng tới của cô. Việc này là do cá nhân có hành vi phá hoại này được cho là người quen của cô. Vui lòng lưu ý trong sổ tay người lao động của Tạp chí New

York mục E, trang 12 nói rõ người lao động luôn phải chịu trách nhiệm về khách của họ, và người lao động mà khách đến gặp sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm về bất kỳ hư hại do vị khách này gây ra. Cô nên thấy mình còn may vì cô sẽ không bị tính tiền khâu dựng lại ô làm việc mà khách của cô đã ném anh Spender vào. Chúng tôi đã quyết định gửi hóa đơn cho anh Trent.

Cho phép tôi đề nghị cô nên xử lý những chuyện tình cảm lãng mạn của cô bên ngoài các phòng Hành chính của tờ báo này. Một bản sao của lá thư này sẽ được cho vào hồ sơ cá nhân của cô. Chúc cô một ngày tốt lành.

Amy Jenkins

Đại diện phòng Nhân sự

Tạp chí New York

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Chủ đề: John Trent

Cưng ơi, làm sao mà tôi biết được chứ? Ý tôi là, anh ta đứng đó trong sảnh với cái nhìn thâm hiểm trên mặt, và những bông hồng đỏ... sao, nó đủ để làm tan vỡ trái tim của--À, thậm chí là của *tôi.* Và tôi

biết cô định nói gì: Dolly, *chị* có tim sao? Ngỡ ngàng quá nhỉ, nhưng đúng như vậy đấy. Đôi khi tôi cũng bật ngửa với chính mình. Mới hôm kia thôi, tôi đã giải phóng Peter và kiên quyết bảo ông ấy hãy quay về với vợ. Không liên quan đến chuyện tôi nghe đồn hợp đồng lao động của ông ấy sẽ không được ký tiếp. Dù sao, không phải Bảo vệ chưa đọc bản thông báo nội bộ của cô đâu. Về John ấy. Họ nói nó đến ngay sau khi tôi ký cho anh ta vào. Thực ra tôi có làm hại gì đâu nào? Anh ta gây phiền nhiễu cô có một chút thôi mà. Cá nhân mà nói, tôi thích màn trình diễn vô cùng. Cô phải công nhận là, anh ta đang xúc động mạnh. Tôi không biết quý tộc như nhà Trent lại có cảm xúc bạo lực như thế. Tôi nghĩ Aaron sẽ đi tong vài cái răng. Tên phiền toái ngớ ngẩn đó lẽ ra không nên ngăn anh ta đi tới ô cửa của cô như thế. Hơn nữa, luôn thú vị khi có hai người đàn ông đánh nhau vì một người, đúng không. Nhưng cô nghĩ thế có *khôn ngoan* không khi ném trả lại cho anh ta cái hộp Tiffany mà anh ta đang hết sức muốn tặng cho cô? Không thể nói có gì trong đó. Với số tiền anh ta có, nó tối thiểu phải là 3 ca-ra. Tôi hy vọng cô sẽ rộng lòng tha thứ cho tôi như cô sẽ tha thứ cho anh chàng khốn khổ này.

XXX000

Dolly

Gửi đến: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: John Trent

Dolly,

Chị có ý gì khi viết, quý tộc như nhà Trent? Và tiền gì ở đây? John không có tiền. Hết thấy thẻ tín dụng của anh ta đều bị tiêu xài quá mức cho phép. Hẳn chị nhầm anh ta với ai rồi.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Ngược lại thì có

Cô đúng là đáng yêu không bút mực tả xiết. Cô đang cố bảo tôi là cô không biết chàng yêu của cô là người nhà Trent Đại lộ Park? Tôi cứ tưởng đó là lý do cô nổi giận với anh ta--ý tôi là, ngoài việc giả vờ-làm-Max Friedlander. Anh ta đã giới thiệu cô với bà nội tại buổi gây quỹ Trung tâm Lincoln tháng trước rồi còn gì.

Dù vậy khi suy nghĩ tới, tôi áng chùng anh ta chưa nói với cô bà ấy là bà nội của anh ta, đúng không? Do anh ta đang vờ làm Max mà. Ôi trời. Không ngạc nhiên khi cô giận đến thế. Anh ta đã lừa cô, đúng không? Anh ta nói các thẻ của anh ta đã tiêu xài hết mức cho phép? À, tôi chắc chắn anh ta nói thế để không phải lôi thẻ ra. Vỏ bọc của anh ta sẽ bị thổi bay chắc luôn nếu điều đó xảy ra, cô không nghĩ vậy sao? Giả

như cô thấy tên John Trent trên thẻ Bạch kim Am Ex, thay vì Max Friedlander mà cô đang mong đợi? Tôi phải công nhận, đây là một cung cách điển hình của nhà Trent. Cô biết một nửa gia tộc của họ đang nghỉ mát trong tù--cha của John cũng nằm trong diện đó. Phần còn lại đang ở trung tâm cai nghiện. Trời ạ, cơ may nào mà một cô gái tỉnh lẻ như cô lại lọt vào giữa họ? John là gã tệ nhất, từ những gì tôi nghe--anh ta kiếm một công việc như là phóng viên điều tra tội phạm để có thể giả dạng thường dân đi bất cứ đâu anh ta thích, mà không gây ra mỗi hoài nghi là người của bọn họ. Ý tôi là, nhà Trent Đại lộ Park. Tôi nghe Victoria Arbuthnot, cô nàng từng có tình cảm với anh ta nói anh ta thậm chí còn vờ như đang viết tiểu thuyết nữa chứ. Tội nghiệp Mel bé nhỏ. Lẽ ra cô cứ giữ cái hộp Tiffany. Bất cứ thứ gì trong đó, cô đều đáng được nhận hết, vì mọi bối rối ngượng ngịu mà anh ta đã gây ra cho cô. Chà. Tôi nghe nói Barney đang bán hàng giảm giá. Muốn đi không? Tôi sẽ mua cho cô một cái khăn choàng. Có thể nó sẽ làm cô vui lên...

XXX000

Dolly

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Vây đấy.

Chiến tranh xảy ra rồi.

Anh ta nghĩ vì mình là Trent thuộc nhà Trent Đại lộ Park, nên anh ta có thể lừa mọi người và lợi dụng họ làm trò vui rồi bỏ đi được sao? Lần

này thì không đâu. Không ai được giả dạng thường dân với Fuller thuộc nhà Fuller, Lansing, Illinois. Không một ai cả.

John Trent sẽ phải suy nghĩ lại đi, phải thôi.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Tớ thực tình ngại hỏi quá

nhưng cậu đang nói cái gì vậy?

Việc này không liên quan gì đến bà tám Dolly, đúng không? Ý tớ là, Mel à, hãy xem xét ngọn nguồn trước khi làm điều gì vội vàng.

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu nói thì dễ rồi

Cậu đâu phải là người đang lo anh ta đã chi bao nhiêu tiền, và sẽ trả sạch nợ bằng cách nào. Cậu đâu phải là người tự giới thiệu với bà nội anh ta mà thậm chí không biết bà ấy là ai. Cậu đâu phải là người đi khoe khoang anh ta với mẹ cậu. Cậu đâu phải là người nghĩ rằng cuộc cậu đã gặp thứ quý hiếm nhất, một người không ngại kết hôn, một người có vẻ vô cùng tận tụy chân thành với cậu, một người hoàn toàn khác với kẻ cậu từng hẹn hò trước đây, một người không dối trá, không lừa gạt, một lòng một dạ yêu thương cậu. Cậu đâu phải là người có trái tim đã bị dậm nát hoàn toàn. Nhưng đừng sợ. Tớ là phóng viên mà, Nadine. Tớ luôn kiểm tra nguồn trước khi cho ra bài viết.

Mel

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Aaron Spender <aaron.spender@thenyjournall.com>

Về việc: vụ kiện đang chờ xét xử

Anh Trent mến,

Lá thư này được dùng để thông báo với anh ý định đeo đuổi vụ kiện chống lại anh vì nỗi đau tinh thần và thể xác cũng như chi phí thuốc men mà tôi phải gánh chịu khi anh thoi vào mặt tôi tại nơi tôi làm việc. Anh có thể quan tâm khi biết do hậu quả của việc tấn công vô cớ và đầy ác ý này, tôi đã phải chịu một cuộc phẫu thuật răng diện rộng mà sẽ cần đến những theo dõi tiếp theo, tôi được biết, trong mẫu đơn hai lần trông rằng sẽ phải đi tới đi lui hơn 12 tháng có chi phí hơn \$10.000.

Ngoài ra, để bảo đảm sự việc không tái diễn, luật sư của tôi đã khuyên tôi xin một lệnh cấm chống lại anh, mà tôi xin cam đoan với anh là tôi đang làm thế.

Tôi sẽ khích lệ cô Fuller làm điều tương tự, kéo cứ thế này cô ấy lại cãi tôi hành hung anh trước. Khá rõ ràng là cô Fuller không hoan nghênh sự tán tỉnh của anh, và cá nhân tôi xem anh là kẻ hèn nhát và đáng khinh khi đe dọa cô ấy với thái độ như thế trong nơi làm việc của cô ấy. Hơn nữa, tôi vô tình đang giữ đai nâu thái cực đạo, và vì lo sợ sẽ làm người ngoài cuộc vô can bị thương nên tôi đã không nện anh một trận mà anh rất đáng bị thế.

Aaron Spender

Phóng viên cấp cao

Tạp chí New York

Gửi đến: Aaron Spender <aaron.spender@thenyjournal.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: vụ kiện đang chờ xét xử

Cẩn tôi đi.

Gửi đến: Michael Everett <michael.everett@thenychronicle.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournall.com>

Về việc: Trent

Mike,

Tốt hơn ông nên bắt đầu kiểm soát chặt cậu Trent lính của ông. Cậu ta qua đây ngày hôm kia làm loạn cả lên. Thoi gãy mất mấy cái răng hàm của Spender. Tôi thì chẳng phiền lòng gì--giờ thì ít ra tôi không phải nghe cậu ta rên rỉ vì sao tôi không cho cậu ta nghỉ phép ăn lương để tới châu Phi viết một bài về sóc Nam Mỹ đang có nguy cơ tuyệt chủng, hay cái quái gì cũng được mà cậu ta cứ nói oang oang cả tuần nay. Tuy nhiên, tôi đâu có quyền hạ nốc-ao phóng viên cấp cao của tôi. Hãy cực lực khuyến khích cậu ta cho phóng viên chuyên mục lượm lặt của tôi nghỉ ngơi. Cô bé ngoan lắm, và không cần phải bị bức mình.

Trân trọng,

George

Tái bút: Cho tôi gửi lời thăm tới Joan và bọn trẻ nhé.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Về việc: John Trent

Bà trẻ à, tôi biết lúc này bà đang bực bội như chú ong bị nhốt trong hũ đồ chua, nhưng bà không nghĩ mình nên hít một hơi sâu và SUY NGHĨ một chút đi à?

Anh chàng này, tôi công nhận, hành xử quả là bất cần đời, tuy nhiên vẫn là ánh sáng cuộc đời bà trong một khắc đấy. Bà thực sự muốn ném đi tất cả những gì hai người có với nhau chỉ vì anh ta đã chơi một trò đùa ngốc nghếch của bọn nam sinh?

Chàng không có ý làm tổn thương bà đâu. Chàng chỉ đang cố trả ơn cho bạn thôi. Thôi nào, Mel. Tôi có thể hiểu bà đang muốn làm chàng bối rối một chút, nhưng thế này thì bắt đầu lỗi bịch rồi đấy.

Ngoài ra, bà có biết John Trent GIÀU thế nào không? Dolly bỏ nhỏ với tôi tất cả lúc đi ăn trưa ngày hôm qua. Chàng GIÀU KHỦNG KHIẾP. Hàng triệu, chỉ mình chàng thôi, được ông nội để lại. Và chừng à, nhà Trents có nhà cửa khắp mọi nơi, ở Cape, Palm Springs, Boca và Nova Scotia--bà cứ việc gọi tên. Cứ nghĩ đến niềm vui bà sẽ có xem, gần vệ

ting TV tất cả chúng. Bà biết không, tha thứ là hiểu biết đấy. Gợi ý cho bà chút thôi.

Tim

Gửi đến: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: John Trent

Và tôi có thể mời tất cả bạn bè thân cận tới nghỉ cuối tuần trong những nhà nghỉ đó, đúng không? Quên đi, Tim. Ông đúng là lấy vải thưa che mắt thánh.

Ngoài ra, nếu ông nghe kỹ lời Dolly, ông đã có thể đọc giữa các dòng là: Nhà Trent không cưới nhà Fuller. Họ chỉ lợi dụng nhà Fuller để giải trí thôi.

M

Gửi đến: Nadine Wilcock<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Về việc: Mel

Phải làm gì đó với bà Mel thôi. Bà này đang làm quá tay với anh Trent tội nghiệp. Tôi chưa từng thấy bà ấy như thế. Tôi phải nói, tôi mừng là mình chưa bao giờ ủng hộ mặt xấu của bà ấy. Gái này rõ ràng là biết cách ôm mối ác cảm trong lòng. Lẽ ra chúng ta nên biết con người tóc hoe đỏ của bà ấy chứ. Tôi nghĩ bà ấy cần được tư vấn. Bà đồng ý không?

Tim

Gửi đến: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Mel

Tim, cô ấy đang giận, chứ có mất trí đâu. Các lớp chế ngự cơn giận, có lẽ, nhưng đi nhờ tư vấn ư? Anh ta đã NÓI DỐI cô ấy, Tim. Nói dối trắng trợn. Không cần biết lý do vì sao anh ta làm thế, chỉ cần biết anh ta làm là đủ rồi. Ông không biết niềm tin vào đàn ông của Mel dễ lung lay thế nào kể từ khi Aaron để lộ con người thật của anh ta sao? Chết tiệt, thậm chí trước đó nữa, cô ấy tin rằng tất cả bọn họ chỉ muốn một

thứ, chỉ một thứ mà thôi. Rồi giờ anh chàng này, người đầu tiên cô ấy thực sự thích trong thời gian dài, hóa ra giống y như những gã mà cô ấy có cảm tình từ khi dọn đến đây: một kẻ dối trá. Tôi không biết nữa. ÔNG sẽ không bực nếu là ông à?

Nad

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Aaron Spender <aaron.spender@thenyjournal.com>

Về việc: Em

Anh muốn em biết là anh rất hiểu em đang cảm thấy thế nào vào lúc này. Tên Trent đó là kẻ hạ tiện nhất trong những kẻ hạ tiện, một ví dụ rõ nét về bọn nhà giàu có đặc quyền đặc lợi đang lợi dụng kẻ nghèo tầng lớp lao động. Hắn không màng chuyện gì xảy ra với bất kỳ ai trong chúng ta, miễn hắn có được cái hắn muốn. Đàn ông như tên Trent không có lương tâm--chúng được xưng danh là kẻ dẫn đầu, những kẻ tuyệt đối không quan tâm đến thứ gì ngoài sự hài lòng tức thì của chúng.

Mellisa à, anh muốn cam đoan với em rằng bất chấp những gì em có thể cảm thấy vào lúc này, không phải tất cả những ai sở hữu nhiệm sắc thể Y đều là ích kỷ, chỉ nghĩ cho riêng mình. Một số có tình cảm trân trọng và ngưỡng mộ phụ nữ ăn sâu vào lòng. Ví dụ, anh sẽ luôn có tình cảm với em, thứ tình cảm rất thật và kiên định. Mellisa, anh muốn em biết rằng anh sẽ luôn luôn, luôn luôn ở đây vì em--cho dù những kẻ thô lỗ sống trong hang động như tên Trent có thể sẽ cố bẻ gãy tinh thần của anh--chưa nói tới quai hàm của anh. Nếu có chuyện gì--bất cứ

chuyện gì--anh có thể làm cho em, trong giờ phút em cần, đừng ngại cho anh biết nhé, Mellisa.

Chân thành, bây giờ và mãi mãi,

Aaron

Gửi đến: Aaron Spender <aaron.spender@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Anh

Cần tôi đi.

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Về việc: Cháu trai mới của cháu

John yêu quý nhất,

Cháu có thể quan tâm khi biết chị dâu cháu đã hạ sinh một bé trai nặng 4kg cách đây hai ngày. Bố mẹ của thằng bé đã--sai lầm, theo ý của nội--quyết định đặt tên cho nó là John. Cháu sẽ biết điều này rồi, dĩ nhiên, nếu chịu khó gọi cho ai trong gia đình, nhưng điều đó, nội nghĩ, sẽ là đòi hỏi quá sức đối với một chàng trai dám nghĩ dám làm như cháu. Mẹ tròn con vuông khỏe mạnh bình an. Nhưng không thể nói thể với anh trai cháu đang ở nhà một mình với hai đứa sinh đôi trong khi Stacy đang ở bệnh viện. Cháu có thể muốn gọi cho anh trai và tỏ ý muốn giúp đỡ cho phải đạo anh em.

Chân ý,

Mim

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Trùng tên với em

Lẽ ra anh không nên làm thế. Em nói thật đấy. Em là đứa em trai đáng ghét và sẽ là người chú đáng ghét hơn của thằng bé. Không thể tin là em bỏ lỡ chuyện này.

Dù sao cũng xin chúc mừng anh nhé. 4kg hả? Hèn gì Stacy cúi kính vào những ngày cuối. Có một gói nhỏ trang sức Harry Winston đang được chuyển tới chị ấy. Điều tối thiểu em có thể làm vì mọi lời khuyên chị ấy đã dành cho em mấy tháng qua.

Dĩ nhiên, nó không hiệu quả lắm. Em vẫn đang xoay sở để vá víu mọi thứ, nhưng phải thôi. Anh đã đúng khi nói không có phụ nữ nào đủ độ lượng để cho qua một việc như thế. Cô ấy không thêm nói chuyện với em. Em đã tới văn phòng của cô ấy và thảm họa xảy ra. Tên bạn trai cũ của cô ấy cố chơi trò anh hùng và em đã hạ đo ván hắn. Giờ hắn đang thừa kiện em. Em đã cố đưa cô ấy cái nhẫn và cô ấy ném trả nó vào mặt em mà không thêm mở hộp ra. Vẫn chưa phải là điều tệ nhất. Cô ấy đã thay ổ khóa nhà bà Friedlander. Em không thể trở lại tòa nhà để lấy đồ mà không bị cảnh sát hộ tống--anh ta có thông cảm, nhưng lưu ý em, vì em không có quan hệ với chủ căn hộ, nên anh ta không thể đưa em chìa khóa.

Vậy giờ em về lại chỗ của em và không được nhìn thấy cô ấy. Em không biết cô ấy đang làm gì hay đi với ai. Em nghĩ em có thể đứng trước tòa nhà và bắt kịp cô ấy khi cô ấy ra ngoài dẫn chó đi dạo, hay đi làm, hay đi đâu đó, nhưng em sẽ nói gì? Em có thể nói gì chứ? Em chỉ không hiểu. Em chỉ nói dối tên em. Có vậy thôi. Sao chuyện đó lại làm cô ấy bức đến thế? Có đầy rẫy những gã trên khắp cái đảo này nói láo còn kinh người hơn mỗi ngày, vợ và bạn gái họ còn tha thứ được. Sao em rốt cuộc lại là người mà với người ta lời nói dối bị kết án tương đương với tội giết người?

Xin lỗi anh. Em không có ý làm anh buồn trong suốt thời gian vui vẻ này.

Chúc mừng anh nhé và cho em gửi bé John cái hôn kêu rõ to. Em sẽ đến thăm thằng bé vào cuối tuần này. Có vẻ như em sẽ không có kế hoạch nào khác.

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Nhẫn à?

Nhẫn gì? Anh nói hoa tai mà. Mua cho cô ấy hoa tai. Không phải nhẫn. Em đang nói nhẫn gì vậy?

J

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Nhẫn

Em biết anh nói hoa tai. Nhưng em đã mua cho nàng cái nhẫn. Nhẫn đính hôn.

Và không, lần này không giống như lúc ở Vegas. Em không còn uống thường xuyên trong ba tháng qua. Em thực sự tin người phụ nữ này trong tất cả phụ nữ em từng biết, là người em muốn sống cùng suốt quãng đời còn lại. Em định sẽ nói thật với cô ấy, và rồi sẽ cầu hôn, ở Vermont. Có điều thằng khốn Friedlander đã làm hỏng tất cả. Giờ cô ấy không thèm nghe điện thoại, không mở cửa hay trả lời email của em. Cuộc đời em thế là tận rồi.

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Chúa ơi

Anh mới bỏ mặc em một tuần mà em đã làm đời mình rối tung lên rồi. Sao có thể thế được chứ? Được rồi, gặp anh ở văn phòng anh trưa mai rồi tụi mình đi ăn. Anh em mình với nhau may ra có thể nảy ra ý gì để sửa sai vụ này.

Này, chúng ta là Trent mà, đúng không?

Jason

Gửi đến: Sebastian Leandro <sleandro@hotphotos.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Này, anh bạn

Đã nhiều tuần rồi tôi không nghe gì từ anh. Anh có gì cho tôi chưa, hay là chưa?

Đừng liên lạc với tôi ở Key West nữa. Tôi đã về New York. Anh có thể liên lạc với tôi ở chỗ bác của tôi. Anh có số rồi đó. Tôi chỉ ở đó cho đến khi có thể trở lại như xưa lần nữa. Sao lại không nhỉ? Bà già chắc chắn chưa sử dụng tới nó đâu.

Max

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Tôi biết

cô đang bị tê liệt bởi nỗi buồn về sự phản bội ghê gớm của bạn trai cô, nhưng cô có định nộp bài trong chuyên trang để ra báo ngày mai

không, hay là không hả? Chẳng lẽ cô nghĩ ta nên in một khoảng trống lớn với những từ Thất Vọng Vì Đàn Ông ngay chính giữa nó. Như thế chắc chắn sẽ làm ta trông chuyên nghiệp hơn? Chúng ta dứt khoát sẽ bán chạy hơn Kỳ sự, đúng không? ĐƯA BÀI CỦA CHUYÊN TRANG ĐÓ CHO TÔI!!!

G

Gửi đến: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Bình tĩnh, George

Đính kèm: Trang 10, số báo 3.784, kỳ 234

Tôi đã gửi bài vở xuống bàn biên tập cách đây nhiều giờ rồi. Tôi không muốn làm phiền ông vì ông đang bận la hét Dolly vì đã làm hỏng vụ Christina Aguilera--Nạn nhân hay Kẻ phản bội vô hồn? Tôi đã đính kèm một bản Trang 10 của số báo ngày mai cho ông thưởng thức. Và trừ khi ông có ý dừng máy in, nó sẽ được đăng, vì chính Peter Hargrave đã đóng dấu duyệt nó. Ông ấy đang ở đây chờ Dolly, nên tôi đưa cho ông ấy duyệt. Hy vọng ông không phiền. Đọc vui nhé!

Mel

Đính kèm:

Trang 10, số báo 3.784, kỳ 234

Chào buổi sáng, AI MUỐN CƯỚI MỘT TRIỆU PHÚ dấu chấm hỏi, Mel Fuller, với các chứng dẫn, 1) tấm ảnh Vivica, 2) tấm ảnh tòa nhà Quản lý vốn Trent

AI MUỐN CƯỚI MỘT

TRIỆU PHÚ

Chán chường theo dõi 5 tới 10 phần trăm trong tổng số đồng tiền khó nhọc kiếm được biến vào tài khoản tiết kiệm hưu trí 401K hàng tháng, phải không các cô? Sao không thử tích lũy vốn theo kiểu lỗi thời xem nào? Có một triệu phú độc thân ngoài kia đang chán ngán cuộc sống đơn chiếc và đang tích cực tìm một cô dâu. Đúng thế, bạn nghe ở đây lần đầu đấy. Tạp chí New York nghe được thông tin John Randolph Trent--cháu nội của Harold Sinclair Trent quá cố, người sáng lập Quản lý vốn Trent, một trong những hãng môi giới được kính trọng nhất và lâu đời nhất New York--cuối cùng đã quyết định lấy vợ. Vấn đề duy nhất? Anh ấy hình như không thể tìm thấy cô gái phù hợp.

“Tôi đã chán hẹn hò với các người mẫu và ngôi sao điện ảnh đang lên rồi. Họ chỉ chạy theo tiền của tôi thôi,” anh Trent nhận xét với một người bạn, “tôi đang tìm một phụ nữ có tính cách và có của, một phụ nữ bình thường không sống ở Beverly Hills. Tôi muốn yêu rồi cưới một phụ nữ ở Staten Island.” Đó là lý do vì sao một anh chàng 35 tuổi--người thừa kế hai mươi triệu đô-la từ cái chết của ông nội--sẽ phỏng vấn bạn đời tiềm năng trong văn phòng anh ấy tại Ký sự New York lúc chín giờ sáng nay. Khi nào các buổi phỏng vấn kết thúc?

“Khi tôi tìm thấy cô ấy,” anh Trent quả quyết. Vậy hãy đi xuống góc đường số 53 và Madison, các cô gái, trước khi hoàng tử này biến thành ếch và nhảy đi mất!

Tiếng chuông đám cưới cho Cô gái Wonder(bra)

Trong lúc đó, một anh chàng độc thân New York khác gần như không gặp rắc rối tương tự khi tìm Cô Gái Một Nửa của mình. Max Friedlander, 35 tuổi, người chịu trách nhiệm thực hiện những tấm ảnh ướt át trong ấn bản áo tắm Sports Illustrated năm ngoái, mới đây đã kể với một người bạn rằng anh đã bí mật đính hôn với siêu mẫu Vivica, 22 tuổi.

Vivica, sở hữu khuôn mặt đẹp lộng lẫy đã ban vinh dự cho bìa tạp chí Vogue và Harper’s Bazaar, hầu như được biết đến rộng rãi do làm người mẫu cho phiên bản mới nhất của Wonder Bra trong ca-ta-lô Victoria’s Secret xuân năm ngoái. Anh Friedlander nói về lễ cưới sắp đến của mình: “Tôi không thể hạnh phúc hơn. Cuối cùng tôi đã sẵn sàng ổn định và bắt đầu cuộc sống gia đình, và Vivica sẽ là người vợ người mẹ tuyệt vời.”

Vivica không đưa ra bình luận nào, dù người làm quảng cáo của cô bác bỏ khả năng diễn ra một đám cưới trong mùa Giáng sinh.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Việc làm tương lai của cô tại nơi làm việc này

Ngay khi tới tòa soạn, trình diện ở văn phòng tôi, và vui lòng cho tôi biết, trong một trăm chữ hay ít hơn, vì sao tôi không nên đuổi cô.

G

Gửi đến: Peter Hargraves <peter.hargraves@thenyjournal.com>

Từ: Cap Nhat Thong Tin Giao Thong
<yourcommute@newyorktravel.com>

Về việc: Tắc nghẽn tại góc đường số 53 và Madison

Người New York đi lại bằng tàu nên không gặp vấn đề gì với việc đi lại của họ hôm nay. Tuy nhiên đối với các chiến binh đường phố ngoài kia, đó lại là chuyện khác. Vì một tin tức xuất hiện trong chuyên mục Trang 10 của Tạp chí New York hôm nay, đại lộ Madison từ phố 51 đến gần 59 hầu như bị chiếm giữ bởi một hàng dài phụ nữ háo hức được triệu phú độc thân John Trent phỏng vấn.

Cảnh sát đang giục các lái xe sử dụng đường FDR để lên khu phố trên, và tránh hấn khu vực trung tâm. Đây là bản tin cập nhật tự động về tình hình giao thông của NEWYORKTRAVEL.COM.

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Michael Everett <michael.everett@thenychronicle.com>

Về việc: Tôi không biết

ta có nhân vật đình đám trong đây đây. Anh có muốn đầu tư chút tiền nào trong tổng số hai mươi triệu đó vào việc thuê thêm bảo vệ để vào ra tòa nhà của chúng ta không nhỉ?

Mike

Gửi đến: Michael Everett <michael.everett@thenychronicle.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Ông đang nói gì vậy?

Này, tôi đã có một tuần rất dài, đang dọn về lại chỗ của tôi. Ông có thể nói rõ đó là việc gì, rồi làm cho xong không?

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Michael Everett <michael.everett@thenychronicle.com>

Về việc: Anh đang cố nói với tôi

rằng anh không tâm sự với Mel Fuller bên Tạp chí là anh hiện đang tìm một cô dâu?

Và rằng anh không liên quan đến việc có, theo tính toán của Sở cảnh sát New York, mười hai ngàn phụ nữ đứng trên vỉa hè dưới lầu, đang đòi lấy cái hện để gặp anh? Vì nếu anh nghĩa mắt vào tờ Tạp chí số ra hôm nay, nó nói thế đấy.

Mike

Gửi đến: Michael Everett <michael.everett@thenychronicle.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: NÓI DỐI!!!!

Toàn là những lời láo toét!!! Mike, tôi chưa bao giờ nói bất kỳ lời nào như thế--ông biết rõ mà. Không thể tin được. Tôi sẽ vào ngay. Tôi sẽ làm rõ việc này, dù thế nào đi nữa, tôi thề đấy.

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Michael Everett <michael.everett@thenychronicle.com>

Về việc: Cứ ở đó

cộng sự. Cứ ở ngay nơi anh đang ở. Chúng tôi không cần anh tản bộ vào đây để gây cảnh hỗn loạn. Ở yên đó cho đến khi có thêm thông báo.

Mike

Tái bút: Vậy TẤT CẢ đều không đúng? Thậm chí phần nói về việc anh có quan hệ với nhà Trent Đại lộ Park, và có mấy triệu đô-la? Joan đang hy vọng phần đó may ra đúng.

Thấy không, chúng tôi đang cố làm lại cho xong tầng hầm, và... Chỉ đùa thôi.

M

Gửi đến: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: Michael Everett <michael.everett@thenychronicle.com>

Về việc: Xin lỗi

Nhưng ông muốn tôi kiểm soát phóng viên CỦA TÔI? Còn của ông thì sao? Của tôi có thể đã làm long máy cái răng của phóng viên cấp cao bên ông, nhưng của ông đã tạo ra một vụ kẹt xe toàn thành! Ông có biết hôm nay thậm chí tôi không thể len vào tòa nhà nơi tôi làm việc, do nó bị bao quanh bởi mười ngàn phụ nữ đang gào thét--một số đã mặc sẵn áo cô dâu--thét vang, Chọn em đi? Chuyện này còn tệ gấp trăm lần hổ sục. Chỉ ít với chuyện đó, chúng tôi không thể sử dụng nhà vệ sinh. Với chuyện này, chúng tôi không thể vào ra tòa nhà mà không bị bám giập bởi các bà các cô độc thân liều lĩnh, tha thiết muốn lấy chồng và sinh con trước kỳ mãn kinh. Nếu Trent không kiện ông đến sút quần, ông có thể chắc chắn là chúng tôi sẽ làm đấy.

Mike

Gửi đến: Peter Hargraves <peter.hargraves@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Mel

Thật tình, em nghĩ chuyện này tức cười thật. Và anh không được để George đuổi cô ấy, Peter. Anh đã duyệt cho đăng bài, nhớ chưa? Chẳng phải anh là chủ báo của tờ báo này sao? Lệnh anh ban ra dám không thi hành được à? Anh sẽ bênh vực nhân viên của anh và bài của cô ấy hay định phỉ tay hả?

Peter, anh là đàn ông, hay là con chuột?

XXX000

Dolly

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu làm gì vậy hả?

Mel, tớ không tin nổi nữa. TỚ KHÔNG TIN NỔI NỮA. Chỉ với một bài viết, cậu đã làm cả thành phố ngưng hoạt động. CẬU CÓ BỊ ĐIÊN KHÔNG HẢ??? George sẽ giết cậu. Cậu không nghĩ là mình đi hơi quá xa à? Ý tớ là, phải, John nói dối cậu, và đó là sai. Nhưng cậu nói dối toàn khu vực ba bang--hay ít ra là những nơi mà Tạp chí có bạn đọc. Hai sai không làm nên một đúng đâu, Mel.

Giờ cậu sẽ bị đuổi và cậu sẽ phải về nhà sống cùng bố mẹ. Vậy ai sẽ làm phù dâu cho tớ hả????

Nad :-(

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Anh đã phải

đi làm bằng xe đạp hôm nay vì tình trạng lộn xộn ở đường Madison. Có đủ mọi hình dáng và kích cỡ phụ nữ xếp hàng dài bên ngoài tòa nhà Ký sự. Giống như khi họ tổ chức khiêu vũ nhân dịp Năm mới ở Quảng trường Times, có điều mọi người ăn diện hơn. Em nên nhìn thấy nét mặt kinh hoàng của các cảnh sát được điều động tới. Một số còn mặc trang phục chống bạo động. Giờ em thấy vui hơn chưa? Anh nghĩ em có thể nói một cách dè dặt là cả hai còn hơn cả vui.

Tone

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Về việc: Không thể tin là

cuối cùng bà đã bắt đầu sử dụng sức mạnh của cái ác, thay vì của cái thiện. Tôi tự hào đến mức muốn nổ tung. Tiến lên, gái.

Tim

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Về việc: Triệu phú độc thân

Con yêu à, mẹ vừa xem tin tức có một người ở New York đang tìm cưới một cô gái dễ thương ở Staten Island. Mẹ biết con không phải ở Staten Island, nhưng con xinh hơn tất cả những cô mà họ cho lên hình đang đứng trong hàng. Con nên đi thẳng qua đó và đăng ký phỏng vấn vì mẹ nghĩ bất kỳ triệu phú nào cũng sẽ mê tít con.

Và nhớ đem theo cái hình chụp con đăng quang Hoa khôi Hội chợ Hạt Duane nhé! Không đàn ông nào có thể cưỡng lại một cô gái đội vương miện.

Mẹ

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Trung úy Paul Reese <preese@eightyninthprecinct.nyc.org>

Về việc: Nếu anh cần đến thế

lẽ ra anh nên nói gì chứ: Tôi còn một con em chưa chồng đây.

Báo cho anh biết: Đây là vụ báo động mũ-và-dùi cui đầu tiên mà chúng tôi từng có ở khu trung tâm. Anh không kiếm được nhiều cuộc gọi yêu cầu mặt nạ và dùi cui chống bạo động trên đó bởi cửa hàng thời trang cao cấp Saks đâu. Xin chúc mừng nhé.

Paul

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Về việc: Ta xấu hổ vì cháu

Trong tất cả đám cháu của ta, cháu luôn là đứa ta ít mong thấy có mặt trong bất kỳ mục lược lật nào. Nhưng Higgins cho ta xem gì đây hả, ngay sau bữa điểm tâm? Một bài viết rất khó chịu về cháu và cuộc tìm kiếm cô dâu của cháu! Ai muốn cưới một triệu phú, đúng vậy đấy! Ta chỉ có thể phỏng đoán, xem ra không ai khác ngoài M.Fuller đã viết bài báo rác rưởi này, vì cháu đã tìm cách gạt bỏ con bé. Cháu ơi là cháu, làm thế không khôn ngoan đâu. Nội đã không ngừng dặn dò các cháu hãy đối xử cẩn thận với đồ chơi của mình, nếu không chúng sẽ bị hỏng sao? Ta hiểu thêm rằng cả chỗ làm, và giờ là chỗ ở của cháu đều đang bị vây hãm. Nếu cháu muốn, ta có thể phái Jonesy tới đưa cháu về. Ta do dự khi làm thế, đương nhiên rồi, vì hàng xóm sẽ bức bối nếu tất cả những phụ nữ hiện đang đuổi theo cháu xuất hiện bên ngoài nhà họ. Tuy nhiên, ta đã được ngài cảnh sát, người mà như cháu biết, là bạn cũ của ta, bảo đảm rằng sẽ cố gắng hết sức để giữ bọn dân đen tránh xa vỉa hè ra. Cháu cứ việc lưu lại đây vài ngày cùng ta, một nơi an toàn. Ta cũng được bảo đảm, bởi Peter Hargraves, chủ báo của tờ lá cải bản thủ đó, rằng sẽ có cải chính trong một hai ngày tới. Ông ta có ý đuổi cô gái, nhưng ta bảo chẳng cần phải làm thế. Ta tin con bé có lý do chính đáng, dù lý do đó có là gì. Thật vậy đấy, John. Cháu chưa bao giờ học được cách chơi đẹp với bọn trẻ khác cả. Ta thấy ghét cháu lắm.

Mim

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Em đã làm

Em thực sự đã làm rồi. Mim giận lắm. Em biết nội ghét bất kỳ kiểu công khai nào mà. Anh đề nghị em lấy phép nghỉ dài hạn đi. Không có nơi nào em có thể chường mặt trong cái thành phố này mà không bị người ta bàn tán tới. Anh nghe nói thậm chí họ còn chế ra loại sandwich mới: kiểu Trent--chỉ hai lát bánh mì và không có gì ở giữa (do em không xuất hiện để “phỏng vấn”). Sao em không qua đây thăm Stacy và các cháu? Cả nhà anh rất muốn gặp em, và em chưa gặp cái người có tên trùng với em đấy. Em nghĩ sao hả?

J

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Cảm ơn anh đã đề nghị

việc mà Mim cũng đã đề nghị. Nhưng em thích ở đây gặm nhấm sự phiền muộn trong chính cái địa ngục do em tạo ra hơn. Không thể nói là nó không thú vị. Em thậm chí không thể đi xuống cửa hàng góc phố để mua sữa mà không bị gã đứng sau quầy đề nghị giới thiệu con gái. Em càng cố đính chính câu chuyện tìm cô dâu là không đúng sự thật, người ta hình như càng không muốn tin. Họ thích cái ý có một gã đủ giàu để có bất cứ thứ gì trên thế gian trừ một thứ hẳn thực sự muốn...

tình yêu của một phụ nữ đức hạnh. Dĩ nhiên, bất cứ khi nào em cố giải thích rằng em đã có rồi, nhưng em đã làm hỏng, người ta lại *thực sự* không muốn nghe. Cứ như họ không thể hiểu giàu tiền giàu bạc đâu bằng giàu hạnh phúc. Cũng không quá tệ. Em đang có nhiều việc để làm với quyển tiểu thuyết của em. Nó được viết theo dạng hài. Em thực sự nhớ con chó ngu ngốc đó. Bọn mèo nữa. Em đang nghĩ đến việc kiếm một đứa. Ý em là, con chó. Hoặc có lẽ một con mèo. Em không biết nữa. Em thậm chí còn không thích hợp trong việc kết giao với con người nữa là. Không phải là em không tiếp tục cố đâu. Em gửi hoa cho Mel hằng ngày--ngay cả ngày sau khi bài báo xuất hiện. Nhưng em có nghe gì từ cô ấy không? Không một lời. Em hình dung vĩa hè bên ngoài Tạp chí New York bị vứt đầy hoa hòa giải của em do cô ấy ném từ cửa sổ xuống.

Phải ngừng viết đây. Đồ ăn Trung Quốc--cho một người--tới rồi.

John

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournall.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Em hạ được anh rồi.

Được chưa? Em hài lòng rồi chứ? Bài báo đó đã gây cho anh bao ngỡ ngàng không sao kể xiết. Họ vẫn chưa cho anh đi làm. Gia đình anh vừa mới nói chuyện với anh. Anh không nghe gì từ Max, nhưng anh đoán hẳn cũng đang bị trừng phạt đích đáng. Ta làm bạn lại nhé?

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Chủ đề: Ta làm bạn lại nhé?

Không.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Phòng Nhân sự <human.resources@thenyjournal.com>

Về việc: Đình chỉ công tác

Cô Melissa Fuller mến,

Đây là tin nhắn tự động từ phòng Nhân sự của Tạp chí New York, tờ báo ảnh hàng đầu của thành phố New York. Vui lòng hiểu rằng kể từ ngày hôm nay, công việc của cô tại tờ báo này bị đình chỉ không ăn lương. Công việc của cô sẽ được phục hồi lại sau 3 ngày làm việc nữa. Hành động này là kết quả của bài viết mà cô đã không nộp qua các cấp duyệt trước. Vui lòng lưu ý để tham khảo trong tương lai rằng mọi bài viết phải nộp qua biên tập bộ phận trước, không được gửi trực tiếp tới bàn biên tập.

Cô Melissa Fuller, chúng ta ở đây tại Tạp chí New York là một đội. Chúng ta chiến thắng như một đội và cũng thua như một đội. Cô Melissa Fuller, cô không muốn có mặt trong một đội chiến thắng hay sao? Vì vậy xin cô vui lòng làm phần việc của mình để thấy rằng bài vở của cô được chuyển qua các cấp duyệt bài kể từ giờ trở đi!

Thân ái,

Phòng Nhân sự

Tạp chí New York

Vui lòng lưu ý bất kỳ lần đình chỉ nào nữa trong tương lai có thể dẫn đến bị đuổi việc.

Email này là mật và không có giá trị với bất kỳ ai không phải là người nhận gốc. Nếu bạn nhận email này do lỗi, vui lòng thông báo cho người gửi và xóa nó trong hộp thư hay bất kỳ máy lưu trữ nào.

Gửi đến: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournall.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Đình chỉ công tác sao, George? Thật vậy chứ?

Hắn là ông đang quá kịch tính rồi? Đây chỉ là một trò đùa nhỏ nhằm vào kẻ thù chính của chúng ta. Tôi sốc khi thấy ông không thích thú tẹo nào về chuyện này.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Báo cho cô hay

là chính Hargrave đã khẳng định đình chỉ cô, không phải tôi. Không phải là tôi nghĩ cô không đáng bị thế. Vả lại, ông ấy phải làm sao đây? Bà nội của Trent la um lên bảo ông ấy phải làm gì đó. Đó là đình chỉ cô hay in bài cải chính. Nhưng làm sao cô có thể cải chính một chuyện tào lao cơ chứ? Cô nói lý rằng việc anh ta nhận xét với một người bạn là điều không thể bác bỏ. Tốt hơn cô nên mừng vì không có khả năng anh chàng sẽ cầu hôn cô. Cô chắc chắn đã làm những người lẽ-ra-sẽ-là-người-nhà chồng cô không còn yêu mến cô nữa.

G

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Đình chỉ ư????

Cậu đùa sao??? Họ có thể làm thế á? Ôi Mel, việc này ngày càng xấu đi! Tớ sẽ làm gì nếu thiếu cậu trong ba ngày? Tớ sẽ chết vì buồn chán!

Có giúp được gì không nếu tớ tổ chức một cuộc bãi công để phản đối?

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Đình chỉ công tác

Nào nào, không tệ đến thế đâu. Tớ có phần đang trông đợi nó đấy. Tớ đã không nghỉ chút nào một thời gian rồi. Nó sẽ cho Paco và tớ cơ hội gắn kết với nhau lần nữa. Và Chúa biết tớ đã không đến thăm bà Friedlander trong bệnh viện bao lâu rồi. Bà ấy không biết, tớ chắc chắn, tuy vậy tớ vẫn thấy có tội sao ấy... ngay cả khi bà ấy hóa ra không phải là bác-chồng của tớ. Đừng lo cho tớ. Tớ ổn mà. Nói thật đấy.

Mel

Gửi đến: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Chào mẹ!

Con chỉ đang tự hỏi là mẹ có biết còn cơ hội nào ở Văn thư Hạt Duane cho con không. Mẹ có nhắc đến một lần là mẹ nghĩ Mabel Flemming quan tâm đến việc thuê con làm người viết mục Giải trí và Nghệ thuật của họ. Con đã suy nghĩ rất nhiều về việc đó, và con đi đến kết luận rằng con thực tình đã chán ngán thành phố, và muốn về nhà một thời gian. Mẹ cho con biết nếu Mabel vẫn cần người nhé? Cảm ơn mẹ.

Mel

Tái bút: Đừng lo cho con. Con ổn. Thật đấy.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Về việc: Con yêu, ý con là sao?

Con thực sự đang nghĩ đến việc về nhà? Ôi, bố mẹ không thể nào mừng hơn được nữa. Ý mẹ là, cũng tốt cho con khi đi ra thành phố lớn và cố chứng tỏ bản thân, nhưng sự thật là con đã làm thế xong rồi. Giờ đã đến lúc con nghĩ đến việc ổn định gia đình, và bố mẹ hết sức hài lòng khi thấy con muốn làm việc này tại đây ở Lansing yêu dấu. Và mẹ không muốn con nghĩ bà con quê mình không biết mở mang ra thế giới, bởi vì con biết mới hôm kia thôi họ đã mở một thương xá Big Kmart! Con tin nổi không? Một Big Kmart, ngay tại Lansing đây. Dù sao, tin tốt là: mẹ đã gọi cho Mabel ngay và hỏi bà ấy còn cần người viết mục Giải trí và Nghệ thuật không, bà ấy liền đáp, Chết tiệt, còn chứ sao không! Công việc là của con, nếu con muốn. Trả không nhiều--chỉ \$12,000 một năm. Nhưng con yêu, nếu con sống ở nhà, con có thể tiết kiệm hết ngần ấy, và dùng nó để trả trước cho nhà riêng của con khi con tốt cuộc cũng lấy chồng. Ôi, tại mẹ mừng quá thể thôi. Con có muốn bố mẹ lái xe ra rước con không? Chỉ cần cho mẹ biết khi nào con muốn về là bố mẹ ra đón con liền! Ôi con yêu của bố mẹ, bố mẹ yêu con nhiều lắm, và rất nóng lòng được gặp con!

Bố mẹ

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu chắc là

cậu ổn chứ? Tối qua hình như không phải là cậu nữa. Tớ biết cậu không phấn khích cho lắm với vụ đình chỉ công tác, và vụ anh chàng John vẫn còn làm cậu ử rử...

Nhưng hình như cậu có vẻ lạc lõng hơn bình thường tại phòng thử đồ hôm qua. Không phải vì cậu ghét cái đầm của cậu đấy chứ? Vì quá muộn rồi không thể lựa những cái mới...

Đang nhớ cậu,

Nad

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu đùa à?

Mọi việc vẫn tuyệt. Hôm nay tớ dành hẳn hai tiếng để ngâm mình trong bồn tắm đầy bọt, rồi xem chương trình Rosie, và làm móng, và dắt Paco ra ngoài, rồi cho chăm sóc móng chân, và xem phim buổi trưa, và đọc hết cuốn Vogue tháng chín (tất cả 1600 trang) và ăn một hộp bánh Ring Dings và đưa Paco ra ngoài... Tớ như bị say thuốc ấy! Nhưng cảm ơn cậu đã hỏi.

Mel

Tái bút: Hôm nay có hoa nào từ John không?

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Không có hoa nào

từ John hôm nay. Nhớ chưa? Cậu gọi cho người bán hoa nói sẽ kiện tội quấy rối nếu họ không dừng lại.

Mel, sao cậu không gọi cho anh ta? Cậu không nghĩ chuyện này kéo dài thế là đủ rồi à? Ý tớ là, anh chàng rõ ràng đang điên lên vì si mê cậu--hay ít ra là từng thế, cho đến khi có trò quảng cáo triệu phú. Tớ thực sự nghĩ hai người là một cặp đẹp đôi. Cậu không thể cố một lần nữa hay sao?

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Khoan đã

CẬU là người đã nói mình ngờ ngợ suốt là có cái gì đó không đúng về hấn. Rồi giờ cậu muốn tớ GỌI cho hấn? Cậu muốn TỚ gọi cho HẤN??? Sau những gì hấn đã làm??? CÒN KHUYA NHÉ!!!

Chúa ơi, Nadine: tớ đang viết cho bà Friedlander tất cả mọi chuyện, nghĩ anh ta và tớ sẽ sống suốt đời với nhau. Rồi tớ phát hiện ra đó không phải là tên thật của anh ta, và cậu muốn tớ GỌI CHO ANH TA??? Cậu làm sao vậy? Hội chứng trước kỳ kinh nguyệt hay sao? Thôi đi nhé. Tớ KHÔNG BAO GIỜ gọi cho anh ta đâu. KHÔNG BAO GIỜ KHÔNG BAO GIỜ KHÔNG BAO GIỜ KHÔNG BAO GIỜ KHÔNG BAO GIỜ.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Thôi được rồi

Tớ hiểu rồi. Chà. Thứ lỗi cho tớ vì đã đề nghị như thế.

Gửi đến: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Phù dâu của em

đang mất hết hy vọng. Em phải làm sao đây?

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Dứt khoát

em phải mời John đi dự đám cưới. Nghiêm túc đấy. Ngay phút cô ấy nhìn thấy anh ta, cô ấy sẽ tan chảy ra. Ít ra, đó là điều luôn xảy ra trong phim.

Tone

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Chìa khóa

Vâng, là tôi đây. Max Friedlander thật, lần này. Tôi sắp trở về New York, và cần chìa khóa vào căn hộ của bác tôi. Tôi hiểu là cô đã thay ổ khóa, và đang giữ tất cả các chìa khóa. Cô vui lòng đưa chìa khóa cho người gác cửa để anh ta cho tôi vào ngày mai.

Chân thành,

Max Friedlander

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Chìa khóa

Làm sao tôi biết đây là Max Friedlander THẬT? Làm sao tôi biết anh không phải là kẻ mạo danh, như Max Friedlander lần trước tôi gặp?

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Chìa khóa

Vì nếu cô không đưa sẵn chìa khóa vào căn hộ của bác tôi cho tôi, tôi sẽ kiện cô. Hiểu chưa?

Thân ái,

Max Friedlander

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Chìa khóa

Được thôi. Tôi sẽ nói người gác cửa kiếm cho anh một chìa.

Xin hỏi anh định làm gì với Paco và lũ mèo?

Mel Fuller

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Chìa khóa

Đưa TẤT CẢ các chìa cô có cho người gác cửa. Tôi có ý chuyển tới sống ở căn hộ của bác tôi thời gian này, vì vậy tôi sẽ chăm sóc Paco và lũ mèo. Sự phục vụ của cô, dù đáng trân trọng, không còn cần nữa, cảm ơn nhiều.

Max Friedlander

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Chìa khóa

Đừng lo. Khi bác anh tỉnh dậy, tôi nhất định sẽ kể hết cho bà cụ nghe về “thái độ” của anh. Và về việc anh vội vã đến bên bà lúc bà cần thế nào. Anh biết không, có một cái tên dành cho những kẻ như anh, có điều tôi quá lịch sự không thể viết ra đây.

Mel Fuller

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Chìa khóa

Cô có thể kể cho bà ấy bất cứ chuyện gì cô muốn. Vì tôi có tin cho cô đây, thưa cô: Bà ấy sẽ không tỉnh lại.

Bạn của cô,

Max Friedlander

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tên bạn Max của anh

là một con người đánh khinh nhất hành tinh, và việc anh có thể làm ơn cho anh ta quả là vượt quá tầm hiểu biết của tôi. Tôi chỉ muốn anh biết điều đó.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Việc em chịu

viết cho anh nghĩa là em đã tha thứ cho anh rồi phải không? Anh đã để lại nhiều tin nhắn cho em tại tòa soạn, nhưng họ nói em đã không đi làm cả tuần nay. Em lại bị ốm hay sao? Có gì anh có thể giúp không?

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournall.com>

Về việc: Max Friedlander

>Việc em chịu viết cho anh nghĩa là em đã tha thứ cho anh rồi sao?

Chưa.

>Anh đã để lại nhiều lời nhắn cho em tại tòa soạn, nhưng họ nói em đã không đi

>làm cả tuần nay. Em lại bị ốm hay sao?

Đó là vì tôi bị đình chỉ công tác. Không phải việc của anh.

Max sẽ dọn vào căn hộ của bác anh ta. Tôi vừa thấy anh ta ở hành lang.

Không thể tin là hai người từng là bạn với nhau. Anh ta là kẻ ích kỷ nhất mà tôi xui xẻo đã gặp. Khoan đã. Nghe thử cái này xem. Hai người xứng nhau đấy.

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Mel

Vậy tôi nghe cậu đã về lại thành phố, và đang sống trong căn hộ của bác cậu.

Tuyệt đấy. Đúng là quá tuyệt. Hy vọng cậu nhớ tôi đã viết gì lần trước chúng ta liên lạc, vì nó vẫn là sự thật: nếu tôi thấy cậu, cậu coi như rồi đời.

Và nếu tôi nghe một lời nào từ Mel rằng cậu đang ngược đãi cô ấy trong bất kỳ cách nào, tôi sẽ lao đến xử cậu ngay. Tôi không nói đùa chuyện này đâu, Max. Tôi có bạn bên cảnh sát và họ sẽ vui lòng nhìn chỗ khác trong khi tôi tấn cậu tới tấp. Tất cả chuyện ở Trang 10 về cậu và Vivica--là lỗi của tôi, không phải của Mel. Vậy nên đừng làm gì nực cười, tôi cảnh cáo cậu đấy, nếu không cậu sẽ hối tiếc.

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Mel

Chuyện gì trên Trang 10 về tớ và Vivica? Cậu đang nói gì vậy? Mà tại sao cậu vẫn hần học thế? Ý tớ là, cô gái trông không đến nỗi nào, nếu cậu thích mẫu người này, nhưng chẳng có gì đáng nói cả. Trời ạ, rõ là cậu không còn vui nhộn như ngày xưa nữa.

Max

Tái bút: Họ có đang thuê nhiếp ảnh viên ở Ký sự không? Vì tớ phải nói với cậu, tớ rất cần công việc.

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: Vivica@sophisticate.com

Về việc: Đám cưới của chúng ta

MAXIE!!!

EM VỪA TRỞ VỀ TỪ BUỔI BIỂU DIỄN THỜI TRANG Ở MILAN, VÀ CÓ NGƯỜI ĐÃ CHO EM XEM BÀI VIẾT VỀ ANH VÀ EM TRONG TỜ BÁO!!! ĐÚNG VẬY CHỨ??? ANH THẬT SỰ MUỐN CƯỚI EM??? ANH

ĐANG Ở ĐÂU??? EM ĐÃ[12] GỌI TẤT CẢ CÁC SỐ CŨ, NHƯNG HỌ NÓI CHÚNG ĐÃ BỊ CẮT. CUỐI CÙNG DIERDRE TÌM CHO EM TÀI KHOẢN EMAIL NÀY ĐỂ EM CÓ THỂ THỬ VIẾT CHO ANH. EM HY VỌNG ANH NHẬN ĐƯỢC THƯ VÌ EM THẬT SỰ MUỐN ANH BIẾT RẰNG EM ĐÃ THẢ THỨ CHO ANH VÌ NHỮNG GÌ ĐÃ XẢY RA Ở KEY WEST VÀ EM RẤT RẤT HY VỌNG CHUYỆN HỌ NÓI TRÊN BÁO LÀ THẬT!!!

YÊU ANH,

VIVICA

Gửi đến: Sebastian Leandro <sleandro@hotmail.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Chuyện quái gì

đang diễn ra quanh đây khi tôi đi vắng vậy? Cái Trang 10 này là sao? Và tại sao Vivica nghĩ tôi muốn cưới cô ta? Tôi thề là tôi mới rời thành phố có mấy tháng mà mọi người đều trở nên mất trí hết rồi.

Max

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: Sebastian Leandro <sleandro@hotmail.com>

Về việc: Xin lỗi vì là người báo tin này trước nhất với anh

nhưng có một bài đăng trên Trang 10, là mục lượm lặt của tờ Tạp chí New York, nói anh đã cầu hôn Vivica và đang háo hức muốn bắt đầu một gia đình với cô ấy.

Làm ơn đừng bắn người đưa tin.

Sebastian

Gửi đến: Vivica@sophisticate.com

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Đám cưới của chúng ta

Trái với những gì cô có thể đọc trong mẩu rác mà vài người trong thành phố gọi là báo, tôi chưa từng, lúc này và trong cả những ngày qua, nuôi dưỡng ước mơ lấy cô làm vợ.

Chúa ơi, Vivica, do cô mà tôi đang sống trong cảnh gần như nghèo túng! Chỉ có thằng ngu mới lấy cô. Hay một gã có quá nhiều tiền đến

nổi không buồn quan tâm cô đã mua bao nhiêu cá heo gỗ. Sao cô không thử gọi Donald Trump một cú xem? Tôi cá ông ta sẽ nhận lại cô.

Max

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Vivica@sophisticates.com

Về việc: MAX FRIEDLANDER

CHỊ FULLER MIỄN,

CHÀO CHỊ. CHẮC CHỊ KHÔNG NHỚ TÔI. TÔI LÀ NGƯỜI ĐÃ NÓI VỚI CHỊ VỀ MAX VÀ BẠN ANH TA ĐANG CHƠI KHẲM CHỊ. DÙ SAO, MỘT NGƯỜI BẠN CỦA TÔI ĐÃ CHO TÔI XEM BÀI BÁO CHỊ VIẾT TRONG ĐÓ NÓI MAX MUỐN LẤY TÔI. NHƯNG TÔI VỪA HỎI MAX CHUYỆN ĐÓ, VÀ ANH TA NÓI KHÔNG MUỐN. KHÔNG MUỐN LẤY TÔI ẤY MÀ. DÙ ĐÓ LÀ ĐIỀU TÔI MUỐN HƠN BẤT CỨ THỨ GÌ TRÊN THẾ GIỚI NÀY. Ý TÔI LÀ, CHUYỆN LẤY MAX. VÌ THẾ TÔI ĐANG THẮC MẮC CHỊ CÓ THỂ NÓI TÔI BIẾT LÀM SAO CHỊ BIẾT ĐIỀU ĐÓ VÌ TÔI THẬT SỰ MUỐN BIẾT. TÔI ĐÃ GỌI VÀO VĂN PHÒNG CHỊ VÀ ĐỂ LẠI LỜI NHẮN, NHƯNG HỌ NÓI CHỊ ĐÃ ĐI VẮNG MỘT THỜI GIAN. TÔI HY VỌNG CHỊ KHÔNG ĐANG BỊ ỐM. TÔI GHÉT BỊ ỐM LẮM. KHI TÔI ỐM, HỌ PHẢI HOÃN CÁC BUỔI CHỤP LẠI, VÀ RỒI MỌI VIỆC BỊ DỒN CỤC DỒN DỔNG LẠI.

CHÂN THÀNH,

VIVICA

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Người mẫu

Lần đầu tiên, tớ thực sự cảm thấy tồi tệ vì đã viết thông báo đính hôn giả của Max Friedlander. Không phải là vì có gì liên quan đến *anh ta*, dĩ nhiên, nhưng vì Vivica vừa email cho tớ, và hỏi tớ nó có thật không. Hình như là hơn hết thảy mọi thứ khác trên thế gian, Vivica muốn trở thành bà Max Friedlander. Không thể tin là tớ đã làm một chuyện ngu ngốc đến thế. Giờ thì tớ phải viết lại cho cô ấy và nói tớ bịa ra tất cả chỉ để trả đũa Max (và John). Tình cảm của cô ấy sẽ bị tổn thương, và đó sẽ là lỗi của tớ. Tớ đáng bị đình chỉ suốt cả đời.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Người mẫu

Cưng yêu, Nadine nói với tôi là cô đang cảm thấy tồi tệ về bất trắc nhỏ trong chuyên mục của cô. Cô ấy nói cô thực sự lo mình có thể đã làm tổn thương tình cảm của siêu mẫu đó! Cưng ơi là cưng, phải nói là tôi cười đến mức khóc luôn khi nghe tin đó. Cô thật là biết cách làm cho người ta vui. Chúng tôi hết sức nhớ cô trong này. Từ khi cô đi, không một ai nói lời nào về Winona Ryder, bạn trai mới của cô ấy, hay bộ phim mới của cô ấy.

Mel yêu dấu à, các siêu mẫu không *có* tình cảm. Làm sao tôi có thể chắc chắn điều đó? À, tôi sẽ cho cô biết một bí mật nhỏ: hôn phu đầu tiên của tôi đã bỏ tôi vì một ả siêu mẫu. Thật đấy. Tôi biết cô không hề biết tôi từng đính hôn, nhưng tôi đã đính hôn rồi, nhiều lần. Nó chẳng tiến triển gì, vì dĩ nhiên anh ta là một hoàng thân--ý tôi là, cô có thể hình dung *tôi* tham dự đều những buổi chiêu đãi cấp nhà nước và tất cả những chuyện đại loại thế?--nhưng tôi yêu anh ta say đắm. Hoặc ít ra với khả năng thừa kế ngai vàng ngày nào đó của anh ta. Nhưng coi kìa, anh ta được giới thiệu với một siêu mẫu--người này cũng tình cò là bạn thân nhất của tôi, và là người hiểu rõ tình cảm của tôi dành cho anh ra. Hay ngôi vua của anh ta. Và cô nghĩ chuyện gì xảy ra? Cô ta chộp lấy anh ta ngay dưới mũi của tôi, dĩ nhiên rồi. Tôi chẳng phải đau khổ lâu. Cha anh ta cấm kết hôn, và tất cả chúng tôi đều sống tiếp. Ngoài ra, tôi còn học được là: siêu mẫu không có lông lá trên người, không có lớp mỡ dưới da, và không có chút tình cảm nào. Vì vậy hãy để cho lương tâm cô nghỉ ngơi đi, bé yêu. Cô ta không cảm thấy gì đâu!

XXX000

Dolly

Gửi đến: Dolly Vargas<dolly.vargas@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Người mẫu

Um, cảm ơn chị lời khuyên về siêu mẫu... tôi nghĩ thế. Nó rất sáng tỏ, tôi chắc vậy. Nhưng nếu chị cũng như thế, tôi sẽ đối xử với Vivica theo cách như đã đối xử với bất kỳ ai khác... nghĩa là tôi sẽ tiếp tục giả định rằng cô ấy có tình cảm. Dù sao cũng cảm ơn chị, và chào mọi người hộ tôi nhé.

Mel

Tái bút: Tôi hy vọng chị không còn đi chơi với Peter. Ông ta là người đã đình chỉ công tác tôi. Tôi biết thế là đòi hỏi quá nhiều, nhưng nếu chị vẫn hẹn hò với ông ta, ít ra chị có thể nhịn sex với ông ta cho đến khi tôi đi làm lại không? Tôi thực sự nghĩ đây là việc tối thiểu chị có thể làm.

Gửi đến: Vivica@sophisticates.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Vivica thân mến,

Để trả lời cho câu hỏi của cô, tôi rất tiếc phải nói với cô rằng câu chuyện Max muốn lấy cô hoàn toàn do tôi bịa ra. Cô thấy đó, tôi đã rất giận Max và người bạn John của anh ta vì đã lừa tôi như cách họ đã làm--làm tôi nghĩ John là Max. Tổn thương tình cảm của tôi ghê lắm, và tôi muốn làm tổn thương họ lại với bất cứ cách nào tôi có thể.

Có một điều tôi không nghĩ đến khi viết bài là tôi có thể cũng làm tổn thương cô. Tôi rất xin lỗi về điều đó, và hy vọng cô sẽ tha thứ cho tôi. Nếu có thể làm cô thấy đỡ hơn, khi tôi trở lại công việc--hiện tôi đang có một sự tạm nghỉ ngắn--tôi sẽ vui lòng viết bất cứ câu chuyện nào cô muốn về Max Friedlander. Chỉ cần bảo tôi nói gì, tôi sẽ nói. Có điều nó phải dựa trên sự thật, vì gần đây tôi gặp chút rắc rối bởi đã quá sáng tạo trong nhiệm vụ.

Thành tâm,

Mel Fuller

Tái bút: Nếu an ủi được cô phần nào, tôi biết cô cảm thấy thế nào mà: tôi cứ đinh ninh mình sẽ lấy bạn anh ta--người đóng giả làm Max ấy. Nhưng dĩ nhiên mọi việc không kết quả. Cô không thể có một mối quan hệ dựa trên những lời dối trá.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Vivica@sophisticates.com

Về việc: Max Friedlander

MEL THÂN MIỄN,

CHÀ, TÔI TƯỞNG LÀ THẬT CHỨ. Ý TÔI LÀ, CÁI BÀI NÓI MAX MUỐN LẤY TÔI LÀ BỊA. TÔI THÍCH CÁI Ý CHO ĐĂNG THÊM MỘT BÀI VỀ ANH TA. CHỊ CÓ THỂ VIẾT RẰNG KHI NGỦ, ANH TA NGÁY TÒ HƠN BẤT KỲ AI TRÊN HÀNH TINH KHÔNG? VÌ CHUYỆN NÀY TUYỆT ĐỐI LÀ THẬT. TÔI ĐỒNG Ý VỚI CHỊ VỀ VIỆC KHÔNG THỂ CÓ MỘT MỐI QUAN HỆ DỰA TRÊN NHỮNG LỜI DỐI TRÁ. MAX NÓI ANH TA YÊU TÔI, NHƯNG TẾ RA CHỈ TOÀN NÓI DỐI. TÔI RẤT RẤT YÊU ANH TA, NHƯNG ANH TA LẠI NGỦ VỚI Ả HẦU PHÒNG VÀ VÌ VÀI BỨC TƯỢNG CÁ HEO LÀM BẰNG GỖ TRÔI DẠT. ĐỐI VỚI MỘT PHÓNG VIÊN, CHỊ NGHE KHÁ DỄ THƯƠNG ĐẤY. CHỊ CÓ MUỐN TA CÙNG ĂN TRƯA MỘT BỮA NÀO ĐÓ TRONG KHI CHỊ ĐANG TẠM NGHỈ KHÔNG? TÔI TÌM THẤY MỘT NHÀ HÀNG MÀ TÔI RẤT RẤT THÍCH. NÓ ĐƯỢC GỌI LÀ APPLEBEE VÀ HỌ CÓ MÓN KHOAI TÂY CHIÊN CHILI NACHOS RẤT NGON, NGON GẦN BẰNG MỘT NHÀ HÀNG YÊU THÍCH KHÁC CỦA TÔI, NHÀ HÀNG FRIDAY. CHỊ CÓ MUỐN LÚC NÀO ĐÓ ĐI VỚI TÔI KHÔNG? NẾU CHỊ TỪ CHỐI CŨNG KHÔNG SAO VÌ CÓ NHIỀU CÔ GÁI KHÔNG THÍCH TÔI VÌ TÔI LÀ NGƯỜI MẪU. NHƯ BÀ NGOẠI TÔI CÓ NÓI, CHÁU YÊU, CHÁU KHÔNG PHẢI LÀ TỜ BẠC MỘT TRĂM ĐÔ-LA, KHÔNG PHẢI AI CŨNG THÍCH CHÁU. CHO TÔI BIẾT VỚI NHÉ.

MẾN,

VIVICA

Gửi đến: Vivica@sophisticates.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Bữa trưa

Vivica thân mến,

Tôi rất vinh dự được đi ăn trưa với cô bất cứ khi nào cô muốn. Chỉ cần cho tôi biết ngày nào cô có thể đi.

Mel

Tái bút: Tôi chắc chắn sẽ cho cái vụ này ngáy nggiec vào bài kế tiếp của tôi.

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Về việc: Sao lại thế

Chị mới mặc kệ em có vài ngày trong khi chị sinh em bé, và việc kế tiếp chị biết là

a) em chia tay bạn gái, người chị tưởng em sẽ cưới

b) em dọn về lại chỗ cũ ở Brooklyn, và

c) em bỗng trở thành anh chàng độc thân được tìm kiếm nhất toàn Bắc Mỹ?

Em làm thế nào mà mọi việc rồi tung lên thế? Và chị có thể làm gì để giúp mọi việc trở lại như cũ?

Stacy

Tái bút: Các cháu gái em đang đau lòng lắm. Chúng đang tính làm cô bé rải hoa ngày cưới mà.

Tái tái bút: Cảm ơn em về chiếc vòng. Và cái lúc lắc hình bóng chày rất đẹp.

Gửi đến: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Em làm hỏng hết rồi

Và em đủ can đảm để thừa nhận điều đó.

Em không nghĩ bất kỳ ai có thể làm gì để đưa mọi việc trở lại như cũ. Cô ấy không thềm nói chuyện với em. Em đã thử tất cả, từ hoa đến cầu xin. Không cái nào có kết quả cả. Cô ấy vẫn cáu. Hết cả rồi, chị ạ. Và em không sao thôi nghĩ chắc như vậy là tốt nhất. Ý em là, em thừa nhận điều em làm là sai, nhưng đâu phải em sắp đặt từ ban đầu với ý định lừa cô ấy. À, được rồi, em có ý đó nhưng đâu phải khi em làm, em biết sẽ phải lòng cô ấy. Sự thật là, em đang cố giúp một người bạn. Công nhận cậu ta là thằng ngu, nhưng em nợ cậu ta. Nếu cô ấy không hiểu điều đó, vậy tốt hơn đường ai nấy đi. Em không thể sống cả đời với một người không hiểu bạn bè phải làm những chuyện cho nhau dù chúng có thể không vừa ý hay đúng luân thường đạo lý, nhưng là cần thiết, để bảo vệ tình bạn--Thôi quên đi. Em thậm chí không biết mình đang nói gì nữa. Em đang mê sảng vì đau đớn và buồn thương. Giá như có ai bắt em để em có thể thoát khỏi nỗi khổ sở này. Em muốn cô ấy trở lại. Em muốn cô ấy trở lại. Em muốn cô ấy trở lại. Em chỉ nói được thế thôi.

John

Gửi đến: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Từ: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Về việc: Chúa ơi

Em chưa bao giờ thấy em trai anh như thế. Cậu ấy yêu lắm rồi. Ta phải làm gì đó thôi!

Stacy

Tái bút: Nhà hết sữa rồi.

Gửi đến: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: Jason Trent <jason.trent@trentcapital.com>

Về việc: Chúa ơi

Em hãy ở ngoài những chuyện tình cảm cá nhân của John đi. Nếu không phải vì em khuyến khích, chuyện này đã không xảy ra. Anh nói nghiêm túc đấy, Stacy. ĐỪNG CAN DỰ TỚI NỮA. Em làm khá đủ rồi.

Jason

Tái bút: Bảo cô bảo mẫu ra ngoài mua sữa. Ta trả cho cô ta \$1000 một tuần làm gì, nếu chẳng phải thỉnh thoảng để ra ngoài mua một lít sữa?

Gửi đến: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Từ: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Về việc: John

Thưa Mim,

Cháu vừa nói chuyện với John. Cậu ấy chán nản ghê lắm, làm cháu khó mà tin được. Chúng ta phải làm gì đó thôi, nội và cháu. Dĩ nhiên Jason sẽ không giúp đâu ạ. Anh ấy nghĩ hai vợ chồng cháu nên ở ngoài chuyện này. Nhưng cháu nói với nội, John sẽ sống cả đời cô độc và bất hạnh nếu chúng ta không ra tay. Nội biết đàn ông không thể tự xoay sở ở nơi nào có dính dáng tới tình ái mà. Họ chỉ làm rối tung mọi việc lên mà thôi. Nội nghĩ sao ạ? Nội tham gia với cháu chứ?

Stacy

Gửi đến: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Về việc: John

Stacy yêu quý nhất,

Nội rất ghét phải thừa nhận là một trong hai thằng cháu yêu của ta đúng là đứn bắt tài khi dính đến những mối quan hệ riêng tư, nội không thể tránh khỏi cảm giác là cháu nói đúng. John rất cần sự giúp đỡ của chúng ta. Cháu có gợi ý gì không? Vui lòng gọi điện cho nội vào tối nay để chúng ta có thể thảo luận về các lựa chọn. Nội sẽ ở nhà vào khoảng giữa sáu và tám giờ.

Mim

Tái bút: Tên Barney tội nghiệp này là ai mà tại sao cháu lại ghét hẳn quá vậy?

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Điều kỳ quặc nhất

đã xảy ra. Tớ đang ngồi ở máy vi tính chơi một trò chơi Tetris vô hại--tớ chơi bắt đầu giỏi kể từ khi bị đình chỉ--thì tớ để ý thấy có gì đó diễn ra ở nhà bên--trong căn hộ của bà Friedlander. Qua cửa sổ phòng dành cho khách--nơi mà John từng ngủ ấy, và là nơi tớ từng nhìn thấy anh ta cởi quần áo hằng đêm... nhưng thôi, ta đừng đi sâu vào chi tiết--tớ thấy Max Friedlander nhảy lên nhảy xuống vẩy tay, và la hét với ai đó. Khi tớ lòi ống nhòm ra (đừng lo, tớ tắt hết đèn trước rồi), tớ thấy

anh ta đang la hét một trong hai con mèo của bác anh ta. Chính xác là Tweedle Dum.

Tớ thấy chuyện này lạ lùng quá, nên tớ đặt ống nhòm xuống và đi ra hành lang động cửa rầm rầm. Lấy có là tớ nghe tiếng hét của anh ta xuyên qua tường, dĩ nhiên là không đúng, nhưng anh ta làm gì biết. Anh ta ra mở cửa nhìn rất bức bối và đầm đìa mồ hôi. Tớ không hiểu Vivica thấy gì ở anh chàng này nữa. Anh ta hoàn toàn không giống John, cậu không tin nổi đâu. Đầu tiên, anh ta đeo dây chuyền vàng này. Không phải là tớ có gì chống lại mấy anh chàng đeo trang sức nhưng xin lỗi cậu, anh ta mặc áo sơ-mi không cài nút tới rốn để cậu phải chú ý đến nó. Ý tớ là, sợi dây chuyền.

Thêm nữa anh ta có cái vụ tôi-không-cạo râu-trong-nhiều-ngày. John cũng từng như thế, nhưng tớ biết anh ta đã cạo râu: với Max, tớ không chắc ngón tay anh ta đã chạm vào dao cạo râu--hay xà phòng--trong nhiều tuần. Dù sao thì, anh ta rất thô lỗ, như thường lệ, hỏi tớ muốn gì, và khi tớ giải thích tiếng hét cuồng loạn của anh ta khiến tớ phải chạy qua, anh ta bắt đầu chửi rửa nói Tweedle Dum làm anh ta phát điên với việc đi bậy ra ngoài cái hộp của nó.

Sự bối rối này có thể hiểu được, vì Tweedle Dum chưa bao giờ đi bậy ra ngoài hộp, theo như tớ biết. Rồi Max nói con mèo đi quanh nhà uống hết mọi thứ mà nó có thể tìm thấy, bao gồm cả ly nước cạnh giường của Max (tưởng tượng một kẻ xấu xa như anh ta mà cũng có ly nước cạnh giường) và nhà vệ sinh. Đó là lúc tớ biết có gì đó không ổn rồi. Hồi ở Lansing, bất cứ khi nào một con vật bắt đầu uống nhiều và tè khắp nơi, có nghĩa là chúng đã phát triển bệnh tiểu đường. Tớ bảo Max cần đưa Tweedle Dum đến bác sỹ thú y ngay. Cậu biết anh ta nói gì không “Không phải tôi, cô em. Tôi có nơi để đi, có người để gặp rồi.” Thật đấy. Anh ta nói thế đấy. Vậy là tớ nói, “Được thôi, tôi sẽ tự đưa nó đi,” và tớ bực Tweedle Dum lại và đưa nó đi.

Ôi Nadine ơi, cậu nên thấy nét mặt của Paco khi nó thấy tớ rời đi! Cậu chưa bao giờ nhìn thấy một con chó già buồn rầu đến thế đâu. Nhìn cũng biết nó cũng đang nhớ John nữa. Ngay cả Ông Peeppers cũng bước ra và cố theo tớ ra hành lang để nó có thể thoát khỏi sự hiện diện ngọt ngào của Max Friedlander. Vậy là tớ đưa Tweedle Dum tới bệnh viện thú y, và sau đó mất hai trăm (khỏi túi của tớ, cảm ơn cậu nhiều: cậu biết tớ sẽ không bao giờ thấy món tiền đó nữa). Hóa ra con mèo tội nghiệp bị tiểu đường và nó phải chích hai mũi insulin mỗi ngày, và phải mang trở lại bác sỹ một lần một tuần để kiểm tra cho đến khi bệnh của nó ổn định và được kiểm soát.

Cậu có nghĩ MAX đáng tin để xử lý loại trách nhiệm này không? Dĩ nhiên là không rồi. Anh ta sẽ giết chết con mèo tội nghiệp đó mất thôi. Bây giờ Tweedle Dum đang ở đây với tớ, nhưng nó đâu phải mèo của tớ. Tớ biết bà Friedlander sẽ muốn nó được chăm sóc tốt nhất có thể, nhưng sẽ không được như thế nếu nó ở với Max. Tớ không biết phải làm sao nữa. Tớ có nên nói với anh ta là con mèo đã chết và giữ nó bí mật ở đây với tớ không? Ước gì tớ có thể mang lên tất cả chúng ra khỏi đó. Ý tớ là, Paco và Ông Peeppers. Max là kẻ chăm sóc thú vật tồi nhất tớ từng thấy. John có thể nói dối, nhưng ít ra anh ta thật tình chăm sóc bọn thú cưng của bà Friedlander. Max không quan tâm. Cậu có thể thấy mà. Tớ sẽ cho đi tất cả để mọi việc trở lại như cũ trước khi tớ biết John không phải là Max Friedlander. Anh ta là Max tốt hơn Max thật nhiều.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu

Cậu hoàn toàn bị mất trí rồi. Cậu biết điều này, đúng không? Tớ không biết có phải cái chuyện với John đã khiến cậu rơi vào tình cảnh tâm trí quay cuồng, hay do cậu đã giam mình trong nhà quá lâu hay không nữa, nhưng rõ ràng là cậu đang rất cần được tư vấn. Hay một chuyến tới Saks. Tớ không biết là nên chọn cái nào. NHỮNG HAI TRĂM ĐÔ-LA? Cậu chi NHỮNG HAI TRĂM ĐÔ-LA tiền túi cho một con mèo không phải là của cậu ư? Cậu có điên không??? Giờ cậu lại giữ nó trong nhà và cho nó hai mũi insulin một ngày? Mel à, ĐỪNG TRỂ CON NỮA. Đây không phải là đứa trẻ con cậu nhận nuôi. Nó là CON MÈO. Là con mèo của hàng xóm cậu. Trả nó lại cho Max và thôi ám ảnh đi. Chúa ơi, cậu làm sao vậy? Cậu từng bình thường mà. Ý tớ là, ngoài sự ám ảnh về đời sống tình cảm của các nhân vật nổi tiếng và thói mua sắm giày liên miên của cậu.

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjjournal.com>

Về việc: Cậu nói đúng

Cậu nói đúng. Cậu nói đúng. Tớ không biết mình bị làm sao nữa. Kể từ khi chuyện xảy ra với John, tớ thấy rất khó chịu trong người. Ước gì tớ giống như những phụ nữ kia trở nên mạnh mẽ hơn trước những việc như bạn trai của họ rốt cuộc chỉ là bọn thất bại ngớ ngẩn. Nhưng tớ đoán tớ thuộc tuýp phụ nữ này, loại mà tăng gần 5 kg sau khi chia tay với bạn trai vì ăn quá nhiều kem Ben & Jerry mùi Cherry Garcia. Tớ chẳng thích nó mấy, nhưng đó là mùi duy nhất tại cửa hàng góc phố không bị đóng băng tới vách tủ kem.

Ngay khi tớ nhận được lá thư truyền sự tự tin của cậu, tớ đi qua chỗ Max đập cửa và nói cho anh ta biết về Tweedle Dum. Tớ mang con mèo theo, cùng tất cả thuốc men của nó, và chỉ cho Max anh ta phải làm gì... cậu biết, cách bơm ống tiêm và cách chích cho con mèo. Max chết lặng cả người. Anh ta chỉ còn biết, Ý cô là, mèo cũng có thể bị tiểu đường, y như người? Tớ không nghĩ anh ta hiểu một từ nào của tớ. Thật ra, tớ *biết* anh ta không hiểu, vì khi tớ bảo anh ta tự bơm ống tiêm, anh ta bơm nó lên tới số 5, thay vì 5 đơn vị, là đúng liều lượng. Tớ bắt đầu giảng giải cho anh ta vì sao làm thế rất nguy hiểm, và làm sao Sunny von Bulow bị hôn mê do Klaus lỡ tay chích quá nhiều insulin. Nhưng tớ không nghĩ anh ta nghe thấy gì ngoài phần cuối đó, vì anh ta trở nên rất quan tâm đến nó, và muốn biết bao nhiêu insulin sẽ đưa một người vào hôn mê, hay thậm chí giết chết họ. Cứ làm như tớ biết ấy. Tớ bảo anh ta xem phim Phòng cấp cứu thì biết và cuối cùng chắc anh ta cũng hiểu. Anh ta sẽ giết con mèo đó. Tớ nói ngay với cậu, anh ta sẽ giết con mèo đó. Chúa ơi, tớ mong bà Friedlander tỉnh lại, đá bay tên Max đi, trở lại kế hoạch đi Nepal và lớp tập thể dục dưới nước của bà cụ. Sẽ chẳng tuyệt vời sao nếu mọi việc đơn thuần chỉ là một giấc mơ kỳ quặc bà ấy đang có trong lúc say ngủ? Giống như mọi việc xảy ra trong vài tháng qua từ khi tớ tìm thấy bà ấy bị bất tỉnh chưa từng tồn tại, và mọi việc có thể trở lại bình thường? Được như thế thì hay biết bao. Rồi tớ sẽ không phải cảm thấy như thế này nữa. Cậu biết, giống như đang bị chảo vệt tinh có đầu nhọn lớn đâm vào tim vậy.

Mel

Gửi đến: jerrylives@freemail.com

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Mel

Anh John thân mến,

Tôi lấy địa chỉ email của anh từ Tony. Hy vọng anh không phiền lòng. Tôi thường không can dự vào chuyện riêng của Mel nếu tôi có thể tránh được, nhưng tôi sẽ làm một ngoại lệ trong trường hợp này. Tôi thực sự không dẫn lòng được nữa. ANH NGHĨ ANH LÀ CÁI GÌ VẬY??? Anh và tên Max Friedlander ngu ngốc đó. Anh nghĩ gì khi cố thực hiện một việc ngu xuẩn đến mức không ngờ này? Giờ thì anh đã làm tan nát trái tim của người bạn thân nhất của tôi, một điều mà tôi chắc chắn không bao giờ tha thứ cho anh. Nhưng tệ hơn, anh đã phớt lờ cô ấy cho tên Max Friedlander thật, kẻ mà tôi tin là tên ngốc nhất từng bước đi trên bề mặt hành tinh này. Sao anh có thể chứ? SAO ANH CÓ THỂ CHỨ???? Tôi muốn biết đấy. Tôi hy vọng anh hài lòng. Anh đã phá hủy cuộc đời của một trong những cô gái đáng yêu nhất trần gian này. Bởi do anh, cô ấy bị đình chỉ công tác, có một tên khờ làm hàng xóm và bỏ lỡ đợt bán giày giảm giá thường niên vào dịp thu tại cửa hàng Steve Madden, vì cô ấy quá phiền muộn đến nỗi chẳng buồn đi mua sắm.

Hy vọng anh thấy tự hào về mình.

Nadine Wilcock

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Mel

Cô nói cô ấy đang phó mặc cho Max Friedlander nghĩa là sao? Max đang làm gì cô ấy???

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Mel

Trời, bình tĩnh nào. Max không làm gì Mel cả. Anh ta chỉ đang... à, tôi cũng khó nói (ý tôi là, tôi đâu biết anh ta). Một trong hai con mèo hóa ra bị tiểu đường và Max không thật tâm hợp tác để chăm sóc nó, có vậy thôi à. Và anh biết Mel mà. Nghe này, anh sẽ suy nghĩ về việc tôi đã nói chứ? Nếu anh có quan tâm đến Mel chút nào, anh có thể làm gì đó để vực tinh thần cô ấy lên. Anh không thể nghĩ ra CÁCH NÀO sao?

Nadine

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Mèo bị tiểu đường

Này, tớ nghe nói mấy con mèo khó chịu của bác cậu đang tỏ ra rắc rối hơn cậu tưởng. Muốn tớ giúp một tay chăm chúng không? Nếu cậu cho phép tớ làm người họ hàng của bà F, tớ có thể dọn trở vô lại. Cậu có thể ra ở chỗ của tớ. Thấy sao hả?

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Mèo bị tiểu đường

Tớ muốn dọn ra chỗ của cậu để làm gì? Cậu không đang sống cực khổ ở Brooklin à? Tớ ghét tàu điện ngầm. Vả lại, nếu tớ nhớ đúng, ngay cả cáp cậu cũng không có. Chẳng phải cậu đang làm nhà văn tự do phóng túng đó sao? Toàn thùng nhựa và một cái nệm cứng? Cảm ơn, nhưng không đâu.

Max

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Mèo bị tiểu đường

Thôi được, thế này thì sao? Tớ sẽ trả tiền thuê cho cậu ở đâu đó-- bất cứ đâu cậu muốn--nếu cậu để tớ dọn trở vào. Tớ nói nghiêm túc đấy. Plaza, nếu cậu muốn. Nghĩ đến mọi em siêu mẫu cậu có thể gây ấn tượng xem...

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Mèo bị tiểu đường

Cậu đáng thương quá, trời ạ. Cậu mê cô gái này thật rồi, đúng không? Hẳn là vì mái tóc hoe đỏ. *Tớ* dứt khoát không hiểu đấy. Nếu cậu hỏi tớ, cô ta đúng là một cô ả quá tò mò. Tệ hơn, cô ta là loại phụ nữ yêu mèo kỳ quặc luôn nghĩ thú vật có tình cảm. Chúa ơi, tớ ghét ba cái chuyện tào lao đó. Dù sao, cố gắng giải với cái vụ đề nghị ở khách sạn đấy, nhưng nếu mọi việc đi theo hướng tớ mong đợi, không bao lâu nữa tớ sẽ sống ở chỗ riêng của tớ. Vì vậy cảm ơn nhé, nhưng tớ sẽ cho qua.

Max

Tái bút: Cậu đáng thương thật đấy. Tớ có thể giới thiệu cho cậu mấy em ngon lành hơn em ở 15B. Thật đấy. Chỉ cần nói tớ biết.

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Max

Tôi đã cố xem có thể trở vô lại 15A hay không, nhưng không hiệu quả. Hình như Max đang có kế hoạch gì to tát lắm. Không có vẻ như anh ta sẽ quấy rầy Mel lâu nữa, nếu điều đó an ủi chút nào cho cô.

John

Gửi đến: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjjournal.com>

Về việc: Đàn ông

Sao mà đàn ông dần quá vậy? Dĩ nhiên là, trừ anh ra. Em viết cho John Trent--em bỏ thì giờ quý báu của mình ra để viết cho John Trent một lá thư cảm động và sâu sắc hỏi anh ta không thể nghĩ ra cách nào hay sao, **BẤT CỨ CÁCH NÀO**, anh ta có thể làm để Mel tha thứ cho anh ta, gợi ý quá lộ liễu rằng nếu anh ta cầu hôn, cậu ấy rất có thể đồng ý--vậy mà anh ta đã làm gì? Anh ta đã làm gì? Anh ta email cho cái gã Max Friedlander và cố bảo hấn để anh ta dọn trở vô lại căn hộ nhà bên Mel. Sao anh ta **ĐẦN** quá vậy? Em phải làm gì để anh ta hiểu em đang nói gì hả? Ra một dấu hiệu ngu ngốc sao???? Đàn ông các anh **BỊ LÀM SAO** vậy nè trời????

Nad

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Về việc: Đàn ông

Nadine, khi nào thì em mới hiểu đừng dính vào chuyện của người khác hả?

Để John Trent yên đi. Cứ để Mel tự giải quyết vấn đề của cô ấy. Cô ấy không cần em giúp đâu.

Tone

Gửi đến: Tony Salerno <foodie@fresche.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Đàn ông

>Cứ để Mel tự giải quyết vấn đề của cô ấy. Cô ấy không cần em giúp đâu.

Đây là kiểu trả lời rất điển hình của đàn ông. Thậm chí em không thể nói nó sai ở chỗ nào nữa.

Nadine

Gửi đến: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>;

Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>;

George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Được rồi mọi người

Mel sắp đi làm lại và tôi nghĩ ta nên làm cái gì đó nho nhỏ để chào mừng cô ấy, vì cô ấy đang cảm thấy rất phiền não về chuyện với John. Vậy ta mở tiệc đãi bánh và kem nhé (tôi chịu phần đó).

Tim, sao ông không dùng tài trang trí thiên bẩm của mình để viền một số băng giấy màu quanh ô của cô ấy?

George, tôi nghĩ một món quà nhỏ sẽ thích hợp--và lần này, là thứ gì đó ông chưa mua ở quầy bán báo dưới lầu nhé? Ý tôi là, kẹo Jujubee cũng được, nhưng không đặc biệt lắm.

Dolly, vì chị rất giỏi với điện thoại, sao chị không gọi loan báo về thời gian và địa điểm. Như thế chúng ta chắc chắn sẽ có một đám đông ra trò.

Và trên hết là, hãy cố hành động tích cực. Nói cho mọi người hay, dạo này tinh thần cô ấy kém lắm, tôi sẽ chẳng ngạc nhiên nếu cô ấy quay đít lên về Illinois. Và chúng ta không được để điều đó xảy ra. KHÔNG ĐƯỢC, dù có làm gì, đề cập đến hai từ John Trent. Cô ấy đang chông chênh lắm. Cho nên ai cũng phải đến hết nhé!

Nadine ;-)

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Chào mừng cậu trở lại!

Bọn tớ nhớ cậu nhiều lắm! Vắng cậu quanh đây buồn tẻ vô cùng. Không ai nói với bọn tớ sắp đến đám cưới của nhân vật nào, hay cập nhật liên tục cho bọn tớ những lần trông thấy Leo gần đây nhất. Tớ gần như hết chịu nổi sự buồn chán rồi.

Vậy chúng ta đi đâu ăn trưa đây?

Nad ;-)

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>;

Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>;

Tim Grabowski <timothy.grabowski@thenyjournal.com>;

George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Cảm ơn mọi người

vì bữa tiệc chào đón. Lần này mọi người đã làm rất giỏi. Tôi hoàn toàn bị bất ngờ. Tôi cá không có nhân viên nào ở Tạp chí lại có tiệc sau khi đi làm lại vì bị đình chỉ bắt buộc. Huống hồ có cả bánh và kem. Tôi rất thích đôi hoa tai nhựa hình Nữ thần Tự do cầm đuốc sáng ngời. Hiển nhiên là thứ mọi cô gái cần, nhưng không phải. Mọi người không phải làm vậy. Bây giờ tôi rất cảm kích nếu mọi người để tôi trở lại làm việc, vì có nhiều chuyện đã xảy ra ở Hollywood và xa hơn, hôm nay tôi có cả đồng công việc đây.

Thân mến,

Mel

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Tớ sẽ giết cậu

Ý tớ là, bữa tiệc rất dễ thương, nhưng cậu biết tớ đâu có tâm trạng tiệc tùng. Tớ phải cắt mặt làm hai, vờ như vui vẻ dự tiệc. Mà có chuyện gì giữa cậu và cái bánh vậy? Cậu đã ăn những bốn miếng. Tớ không có ý gì, và tớ không định kiểm soát việc ăn kiêng của cậu, nhưng tớ tưởng cậu phải xuống cho được size 12 và có ý giữ nguyên như thế cho đến đám cưới.

M

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Có chuyện gì giữa cậu và cái bánh vậy?

Tớ không thể tiếp tục nữa, được chưa? Cái vụ ăn kiêng ngu ngốc này là dành cho bọn chim! Sống làm gì nếu tớ không được ăn cái tớ muốn? Tớ không quan tâm có vừa với cái áo cưới ngu ngốc của mẹ tớ hay không nữa. Tớ sẽ mua áo riêng, cái mà tớ có thể thở ấy. Tớ cũng sẽ

không bắt mình chết đói trong sáu tuần tới nữa. Và khi đến thời điểm cắt bánh ở tiệc cưới, tớ có thể sẽ ăn một lát mà không phải lo đường chỉ áo bị bục ra. Đó. Cậu vui chưa? Tớ nói rồi đấy. TỚ LÀ MỘT CÔ GÁI TO BÉO. Tớ sẽ không bao giờ là size 6, hay size 8, hay thậm chí size 12. Tớ đang ở size 16, và cứ là vậy thôi. Tớ sẽ không bỏ lớp thể dục, vì tớ biết thế là tốt cho tớ, nhưng tớ sẽ chết mất nếu ăn rau trộn không dầu giấm mỗi bữa ăn trong suốt phần đời còn lại chỉ để nhét cho vừa một cái áo mà cuốn tạp chí nào đó nói là đúng size với chiều cao của tớ. Làm sao HỌ biết size nào đúng cho chiều cao của tớ? Họ không biết. Họ đâu biết tớ. Họ đâu biết hôn phu của tớ tình cờ lại THÍCH dáng vẻ của tớ, và anh ấy nói tớ là người phụ nữ quyến rũ nhất anh ấy biết, và khi tớ đi bộ xuống đường, mấy anh công nhân vệ sinh và tài xế xe tải huýt sáo và xin số điện thoại của tớ. Vậy tớ đâu có quá tệ, đúng không? Giờ thì ta đi đâu ăn trưa đây?

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjjournal.com>

Về việc: Ăn trưa

Xin lỗi cậu, Nadine, nhưng tớ có kế hoạch ăn trưa rồi. Tớ sẽ đi tới Applebeems với Vivica, siêu mẫu. Làm ơn đừng ghét tớ.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Ăn trưa

Applebee chứ? Với một siêu mẫu? Có quá nhiều thứ không ổn với bản án đó mà tớ không sao bắt đầu mô tả chúng. Ghét cậu ư? Sao tớ phải ghét cậu? Chỉ vì cậu đã quyết định ăn trưa tại một nơi mà tớ sẽ không bị bề mặt gương chín người với một siêu mẫu size 2? Ừ, cứ đi đi. Xem tớ có quan tâm không?

Nad :-(

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Ăn trưa

Tự khắc phục đi nào. Cậu biết tớ luôn thích các nhà phê bình ẩm thực size 16 hơn các siêu mẫu size 2 mà.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Vivica@sophisticate.com

Về việc: BỮA TRƯA

CHỊ MEL MIẾN,

CHỊ LÀ NGƯỜI VUI TÍNH NHẤT ĐÂY. ĐÓ LÀ BỮA ĂN TRƯA NGON NHẤT MÀ EM TỪNG CÓ TRONG MỘT THỜI GIAN DÀI. EM RẤT MỪNG ĐƯỢC GẶP CHỊ. EM HY VỌNG CHÚNG TA LÀ BẠN TỐT VỚI NHAU. EM KHÔNG CÓ BẠN THÂN NÀO TỪ KHI CHUYỂN TỚI ĐÂY TỪ SANTA CRUZ. BẤT CỨ KHI NÀO CHỊ MUỐN ĐI ĂN, GỌI CHO EM NHÉ. TRỪ TUẦN TỚI, VÌ EM SẼ ĐI MILAN, Ở ROME ĐÂY. VẬY TẠM BIỆT CHỊ NHÉ!

YÊU DẤU,

VIVICA

Gửi đến: Vivica@sophisticate.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Bữa trưa

Chào Vivica! Chị cũng đã đi ăn rất vui. Nói riêng với em nhé, hai ta gói ghém đem về khá nhiều đấy chứ? Nghĩ đến tiêu Jalapeno thôi là chị muốn nôn rồi.

Chị rất muốn đi ăn với em lần nữa. Lần tới ta có thể mời cô bạn Nadine của chị đi cùng. Chị nghĩ em sẽ thích chị ấy đấy. Chị ấy là nhà phê bình ẩm thực của tờ báo, và chị ấy biết rành một số nhà hàng còn ngon hơn cả Applebee. Em thấy sao hả? Dù sao, chị đang nghĩ đến điều mà em đã nói trong lúc ăn. Nhớ khi chị nói chị sống ở đâu, em đã nói em đã đến đó trước đây, vào tối trước khi em và Max đi Key West? Lúc đó là khi nào vậy? Và em lúc đó đã gặp bác của Max rồi nhỉ? Chỉ là tò mò thôi.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Vivica@sophisticate.com

Về việc: BÁC CỦA MAX

CHỊ MEL MIẾN,

EM RẤT MUỐN GẶP BẠN CHỊ, CHỊ NADINE!!! NHÀ PHÊ BÌNH ẨM THỰC SAO? NGHE NHƯ MỘT CÔNG VIỆC KHÓ KHĂN. VÌ NẾU EM LÀ NHÀ PHÊ BÌNH GIỎI, EM SẼ KHÔNG BIẾT MÌNH THÍCH CÁI NÀO HƠN, MÓN KHOAI TÂY ĐỂ VỎ NHÂN PHO MÁT VÀ THỊT HEO XÔNG KHÓI CỦA NHÀ HÀNG FRIDAY HAY MÓN KHOAI TÂY ĐỂ VỎ NHÂN PHO MÁT VÀ THỊT HEO XÔNG KHÓI CỦA NHÀ HÀNG APPLINEE. DÙ SAO THÌ, LÚC EM TỚI CĂN HỘ CỦA BÁC CỦA MAX LÀ TỐI TRƯỚC KHI EM ĐI KET WEST. MAX PHẢI ĐI CÙNG VỚI EM, NHƯNG PHÚT CUỐI ANH TA CÓ MỘT VỤ CHỤP HÌNH Ở LA., VÌ VẬY RỒI CUỘC EM ĐI XUỐNG ĐÓ TRƯỚC, RỒI ANH TA GẶP EM KHOẢNG MỘT TUẦN SAU ĐÓ. VẬY CHUYỆN XẢY RA LÀ, BUỔI TỐI TRƯỚC KHI BỌN EM ĐI, ANH TA NÓI ANH TA PHẢI ĐI LẤY CÁI GÌ ĐÓ Ở NHÀ BÁC ANH TA, VÌ VẬY EM Ở DƯỚI LẦU TRONG TAXI TRONG LÚC ANH TA ĐI LẤY NÓ. EM CHƯA BAO GIỜ GẶP BÁC ANH TA. MAX NÓI BÀ TA KHÓ CHỊU LẮM VÀ SẼ KHÔNG THÍCH EM DO EM QUÁ TRẺ SO VỚI ANH TA, CÙNG XẢY RA Y NHƯ VẬY VỚI NHIỀU BẠN TRAI TRƯỚC CỦA EM. DÙ SAO, SAU MỘT LÚC MAX TRỞ XUỐNG VÀ BỌN EM ĐI ĂN NHÀ HÀNG CHILI. CHỊ TỚI ĐÓ CHƯA? HỌ CÓ LOẠI NƯỚC SỐT ATISSÔ NGON NHẤT Đấy. THỈNH THOẢNG TA NÊN ĐẾN ĐÓ. TẤT CẢ CHỈ CÓ VẬY THÔI CHỊ!

VIVICA

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Tôi vừa đi ngang qua bàn của cô

và thấy cô đang hết sức mải mê không phải vào bài vở, như tôi có thể hy vọng, mà là vào email của cô. Tôi biết điều này có thể làm cô ngạc nhiên, nhưng tòa soạn không trả lương để cô trao đổi thư từ với bè bạn, Fuller. Chúng tôi trả lương để cô làm việc. CÔ CÓ PHIỀN LÀM MỘT CHÚT HAY KHÔNG? Hay như thế là đòi hỏi quá nhiều với cô?

G

Gửi đến: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Trời, George

Không cần phải LỚN GIỌNG! Có chuyện đang làm phiền tôi đây. Tôi không thể vạch ra cái gì, nhưng nó có thể... tôi không biết nữa. Dẫn tới một chuyện gì đó lớn lắm, George. Nhưng cách duy nhất tôi có thể tìm ra nó có phải sự thật hay không, là liệu tôi có hỏi đúng câu hỏi với đúng người hay không thôi.

Vì vậy hãy để tôi làm công việc của mình và THÔI NHÌN QUA VAI TÔI ĐỂ XEM TÔI ĐANG VIẾT GÌ ĐI! Nó rất có thể là về ông đấy.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Đoán xem?

Nếu nó không phải cho Trang 10, tôi không hứng thú.

G

Gửi đến: Vivica@sophisticate.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Bác của Max

Vivica, chuyện này khá quan trọng, em hãy cố nhớ đó là tối nào, chính xác nhé, em và Max có mặt tại tòa nhà của chị. Có lẽ em vẫn còn

giữ thẻ lên máy bay khi em bay xuống Florida, hay ai đó ở chỗ làm của em đã viết nó xuống ở đâu đó?

Cho chị biết ngay khi có thể nhé.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjjournal.com>

Từ: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Về việc: Cháu nội của tôi

Cô Fuller thân mến,

Chúng ta chưa được chính thức giới thiệu với nhau, nhưng chúng ta đã gặp nhau, gần như mới đây tại một buổi gây quỹ ở Trung tâm Lincoln. Tôi tin cô sẽ nhớ ra tôi: tôi là bà già ngồi cạnh John Trent, người mà lúc đó cô tin là Max Friedlander. Cô và cháu tôi đã chuyện trò với nhau. Tôi thì, dĩ nhiên, không được phép nói quá nhiều, bởi cháu tôi không muốn cô phát hiện sự thật về nhân dạng của nó, vì lý do mà tôi tin là lúc này cô đã biết rõ. Tôi không thể tạ lỗi giùm hành vi của cháu tôi... đó là việc mà nó phải tự làm. Tôi tin là nó đã làm rồi. Theo như tôi hiểu, cô đã quyết định không chấp nhận lời xin lỗi của nó, và dĩ nhiên, đó là quyền của cô mà. Nhưng trước khi cô gạt bỏ cháu tôi ra khỏi cuộc đời cô hoàn toàn, cô Fuller, tôi nhờ cô xem xét giùm một việc sau: John yêu cô. Tôi hiểu là sau cách đối xử của nó, cô có thể cho rằng

điều này là khó tin. Nhưng tôi xin cô hãy tin đi. Tôi rất muốn có cơ hội mặt gặp mặt để thuyết phục cô về sự thật này. Có khả năng, hay tôi đang đòi hỏi quá nhiều, hai ta gặp nhau không? Tôi rất thích có cơ hội nói chuyện với cô, giữa phụ nữ với nhau. Cho tôi biết nhé.

Genevieve Randolph Trent

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjjournal.com>

Về việc: John

Ôi Chúa ơi, giờ anh ta còn nhờ bà nội viết thư cho tớ, van xin tớ tha thứ cho anh ta. Tớ không đùa đâu. Thảm hại thật. Làm như *nội* nói cái gì thì sẽ thay đổi được ấy. Bà ấy là người thân của anh ta mà! Hơn nữa, bà ấy chắc bị ép viết thư. Họ chắc đã đe dọa bà ấy. Họ chắc đã nói viết thư này, hoặc nội sẽ vào một viện nào đó, bà nội. Tớ không tin họ. Họ cũng có thể đã làm thế và bà ấy vô phương ngăn cản họ. Ai mà không biết nhà Trent có người trong hệ thống tư pháp, mọi đường lên xuống bờ biển phía Đông, đều nằm trong túi của họ. Tớ thật may khi thoát khỏi cái nhà đó. Nó có thể có kết cục như phim Sally Field đóng khi cô ấy phải trốn đi cùng con gái. Có điều thay vì trốn khỏi Iraq hay bất kỳ đâu mà bộ phim được dàn dựng, tớ sẽ trốn khỏi Đông Hampton. Thật đấy. Cậu cứ suy nghĩ thử đi.

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: John

Cậu chính thức bị mất trí rồi. Cho bà ấy vào nhà dưỡng lão? Cậu moi cái ý này từ đâu ra vậy? Mà làm sao cậu nói như thế từ bức thư rất dễ thương mà bà ấy đã viết cho cậu? Họ đâu phải nhà Kennedy, vì Chúa. Không ai trong gia đình này từng bị kết tội giết người. Chiếm hữu, có lẽ, nhưng không liên quan đến bạo lực. Và bà nội, ít ra, là một nhà tài trợ nghệ thuật nổi tiếng, và là nhà bảo trợ lớn của nhiều tổ chức từ thiện đã được báo chí khen ngợi nhiều, cô em ơi. Cậu lấy cái ý đó ở đâu vậy? Trí tưởng tượng của cậu đang làm việc quá giờ rồi đấy. Cậu nên bỏ nghề báo đi mà viết tiểu thuyết, vì hình như đó là nơi cậu thực sự có tài năng.

Nadine

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: John

Thế à? Vậy chắc cậu sẽ không tin khi nghe rằng tớ nghĩ tớ biết ai có thể đã đánh vào đầu bà Friedlander. Và đó không phải là thành viên trong gia đình Trent. Gặp tớ cạnh máy nước nóng, rồi tớ sẽ cho cậu biết. George cứ đi ngang đi dọc và đọc trộm qua vai tớ để biết chắc tớ đang làm việc. Nên tớ mới nói, Đùa sao? George Sanchez là người đàn ông quyến rũ nhất còn sống đấy. Bất kỳ gã đàn ông nào có lông lá đầy nghệt trên lưng ắt hẳn phải là một kho testosterone[13]... HA, GEORGE! TÓM ĐƯỢC ÔNG RỒI NHÉ!!!

Mel

Gửi đến: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Về việc: Melissa Fuller

Nội gửi rồi. Và con bé không viết lại. Đúng là đứa con gái cứng đầu.

Nội nghĩ đã đến lúc chuyển sang Phương án B rồi.

Mim

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournall.com>

Về việc: Mel

John thân mến,

Khi tôi gợi ý anh hãy làm gì đó để đưa Mel trở lại, tôi không có ý bảo nội anh viết thư cho cậu ấy. Thực sự, tôi không nghĩ đó là một ý hay chút nào. Tôi nghĩ nó có phần phản tác dụng. Khi tôi gợi ý anh hãy làm gì đó để đưa Mel trở lại, tôi đang nghĩ đến thứ gì đó hơn là những sợi dây, ôi tôi không biết nữa, treo một cái bảng lớn bên ngoài cửa sổ tòa nhà đối diện với tòa soạn chúng tôi với hàng chữ, Lấy anh nhé, Mel trên đó. Hay quần gì đó trên những sợi dây.

Tuy nhiên, anh chọn cách tiến thụ động hơn... và thường, nó có thể cũng hiệu nghiệm. Xin chúc mừng sự cố gắng của anh, tôi nói thực đấy. Kẻ ít yêu hơn có thể đã từ bỏ rồi. Cái nét ương bướng của Mel khó ai bì, và cô ấy đang trong tình trạng như dân gian có câu “chim sợ cành cong” đối với những cành cây cao đẹp dễ. Nhưng tôi nghĩ anh phải biết rằng giờ Mel tin là gia đình anh có đầy rẫy những phụ nữ sẽ làm bất cứ điều gì anh bảo, vì họ sợ rằng nếu không làm, anh sẽ cho họ vào một viện nào đó. Chỉ nghĩ anh có thể quan tâm.

Nadine

Gửi đến: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Nội làm sao thế ạ?

Nội đã viết cho Mel? Nội đã nói gì với cô ấy? Dù có viết thế nào thì cũng vô ích thôi. Cô ấy càng giận cháu hơn, theo như lời bạn cô ấy. Mim, cháu không cần nội giúp, được chứ? Vui lòng tránh xa đời sống tình cảm của cháu ra. Và chị Stacy cũng thế, trong trường hợp cả hai đang bắt tay với nhau, điều này thì cháu bắt đầu nghi ngờ rồi đấy. Cháu nói nghiêm túc đó, Mim.

John

Gửi đến: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Từ: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Về việc: John

Ôi trời. Nội vừa nhận được một lá thư đầy giận dữ của John. Hình như nó biết về lá thư nội đã viết. Nó rất cáu, và cảnh cáo nội mạnh mẽ

rằng hãy tránh xa đời sống tình cảm của nó. Nó nói thêm là nội cũng nên nói như thế với cháu.

Nội đề nghị ta hãy chuyển sang Phương án B ngay.

Mim

Gửi đến: Sebastian Leandro <sleandro@hotmail.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Tôi biết chắc

không ích gì khi hỏi, nhưng dạo này anh không tìm thấy việc gì cho tôi, đúng không?

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: Sebastian Leandro <sleandro@hotmail.com>

Về việc: Đây

Tôi chết mất với thái độ này của anh. Tôi đã giới thiệu cho anh nhiều vụ, không cái nào anh chịu nhận cả. Tôi bó tay nếu anh không chịu lấy dưới hai ngàn một ngày, có định kiến với sợi vải bất thường, hay từ chối chụp hình thời trang cho bọn teen. Công việc của tôi là tìm việc cho anh, và tôi đã tìm việc cho anh. CHÍNH ANH là người đã gạt phẳng đi tất cả.

Max, anh phải đối diện với sự thật là anh phải hạ giá xuống. Anh làm việc tốt, nhưng anh không phải là Annie Liebovitz. Các nhiếp ảnh gia tài năng mọi mặt như anh đang lấy phí ở mức thấp hơn. Là như vậy đấy. Mọi việc đã thay đổi... hoặc thích ứng với thời buổi, hoặc bị bỏ lại đằng sau.

Khi anh rút khỏi và đi không biết bao nhiêu tháng ở Florida cùng Cô Gái Hoàn Hảo của năm ngoái, anh đã bị bỏ lại đằng sau. Tôi ghét phải nói anh thế, nhưng, thôi, tôi đã nói ra rồi.

Sebastian

Gửi đến: Sebastian Leandro <sleandro@hotmail.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: À phải

anh biết gì không? Tôi không cần anh, hay những vụ đi chụp cái tháp Sears tồi tàn của anh. Tôi là một nghệ sỹ, và như thế, tôi sẽ tìm được những dịch vụ, như anh gọi chúng, ở những nơi khác. Anh có thể xem như hợp đồng giữa tôi với anh chấm dứt tại thời điểm này.

Max Friedlander

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Bác tôi

Tôi biết cô đã thăm bác tôi từ khi bà ấy nằm viện. Giờ thăm là mấy giờ?

Max Friedlander

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Nadine! Nhớ khi tớ nói tớ nghĩ mình biết ai đã tấn công bà Friedlander không? Tớ bắt đầu nghĩ đó có thể là Max. Vivica nói anh ta đã tới nhà của bác anh ta một tối ngay trước khi họ đi Key West, và lúc đó phải là gần với thời điểm bà Friedlander bị tấn công, dù dĩ nhiên tớ không thể bắt cô ấy nói chính xác ngày. Ngay cả ví của mình cô ấy thậm chí còn không nhớ, làm sao nhớ nổi ngày nào? Và giờ Max muốn biết giờ thăm tại bệnh viện nơi bác anh ta đang nằm. Giờ thăm đấy, Nadine. Từ trước tới giờ anh ta chưa bao giờ thăm bà cụ... Và đó là vì anh ta chưa biết sẽ kết liễu bà ấy như thế nào. Nhưng giờ thì anh ta biết rồi, vì tớ đã chỉ cho anh ta! Nhớ không? Tớ kể cho anh ta về Sunny von Bulow và Klaus đã tiêm quá liều insuline cho bà ấy thế nào, và lẽ ra ông ta nên làm giữa các ngón chân để không ai tìm thấy mũi kim chích... Đúng rồi! Tớ thực sự đã nói thế! Cậu biết tớ hay đọc những câu chuyện bí ẩn rồi nói tùm lum mà. Tớ đâu nghĩ anh ta sẽ lấy ống tiêm và insulin của Tweedle Dum rồi đi thăm bà bác tội nghiệp đang hôn mê trong phòng bệnh và GIẾT BÀ CỤ!!!! Nadine, tớ nên làm gì đây??? Cậu nghĩ tớ có nên báo cảnh sát? Tớ chưa bao giờ dám nghĩ Max sẽ làm một việc tàn độc như thế--Ý tớ là, tớ định sẽ viết một bài về nó và đưa cho George, cho ông ấy thấy tớ có thể viết những tin xác thực, nhưng tớ chưa bao giờ nghĩ, ý tớ là, tớ thực sự không tin...

Nhưng Nadine ơi, giờ thì tớ rất tin anh ta sẽ giết bà ấy!!! Tớ nên làm gì đây hả???

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

Mel, cậu à, bình tĩnh lại đi nào. Max Friedlander sẽ không giết bác anh ta đâu. Được chứ? Cậu đang để áp lực từ vụ chia tay với John và vụ bị đình chỉ vượt quá tầm kiểm soát rồi. Max Friedlander sẽ không tiêm bác anh ta bằng insulin của mèo. Được chưa? Người ta không làm những việc như thế. À, họ có làm trên phim, và trong sách nhưng không phải trong đời thực. Cậu xem “Hình bóng của sự nghi ngờ” quá nhiều rồi đấy. Hít một hơi sâu và suy nghĩ thử xem. Sao Max lại làm một việc như thế? Thật đấy, Mel. Anh ta là kẻ đại bại, đúng như thế. Anh ta đối xử với Vivica--chưa nói là cả cậu--rất tồi tệ. Nhưng thế cũng không biến anh ta thành kẻ giết người. Một tên đại ngốc, nhưng không phải là kẻ giết người. Cậu hiểu chưa? Giờ nếu cậu muốn đi dạo một chút ngoài tòa nhà, hít chút không khí trong lành để làm đầu óc tỉnh táo, tớ sẽ vui lòng tháp tùng cậu. Tớ nghe nói đang có bán giảm giá tại Banana Republic. Ta có thể đi xem vài bộ áo len pha tơ, nếu cậu muốn. Và làm ơn đừng gọi cảnh sát báo Max Friedlander đang suy tính giết bác anh ta. Làm ơn đi. Tớ van cậu đấy. Cậu sẽ chỉ làm mất thì giờ của họ và của cậu mà thôi.

Nadine

Gửi đến: Vivica@sophisticates.com

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Max

Vivica, làm ơn đi. Chị van em. Em có nhớ bất cứ thứ gì, bất cứ thứ gì có thể giúp xác định tối nào em và Max đến tòa nhà của chị không? Có thể là vấn đề sống chết đấy.

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Gửi đến: Vivica@sophisticates.com

Về việc: WOW

CHẮC CHẮN LÀ QUAN TRỌNG VỚI CHỊ ĐỂ BIẾT TỐI NÀO EM VÀ MAX TỚI CĂN HỘ CỦA BÁC ANH TA RỒI. TIỆM GIẶT KHÔ LÀM MẤT ÁO LEN CỦA CHỊ NGÀY ĐÓ HAY SAO VẬY? EM GHÉT KHI ĐIỀU ĐÓ XẢY RA LẮM. EM THIẾT TÌNH ƯỚC GÌ CÓ THỂ NHỚ CHÍNH XÁC LÀ KHI NÀO, ĐỂ EM CÓ THỂ GIÚP CHỊ. ÔI KHOAN ĐÃ. EM BIẾT CÓ MỘT TRẬN ĐẤU QUYẾT ĐỊNH GÌ ĐÓ, VÌ TẤT CẢ XE QUA LẠI TRONG LÚC EM ĐANG NGỒI ĐỢI TRÊN XE, HỌ ĐỀU ĐANG XEM. VÀ CHÚNG TA ĐANG THUA, VÌ VẬY MỌI NGƯỜI RẤT BỰC TỨC. Ồ, VÀ KHÔNG CÓ NGƯỜI GÁC CỬA. LẠ THẬT, VÌ MAX ĐI VÀO MÀ KHÔNG AI CHẶN ANH TA LẠI. NHƯNG KHI ANH TA VÀO RỒI, NGƯỜI ĐI GIAO ĐỒ ĂN TRUNG QUỐC ĐẾN VÀ NHÌN QUANH SẢNH ĐỂ TÌM NGƯỜI GÁC CỬA, VẬY LÀ CẬU TA GỌI ĐIỆN LÊN NGƯỜI ĐẶT HÀNG VÀ BÁO CẬU TA SẮP LÊN. LÝ DO EM

ĐỂ Ý LÀ VÌ NGƯỜI ĐI GIAO HÀNG MẶC QUẦN JEANS WASH TRẮNG LOANG LỔ, MỐT CỦA THẬP NIÊN TÁM MƯƠI, NHƯNG EM ĐOÁN NẾU CHỊ LÀ NGƯỜI NHẬP CƯ, CHỊ SẼ KHÔNG BIẾT ĐIỀU ĐÓ. EM NGHĨ TA NÊN BẮT ĐẦU MỘT CHƯƠNG TRÌNH GIÁO DỤC CHO NGƯỜI NHẬP CƯ ĐỂ HỌ BIẾT PHẢI ĂN MẶC THẾ NÀO ĐỂ KHÔNG BỊ ĐỨNG NGOÀI RÌA XÃ HỘI. CHỊ HIỂU Ý EM CHỨ? NHƯ CHỊ BIẾT CHRISTIE VÀ NAOMI VÀ CINDY ĐÃ KHỞI ĐẦU QUÁN CÀ PHÊ THỜI TRANG ĐẤY. EM ĐANG NGHĨ MÌNH CÓ THỂ BẮT ĐẦU MỞ MỘT TRƯỜNG DẠY THỜI TRANG CHO NHỮNG NGƯỜI ĐẾN NEW YORK TỪ TRUNG QUỐC VÀ HAITI VÀ MIDWEST VÀ ĐỦ THỨ. DÙ SAO THÌ, CUỐI CÙNG ÔNG QUẦN WASH TRẮNG LOANG LỔ CŨNG TÌM ẤY ANH TA--Ý EM LÀ, NGƯỜI GÁC CỬA-- VÀ GỌI BÁO LÊN. RỒI NGƯỜI GÁC CỬA LẠI ĐI ĐÂU MẤT LẦN NỮA, VÀ NGAY LÚC ĐÓ MAX XUỐNG, VÀ BỌN EM RỜI ĐI. CHUYỆN NÀY CÓ GIÚP ĐƯỢC GÌ KHÔNG CHỊ?

VIVICA

Gửi đến: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Bác anh

Anh Friedlander mến,

Bác của anh đang nằm trong khu săn sóc đặc biệt của bệnh viện, cho nên khách không đến thăm được. Lúc nào cũng vậy hết. Thật ra, họ sẽ rất bực nếu anh hỏi có thể thăm người đang nằm ở khu này không. Vì

những người đang nằm ở khu này đang trong tình trạng rất không ổn định, và vi trùng nhẹ nhất từ ngoài đưa vào cũng có thể khiến họ nặng thêm. Và không chỉ khách không được phép thăm, mà mọi cử động trong phòng còn được theo dõi liên tục qua máy dò chuyển động, nên dù anh có cố lén vào, anh cũng sẽ bị bắt lại ngay. Vì vậy tôi đã không đi thăm bác anh. Xin lỗi. Nhưng tôi cá là nếu anh gửi một tấm thiệp, họ sẽ đưa nó cho bà ấy khi bà ấy tỉnh lại.

Mel Fuller

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Max Friedlander <photoguy@stopthepresses.com>

Về việc: Bác tôi

Tôi chỉ nghĩ có thể cô quan tâm khi biết tôi được bác sỹ cho biết bác tôi đã được dời ra khỏi phòng săn sóc đặc biệt cách đây một tháng rồi. Bà ấy hiện đang ở phòng riêng. Bà ấy, dĩ nhiên, vẫn đang hôn mê, nhưng khách có thể thăm bất cứ ngày nào từ bốn giờ đến bảy giờ. Bác sỹ chuẩn đoán, tôi rất tiếc phải nói, không được tốt lắm.

Max Friedlander

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Stacy Trent <IH8BARNEY@trentcapital.com>

Về việc: John

Cô Fuller thân mến,

Cô không biết tôi, nhưng cô biết em chồng tôi là John. Tôi xin lỗi đã viết như thế này, vì chúng ta chưa bao giờ được giới thiệu với nhau, nhưng tôi không thể ngồi yên nhìn chuyện đang xảy ra giữa cô và John mà không nói lời nào.

Cô Melissa à--tôi hy vọng cô không phiền nếu tôi gọi cô là Melissa; tôi cảm thấy như mình đã biết cô, từ những gì John đã kể về cô--tôi biết việc John và người bạn Max của chú ấy làm là rất sai trái. Tôi rất sốc khi nghe về việc đó. Thực ra, tôi đã thúc chú ấy nói thật với cô ngay từ ban đầu. Nhưng chú ấy sợ cô sẽ nổi giận và không muốn dính líu đến chú ấy nữa... một nỗi sợ mà không may đã được chứng minh. Vì vậy chú ấy quyết định chờ “thời điểm thích hợp” để nói với cô.

Ngoại trừ điều đó, như cô hay tôi có thể nói với chú ấy, không có thời điểm thích hợp nào để nghe rằng người mà cô phải lòng đã giới thiệu sai bản thân trong một cách nào đó.

Tôi không nói là cô không có lý do để giận, thậm chí giận John đến điên người. Và tôi rất thích cách trả đũa rất sáng tạo của cô với chú ấy. Nhưng cô không nghĩ chú ấy chịu đau khổ đủ lâu rồi sao? Vì chú ấy *đang* đau khổ, rất rất nhiều.

Tối kia khi chú ấy đến thăm em bé--tôi vừa sinh đứa thứ ba, một bé trai được đặt tên John theo tên người chú yêu quý của hai đứa con gái

sinh đôi của tôi (Cô thấy không? Trẻ con còn yêu thích chú ấy, điều này có nghĩa chú ấy không xấu chút nào)--trông chú ấy tẻ lắm. Tôi thề chú ấy sụt ít nhất năm ký. Tôi biết những người đàn ông phiền muộn thì như thế nào (tôi biết chứ--tôi đã lấy anh trai của John mười năm rồi), nhưng tôi cũng nhớ những ngày độc thân xa xưa khó khăn ra sao để tìm được một người tử tế... và người đó là John đấy, dù cô có thể nghĩ gì đi nữa, dựa vào cách hành xử của chú ấy với cô đến giờ. Làm ơn cho chú ấy cơ hội thứ hai đi? Chú ấy rất si mê cô--và tôi có thể chứng minh điều đó. Tôi muốn cho cô xem những lời do chính John nói trong email chú ấy gửi cho tôi cách đây chừng mấy tháng. Có lẽ sau khi đọc xong chúng, cô cũng sẽ đi đến kết luận như tôi: cả cô và chú ấy đã xoay sở để tìm thấy một thứ mà rất ít người trong chúng ta nơi trần tục này đủ may mắn để nhận ra: một người bạn tâm giao.

>Vậy chị muốn biết gì nào? Cô ấy có tin em là Max Friedlander?

>Rất tiếc phải nói là có.

Em đóng vai Max Friedlander có đạt không?

>Em đoán chắc là có, nếu không cô ấy đã không tin em là cậu ta.

>Em có cảm thấy như một kẻ xấu xa đạt điểm A khi làm thế không? Có. Tự nhận xét thấy em đáng được một chữ A màu đỏ to đùng. Phần tệ nhất là... à, em đã nói với chị phần tệ nhất rồi. Cô ấy nghĩ em là Max Friedlander. Max Friedlander, kẻ vô ơn thậm chí không quan tâm kẻ nào đã đánh bất tỉnh bà bác 80 tuổi của mình.

>Dù vậy Melissa có quan tâm.

>Tên cô ấy đấy. Tóc hoe đỏ. Melissa. Mọi người gọi cô ấy là Mel. Cô ấy bảo em thế. Mọi người gọi tôi là Mel. Cô ấy chuyển ra thành phố ngay sau khi tốt nghiệp đại học, như vậy cô ấy 27 tuổi, vì đã sống ở đây 5 năm. Về nguồn gốc, cô ấy quê ở Lansing, Illinois. Anh từng nghe về

Lansing, Illinois chưa? Em có nghe về Lansing, Michigan, chứ chưa nghe về Lansing, Illinois. Cô ấy nói nó là một thành phố nhỏ, nhỏ đến mức chỉ cần anh dạo bộ xuống phố chính là có ngay người kêu lên: Kia, chào Mel. Đúng như thế đấy. Kia, chào Mel.

>Cô ấy chỉ cho em nơi bác của Max cất thức ăn cho chó mèo. Cô ấy chỉ em chỗ để mua thêm, phòng khi em hết. Cô ấy bắt mí Paco thích đi dạo những đâu. Cô ấy chỉ cho em cách dụ con mèo có tên, em không đùa đâu, Ông Peepers, ra khỏi gầm giường.

>Cô ấy thắc mắc về công việc của em ở Quỹ Cứu trợ Trẻ em. Cô ấy hỏi han em về chuyến đi Ethiopia. Cô ấy muốn biết em đã tới thăm bà cụ ở bệnh viện hay chưa, và em có buồn lòng nhiều khi thấy bà cụ nằm đó gần ống đủ chỗ không. Cô ấy vỗ vỗ lên cánh tay em và bảo em đừng lo, vì nếu có ai có thể hồi tỉnh lại sau hôn mê, thì đó chính là bác Helen của em.

>Và em cứ đứng đó nhe răng cười như một thằng ngốc giả tảng như mình là Max Friedlander.

>Em đã gặp một cô gái hết sức tuyệt vời. Tuyệt vời không kể xiết, Stacy: Nàng thích lốc và nhạc Blu, bia và bất cứ thứ gì liên quan tới bọn giết người hàng loạt. Nàng ngẫu nhiên những mẫu chuyện lượm lặt về các nhân vật nổi tiếng nhiệt tâm như khi tấn công đĩa thịt heo moo shu, mang giày cao lênh khênh trông duyên dáng hết sức--nhưng cũng xoay sở để trông quyến rũ với đôi giày Keds và quần thun ôm.

>Và nàng dễ thương. Ý em là, rất-rất tử tế một cách chân thành. Trong một thành phố không ai để ý đến xóm giềng, nàng không chỉ biết bản thân, mà còn thực sự quan tâm đến họ. Và nàng sống ở Manhattan. Manhattan, nơi bàn dân thiên hạ hàng ngày đều đặn bước qua người vô gia cư để vào được các nhà hàng yêu thích của họ. Về phần Mel, nàng chưa bao giờ bỏ quên Lansing, Illinois, 13.000 dân. Broadway thì cũng như phố chính thôi.

>Em đã gặp một cô gái hết sức tuyệt vời... Và thậm chí em không thể nói tên thật của mình cho cô ấy. Không, cô ấy nghĩ em là Max Friedlander. Em biết chị định nói gì. Em biết chính xác chị định nói gì, Stacy. Và câu trả lời là không, em không thể. Có lẽ nếu lúc đầu em chưa bá láp với nàng. Có lẽ nếu ngay từ giây phút ban đầu gặp nàng em đã nói, cô này, tôi không phải là Max. Max không đến được. Anh ấy cảm thấy rất phiền muộn về việc đã xảy ra cho bác anh ấy, vì vậy anh ấy nhờ tôi đến giúp. Nhưng em đã không nói, đúng không? Em đã làm hỏng. Em đã làm hỏng ngay từ phút đầu tiên. Và giờ đã quá muộn để nói sự thật với nàng, vì những việc khác em từng nói với nàng, chắc nàng cũng sẽ nghĩ em dối trá luôn. Có lẽ nàng sẽ không thừa nhận. Nhưng tận cùng trong tâm trí nàng, nó sẽ luôn nằm ở đó. "Có lẽ anh ta cũng đang nói dối chuyện này luôn." Đừng có mà bảo em nàng sẽ không nghĩ thế, Stacy.

>Giờ chị đã biết hết rồi đấy. Cuộc đời khốn khổ của em, nói tóm lại. Có lời khuyên nào không? Bất kỳ lời lẽ khôn ngoan nào từ sự sáng suốt của phụ nữ để dẫn lối cho em?

>Không, em không nghĩ thế. Em hoàn toàn hiểu sự thật là em đã đào huyệt mộ cho chính mình. Em đoán chẳng còn lựa chọn nào ngoài việc nằm xuống đó luôn cho rồi.

>Dù sao chị muốn em nói gì chứ? Nói rằng cô ấy đúng là cái em đang tìm kiếm suốt ở một phụ nữ, nhưng chưa bao giờ hy vọng sẽ tìm thấy? Nói rằng cô ấy là bạn tâm giao của em, định mệnh của em, số phận do trời định đoạt của em? Nói rằng em đang đếm từng phút cho đến khi gặp lại cô ấy? Được thôi. Đó. Em nói rồi đó. Em cho rằng tin này mới là đáng chú ý nhất:

>Nhưng em đã mua cho cô ấy cái nhẫn. Nhẫn đính hôn.

>Và không, lần này không giống như lúc ở Vegas. Em không còn uống thường xuyên trong ba tháng qua. Em thực sự tin người phụ nữ

này trong tất cả mọi phụ nữ em từng biết, là người em muốn sống cùng với quãng đời còn lại. Em định sẽ nói thật với cô ấy, và rồi sẽ cầu hôn, ở Vermont.

>Giờ cô ấy không thèm nghe điện thoại, không mở cửa hay trả lời email của em.

>Cuộc đời em thế là tận rồi.

Cô thấy rồi đó. Tôi hy vọng cô sẽ không nói gì với John điều cô vừa đọc. Chú ấy sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi nữa nếu biết tôi lên đưa cho cô xem.

Nhưng tôi phải đưa. Thật sự phải như vậy. Vì tôi nghĩ quan trọng phải cho cô biết... chú ấy yêu cô nhiều thế nào. Chỉ có vậy thôi.

Chân thành,

Stacy Trent

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Mel

Cưng à, cô có biết Mel đang chảy nước mắt nước mũi trong phòng vệ sinh không? Bực mình ghê vậy đó. Tôi đang gắng cho anh chàng chuyển fax mới thấy buồng dành cho người khuyết tật ẩm cúng thế nào với hai người, nhưng tiếng sụt sùi không ngớt của cô ấy làm hỏng hết tâm trạng người ta.

XXX000

Dolly

Gửi đến: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Mel

Tôi làm sao biết vì sao cô ấy khóc. Cô ấy mà thềm nói với tôi. Cô ấy kiệm lời với tôi từ khi tôi bác bỏ thuyết Max Friedlander đang cố đưa bác của anh ta về châu trời do cô ấy đề ra. Nhưng tôi có phải là người duy nhất đâu. Hình như không ai tin cô ấy hết. Ngay cả Aaron nữa. Tôi công nhận là tôi thấy lo đấy. Mel chịu đựng chuyện với John rồi biến nó thành chuyện về Max mưu toan xử lý bà bác của anh ta. Chắc ta phải gọi cho ai đó dưới phòng Nhân sự thôi. Ý tôi là, cô ấy chắc đang kiệt sức. Chị nghĩ sao hả?

Nadine

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Max Friedlander

John thân mến,

Em bằng lòng tha thứ cho anh. Ngay bây giờ ta có việc đáng quan tâm tới đây: em nghĩ Max Friedlander sẽ cố giết bác của anh ta! Em nghĩ anh ta đã cố làm thế một lần trước đây rồi, nhưng không thành công. Ta phải ngăn anh ta lại. Anh có thể qua đây ngay không?

Mel

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Fuller

lại biến đâu rồi? Tôi mới quay lưng một cái là cô ta vọt ngay. Tôi có bài vở cho ngày mai chưa? Chưa, tôi chưa có gì sất. Sao cô ta có thể đi mà chưa đưa tôi bài chứ? SAO CÔ TA CÓ THỂ LÀM THẾ HẢ????

Gửi đến: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Mel

Thì, tôi nghĩ cô ấy phải tìm hiểu này nọ để viết bài chứ. Tôi chắc chắn cô ấy sẽ nộp bài trước khi bàn biên tập hết làm việc. Ông đừng lo. Trong lúc đó, ông đọc bài của tôi về nhà hàng Mars 2120 chưa? Đề tài Các nhà hàng: Không chỉ dành cho du khách nữa. Nghe có vẻ hay đấy chứ?

Nadine

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Cậu tiêu rồi

CẬU ĐANG Ở ĐÂU VẬY??? George đang cáu kìa. Tớ đã nói đỡ hết mức cho cậu rồi, nhưng chắc không hiệu quả mấy. Cậu đang suy sụp lắm sao? Vì nói thật, nếu cậu đang như vậy, cậu ích kỷ lắm đó. Tớ mới là người nên bị suy sụp đây. Đó, cậu xem, tớ là người sắp làm đám cưới. Tớ là người có bà mẹ đang điên tiết vì tớ sẽ không mặc áo cưới của bà ấy, và vừa chi 700 đô-la lôi về một bộ từ một cửa hàng tận New Jersey. Cậu không có quyền suy sụp. Và tớ biết cậu sẽ nói là cậu có quyền, rằng chuyện với John đã hủy hoại niềm tin của cậu vào đàn ông và mọi thứ. Nhưng Mel ơi, sự thật phũ phàng là, niềm tin vào đàn ông của cậu đã bị hủy hoại từ cách đây lâu lắm rồi. Tớ thừa nhận là lần đầu tiên khi cậu bắt đầu gặp gỡ anh chàng ấy, tớ đã thấy có gì đó ngờ ngợ về anh ta, nhưng giờ thì tớ biết là cái gì rồi, tớ phải nói là cậu có thể làm còn tệ hơn nhiều. Tệ hơn RẤT NHIỀU.

Và tớ biết cậu rất đổi yêu anh ấy và đau khổ cùng cực nếu thiếu anh ấy, vậy cậu có thể gọi cho anh ấy và trở lại với anh ấy không? Không đùa đâu, chuyện này kéo dài vậy là đủ rồi. Đó. Tớ nói rồi đó. Cậu đi đăng nào rồi hả????

Nad

Gửi đến: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Xuyt....

Cậu muốn biết tớ đã đi đâu à? Lúc này tớ đang ngồi xổm dưới cầu thang bộ. Mà nó vô tình có bức tường tiếp giáp với phòng khách nhà bà Friedlander. Không, thật đấy! Tớ đang dùng chức năng câu vệ tinh mà George đã cho cài vào các máy laptop. Cái mà không ai trong bọn ta biết cách dùng ấy? Ông Tim đã chỉ cho tớ...

Tớ biết cậu nghĩ tớ bị hâm, nhưng tớ có thể chứng minh với cậu là tớ bình thường. Cách tớ có thể chứng minh là tớ có thể nói chính xác những gì tớ đang nghe lúc này, vì John Trent đang chất vấn Max Friedlander anh ta ở đâu vào đêm bác anh ta bị đánh vào đầu.

Tớ cũng không phải là người duy nhất đang nghe.

John đang đeo thiết bị nghe lén.

Đúng thế đấy. THIẾT BỊ NGHE LÉN. Có một đồng cảnh sát trong nhà tớ, đang nghe cuộc nói chuyện mà tớ cũng đang nghe đây. Có điều họ đang dùng tai nghe còn tớ không phải đeo thứ ấy. Tớ có thể nghe bằng cách dán tai vào sát tường. Mà tớ có phải làm thế này đâu. Đáng ra tớ phải ngồi trong quán cà phê bên kia đường, vì sự an toàn cho cái thân tớ. Khi họ bảo vậy, tớ liền đáp, Đúng thế ạ! Làm như tớ sẽ qua bên kia đường ngồi chờ trong khi tớ có thể ngồi đây, phồng tay trên cái tin đáng giá này. Nadine à, tớ nói cho cậu biết, đây sẽ là bài viết của năm, của thập kỷ cũng nên! Và tớ sẽ viết nó, và George sẽ buộc phải đăng nó. Ông ấy sẽ buộc phải thừa nhận tớ quá giỏi đối với Trang 10, và sẽ cho tớ qua mảng tin tức xác thực. Tớ cảm được mà, Nadine. Tớ cảm nhận được từ tận trong xương tủy ấy!

Được rồi, đây là những gì tớ đang nghe:

John: Tớ chỉ đang nói, tớ có thể hiểu nếu cậu làm.

Max: Ừ, nhưng tớ có làm đâu.

John: Nhưng tớ có thể hiểu nếu cậu làm. Cậu nhìn vào gia đình tớ mà xem. Họ giàu có. Giàu sự. Hơi khác một chút trong trường hợp của tớ, nhưng ta hãy nói là ông tớ không để lại chút gì cho tớ, mà để lại hết cho bà nội. Nếu bà không có ý thỉnh thoảng cho tớ vay vài ba trăm đô-la, tớ cũng sẽ nổi khùng cho coi.

Max: Tớ chưa bao giờ nổi khùng cả.

John: Này, tớ biết nó ra sao mà. Không hẳn, nhưng cậu biết tớ đã cố sống nhờ vào tiền lương ba cọc ba đồng của một phóng viên như thế nào không? Khó khăn lắm. Giả sử tớ đang cạn tiền, và biết sẽ không có thêm đồng nào đến cứu tinh một thời gian, lại còn một em siêu mẫu đang chờ dưới lầu trong chiếc xe đi thuê của tớ, tớ chạy đến bà nội xin vay một khoản, bà ấy chẳng chịu... tớ không nổi điên sao được.

Max: Thì... cậu biết đó. Họ nghĩ cái gì chứ? Họ định ôm trọn hết à?

John: Không sai.

Max: Bà ta đó, ngồi trên đồng tiền khổng lồ, và gàn dở đến mức không thể xỉa ra được một ngàn hay sao?

John: Làm như bà ta biết là nó mất đi đằng nào vậy.

Max: Còn gì nữa. Làm như biết vậy. Nhưng không. Tớ phải bị lên lớp thì mới chịu hả dạ. “Nếu cháu biết quản lý tiền một cách có trách nhiệm hơn, cháu sẽ không phải rỗng túi suốt. Cháu cần phải học cách sống với tiền bạc của mình.”

John: Trong khi đó, bà ta ném không thương tiếc hai mươi ngàn vào một vở nhạc kịch ở Helsinky vài tháng một lần.

Max: Đúng thế! Ý tớ là, phải đó.

John: Đủ để khiến người ta tức điên lên được.

Max: Cái cách bà ta nói khiến người ta càng điên hơn. Giống như tớ là đứa con nít vậy. Chúa ơi, tớ 35 tuổi rồi. Tớ chỉ muốn 5 ngàn. Chỉ 5 ngàn thôi chứ nhiều nặng gì.

John: Với bà ta thì bấy nhiêu có xá gì.

Max: Cậu không biết đâu. Rồi bà ta còn dám lên giọng bảo, “Đừng có điên cuồng bỏ đi như vậy.”

John: Đừng có điên cuồng bỏ đi như vậy. Chúa ơi.

Max: Ừ. “Đừng có như thế, Maxie. Đừng có điên cuồng bỏ đi như vậy”. Bà ta kéo tớ. Nắm tay tớ mà kéo lại. Mà tớ thì đang đậu xe ngay trước tòa nhà, cạnh vòi nước công cộng. Vivica đang chờ. “Đừng có điên cuồng bỏ đi như vậy,” bà ta dám nói.

John: Nhưng bà ta vẫn không xả cho cậu tiền.

Max: Còn lâu. Mà bà ta cũng không cho tớ đi nốt.

John: Vậy là cậu đẩy bà ta.

Max: Phải thế thôi. Bà ta không chịu buông tớ ra mà. Tớ không thực tâm làm bà ấy ngã. Tớ chỉ muốn bà ấy buông tớ ra. Chỉ là--tớ không biết nữa. Chắc là tớ đẩy mạnh tay. Vì bà ấy ngã ngửa ra sau, đầu đập vào góc bàn cà phê. Máu vương vãi khắp nơi, và con chó chết tiệt lại sủa. Tớ quá sợ hàng xóm nghe thấy...

John: Vậy là cậu hoảng lên.

Max: Không hoảng mới lạ. Tớ nghĩ nếu bà ta chưa chầu trời, thì cũng sẽ có người tìm thấy thôi. Nhưng nếu bà ta...

John: Cậu là người thừa kế của bà ấy?

Max: Phải. Chúng ta đang nói đến mười hai triệu đấy. Với cậu đó chỉ là mớ tiền lẻ, nhưng với tớ, cách mà tớ tiêu tiền...

John: Nên cậu đã làm gì?

Max: Tớ vào phòng ngủ bà ấy và ném quần áo bà ấy ra khắp nơi. Như vậy mọi người sẽ nghĩ đó là hẩn, tên sát nhân biến thái mặc quần áo phụ nữ. Rồi tớ biến ra khỏi đó. Tớ hiểu là không được để bị bắt gặp.

John: Nhưng bà ấy chưa chết.

Max: Chúa ơi, chưa. Bà già đó sống dai thật. Còn mọi việc... thì cậu biết rồi đấy. Vivica. Và tên quản lý của tớ, hẩn là thằng đàn. Ngồi lì một chỗ chẳng động tay chân tìm cho tớ một công việc đảng hoàng nào cả. Tớ bị kẹt cứng.

John: Mà bà ấy hôn mê bao nhiêu lâu?

Max: Nhiều tháng rồi. Dù sao bà ta chắc cũng chết chứ chẳng sống nổi. Nếu tớ đẩy thêm một cú nhẹ nữa, ai mà biết chứ?

John: Đấy?

Max: Cậu biết đấy. Chầu diêm vương nhanh hơn, như họ nói.

John: Mà cậu định làm việc đó ra sao?

Max: Insulin thôi. Cậu chỉ cần chích quá nhiều. Như cái gã Klaus von Bulow đó. Bà già nghèo là cái chắc...

Thôi rồi. Có tiếng chân ở hành lang. Cảnh sát chắc nghĩ họ đã nghe đủ rồi. Họ đang đập cửa nhà 15A. Nói cho cậu biết, Nadine, tớ sẽ đoạt giải Pulitzer--Khoan đã. Họ đang bảo Max bước đi trong im lặng. Nhưng Max không làm thế. Max đang...

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: SAO????

MEL??? CẬU ĐÂU RỒI??? Sao cậu ngừng như thế? Chuyện gì đang xảy ra???? CẬU ỔN CHỨ????

Gửi đến: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Mưu toan giết người

(toàn trang) CƯỜI LÊN NÀO với chứng dẫn: 1) Max Friedlander đang bị cùm, kèm chú thích “Kẻ tình nghi bị cảnh sát New York dẫn đi”; 2) Helen Friedlander trượt tuyết, kèm chú thích “Chủ thú cưng và người ái mộ opera yêu quý”.

CƯỜI LÊN NÀO

Chuyên gia nhiếp ảnh thời trang nổi tiếng bị bắt do mưu toan giết người

Trong sự chưa xót tiến hành cùng số 82 Precinct của cảnh sát New York, phóng viên John Trent của Ký sự New York, và Mel Fuller của Tạp chí New York, một vụ bắt giữ cuối cùng đã diễn ra liên quan đến vụ tấn công tàn bạo một cư dân của Khu Đông Thượng, bà Helen Friedlander.

Bà Friedlander, 82 tuổi, được tìm thấy bất tỉnh nhân sự trong căn hộ của bà gần sáu tháng trước, nạn nhân của một vụ tấn công không thể chối cãi. Quần áo được bày khắp giường nạn nhân ngụ ý với cảnh sát rằng người yêu thú vật và ái mộ opera này có thể đã bị tấn công bởi một kẻ được gọi là “Sát Thủ Mặc Quần Áo Phụ Nữ”.

Nhưng sau vụ bắt giữ Harold Dumas vào tháng trước, kẻ thú nhận đã ra tay sát hại bảy phụ nữ trong cả năm ngoái, có thể nhận định vụ tấn công bà Friedlander theo trung úy cảnh sát Paul Reese là “kẻ bắt chước.”

“Thủ phạm hy vọng có thể đánh lạc hướng các nhà điều tra,” Trung úy Reese cho biết trong một cuộc phỏng vấn sáng sớm ngày hôm nay. Ông nghĩ hẳn làm thế để bày hiện trường trông giống tác phẩm của tên giết người hàng loạt được biết đã tấn công nhiều phụ nữ khác trong vùng. Tuy nhiên, có nhiều chi tiết không hợp lý.

Trong đó có chi tiết là dường như bà Friedlander quen biết kẻ tấn công, bà để cửa không khóa để hẳn có thể ra vào căn hộ tùy ý, và tiền bạc trong nhà không bị lấy mất.

“Động cơ của vụ tấn công này,” theo Trung úy Reese, “là tiền, nhưng sau khi đẩy nạn nhân và gây ra vết thương chí mạng, kẻ gây ác hoảng loạn, không còn nhớ mình đang cần tiền ra sao.” Kẻ tình nghi bị bắt vào tối hôm qua sẽ không cần đến hai trăm đô-la đang nằm trong ví bà Friedlander tối hôm bà bị tấn công: làm nạn nhân qua đời, hẳn sẽ yên vị thừa hưởng hàng triệu đô-la. “Nạn nhân rất giàu có,” Trung úy Reese giải thích. “Và kẻ tình nghi là người thân duy nhất còn lại của bà.”

Kẻ tình nghi, Maxwell Friedlander, là cháu trai 35 tuổi của Helen Friedlander. Một chuyên gia nhiếp ảnh thời trang nổi tiếng gần đây đang gặp phải những khó khăn về vấn đề tài chính, ông Friedlander đã thú nhận với John Trent, phóng viên chuyên mảng tội phạm của tờ Kỷ sự New York, và là bạn cũ của kẻ tình nghi, rằng hẳn đang rất cần tiền. Lý giải rằng bác của hẳn đang “ngồi trên đồng tiền khổng lồ,” trong khi bản thân hẳn không có xu nào, kẻ tình nghi bào chữa hành động của mình bằng cách nói lúc đầu hẳn không chủ ý giết bà Friedlander, nhưng nếu bà ấy chết, hẳn sẽ được lợi rất lớn từ món tiền thừa kế mà bà để lại cho hẳn.

Tuy nhiên bà Friedlander không chết. Bà mòn mỏi trong hôn mê suốt gần sáu tháng. Còn đối với Max Friedlander, đây là một tình huống cần sửa sai. Và tối hôm qua, hẳn đã mưu toan làm thế, lên kế hoạch, theo cuộc nói chuyện được bí mật ghi âm giữa kẻ tình nghi và ông Trent, để ám toán bác hẳn trên giường bệnh bằng một mũi insulin.

Ngay sau lời thú nhận này, cảnh sát đã ập vào bắt giữ Friedlander trong căn hộ của bác hấn. Thay vì cúi đầu bước đi trong im lặng, Friedlander đã vùng ra, và cố tẩu thoát khỏi khu nhà bằng đường cầu thang hậu. Tại đây Friedlander đã đâm sầm rất mạnh vào mặt laptop iMac của một phóng viên, cú trời giáng này đã ngăn hấn lại trên đường trốn chạy và kết quả là phải cần đến bảy mũi khâu ở bệnh viện Thánh Vincent của Manhattan. Friedlander sẽ bị buộc tội vào sáng nay. Các lời cáo buộc bao gồm mưu toan giết hại Helen Friedlander; âm mưu giết người; kháng cự lại khi bị bắt; và bỏ chạy khi bị bắt. Friedlander bác bỏ không nhận mình có tội với tất cả các lời cáo buộc.

George--là tôi, Mel đây. Tôi phải gõ toàn bộ bài này trên máy vi tính của John, vì cái của tôi đã bị giữ lại làm bằng chứng. Ông thấy sao hả, George? Tôi viết tốt đấy chứ?

Mel

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Nadine Wilcock <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Về việc: Tờ tin rằng điều này có nghĩa là

cậu và anh ấy đã trở lại với nhau. Tờ sẽ cố tìm một chỗ cho anh ấy ở bàn sát sân khấu tại tiệc cưới. Mặc dù tờ chắc chắn là sẽ khó lắm, xét đến việc cái mũi của cậu sẽ phồng lên vào lúc đó. Tony sẽ rất vui. Anh ấy bí mật cổ vũ cho John suốt.

Nadine ;-)

Tái bút: Tớ lúc nào cũng thích anh ấy. Chỉ ít sau khi anh ấy làm lung lay mấy cái răng hàm của Aaron.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: George Sanchez <george.sanchez@thenyjournal.com>

Về việc: Thôi được rồi

Tôi thiết nghĩ đôi khi ta cũng có thể làm một hai tin xác thực.

Đôi khi thôi nhé. Trong lúc đó cô vẫn làm việc trên Trang 10. Và vì giờ tôi đã biết thực lực của cô, tôi muốn thấy cái gì đó hay hay trên mục đó. Không viết thêm bài vớ vẩn nào về Winona Ryder nữa. Hãy cho nghe vài nhân vật cộm cán thực sự. Như Brando, vì Chúa. Chẳng còn ai nói về Brando nữa.

G

Tái bút: Đừng có mà nghĩ là nếu có chuyện gì xảy ra với cái laptop thì cô không còn là người phải trả tiền cho nó nữa, Fuller.

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Dolly Vargas <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Về việc: Cưng à

Chỉ là một lời nhắn chúc mừng nhanh trước khi Aaron và tôi bay đi Barcelona... phải, tôi biết, tôi còn không tin cuối cùng chàng cũng chịu nhượng bộ nữa là. Nhưng tôi nghĩ khi thấy rõ khả năng tác nghiệp báo chí gần đây của cô, rốt cuộc chàng cũng thừa nhận bại trận... và tôi chính là giải an ủi!

Tôi chả thèm để ý chi cho mệt. Cô biết không, một người đàn ông thô lỗ *ngày nay* cũng thật sự đáng để tìm, và nói thật với cô, tôi không phiền chàng nghe loại nhạc gì. Chàng độc thân, chưa bận bịu vợ con, và chàng có thể ký một tờ séc. Một cô gái còn có thể đòi hỏi gì hơn nữa chứ? Nói gì thì nói, cũng chúc cô và Tiểu hầu tước Fauntleroy gặp nhiều may mắn--ý tôi là, anh Trent đó. Và hãy *cố* xem xét việc mời tôi tới ngôi nhà ở Cape nhé... nó tráng lệ vô cùng, từ những gì tôi thấy trên Tập san Kiến trúc.

XXX000

Dolly

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Vivica@sophisticates.com

Về việc: MAX

CHÚA ƠI, MEL, EM ĐANG Ở ĐÂY TẠI MILAN TRÌNH DIỄN THỜI TRANG XUÂN THÌ NGHE MỌI NGƯỜI BÀN TÁN VIỆC MAX ĐI TÙ VÌ ĐÃ CỐ GIẾT BÁC ANH TA, VÀ NÓI CHỊ LÀ NGƯỜI ĐÃ ĐƯA ANH TA VÀO ĐÓ!!! LẠY CHÚA, CHỊ LÀ CÔ GÁI TUYỆT NHẤT TỪNG CÓ ĐẤY!!! TẤT CẢ CÁC CÔ BẠN CỦA EM ĐỀU MUỐN BIẾT CHỊ CÓ SẼ CHO LỮ BẠN TRAI CŨ RÁC RỬI CỦA HỌ VÀO TÙ LUÔN KHÔNG!!! CÓ LẼ CHÚNG TA CÓ THỂ BẮT TAY NHAU LÀM ĂN ĐẤY: CHỊ CHO BẠN TRAI CỦA MẤY CÔ GÁI VÀO TÙ, CÒN EM DẠY NGƯỜI NHẬP CƯ CÁCH ĂN MẶC!!!

DÙ SAO ĐI NỮA, EM CHỈ MUỐN CẢM ƠN CHỊ VÌ ĐÃ ĐƯA MAX VÀO TÙ NƠI ANH TA THUỘC VỀ CÙNG VỚI NHỮNG KẺ XẤU XA KIA. ĐẶC BIỆT EM ĐANG RẤT HẠNH PHÚC VÌ EM VỪA KẾT THÂN VỚI MỘT NGƯỜI BẠN MỚI TẠI ĐÂY Ở MILAN. TÊN ANH ẤY LÀ PAOLO VÀ ANH ẤY LÀ CHỦ MỘT PHÒNG TRƯNG BÀY VÀ LÀ MỘT TRIỆU PHÚ!!! KHÔNG ĐÙA ĐÀU!!! ANH ẤY RẤT QUAN TÂM MUỐN XEM BỘ SƯU TẬP CÁ HEO LÀM BẰNG GỖ TRÔI DẠT CỦA EM!!! ANH ẤY NÓI HỌ KHÔNG CÓ THỨ ĐÓ Ở Ý VÀ ANH ẤY NGHĨ EM CÓ THỂ KIẾM BỘN TIỀN NHỜ BÁN CHÚNG Ở ĐÂY. NHƯ THẾ SẼ GIÚP CHÚNG TA CÓ MỘT KHỞI ĐẦU TỐT VỀ VỐN KHI KINH DOANH VỚI NHAU, PHẢI KHÔNG CHỊ?

Một trong những người bạn của em vừa bảo em viết thư toàn bằng chữ in hoa được xem là rất bất lịch sự. Điều đó đúng không chị? Chị có từng nghĩ em bất lịch sự không? Em xin lỗi nhé.

Dù sao, Paolo sẽ đưa em ra ngoài ăn tối bây giờ, nên em phải đi đây. Em không nghĩ sẽ kiếm được thứ gì đó ngon ngon để ăn. Chị biết họ không có Applebee ở Milan không? Không có, thật đấy. Ngay cả Friday cũng không. Thôi nhé. Hẹn gặp chị khi nào em về!!

Vivica

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Don and Beverly Fuller <DonBev@dnr.com>

Về việc: Mẹ e là

Bố mẹ không hiểu lá thư con gửi mới đây cho bố mẹ. Con nói con sẽ không về nhà nghĩa là sao? Bố đã dọn đi hết mọi cúp bô-ling của ông ấy ra khỏi phòng con rồi. Con PHẢI về nhà chứ. Mabel Flemming đang hy vọng con nhận mảng Giải trí và Nghệ thuật. Bà ấy nói nếu phải viết thêm một bài nào về vở kịch do học sinh diễn nữa, bà ấy có thể--Thôi, không khéo mẹ lại mang tiếng viết quá lên. Con biết Mabel mà. Bà ấy luôn rất... nói quá sự thật. Mẹ cứ tưởng sẽ được tận hưởng niềm vui khi con về nhà Giáng sinh này. Thôi thì năm ngày còn hơn chẳng có gì. Nhưng, Melissa này, cậu John mà con mang về cùng sẽ ngủ ở đâu? Ý mẹ là, con không thể mong mẹ cho cậu ấy nghỉ ở phòng của con. Dolores sẽ nói gì đây chứ? Con biết bà ta có thể nhìn thấy mọi việc từ lớn đến bé diễn ra trong nhà ta từ cửa sổ gác mái nhà bà ta. Mà đừng nghĩ là bà ta sẽ không nhìn, mẹ già đó...

Cậu ấy sẽ phải ở trong phòng cũ của Robin. Mẹ sẽ bắt đầu dọn dẹp mấy món đồ khâu vá của mẹ ra khỏi đó.

Dù sao, mẹ cũng mừng khi nghe tin về người hàng xóm của con. Sao, mọi chuyện nghe cứ như có Thiên Thần Chạm Vào hay sao ấy, mà cái tập phim mới đó, nó gọi là gì ấy nhỉ? Sự chữa lành kỳ diệu, đại loại thế. Mẹ vui mừng khi nghe bà cụ hồi tỉnh sau cơn hôn mê và đang hồi phục

tốt, cũng như sẽ ra viện kịp lúc mùa lễ đến. Gì thì gì sao cháu bà ấy lại cố giết bà ấy nhỉ... Mẹ nói con biết, Melissa, mẹ không thích con sống ở thành phố đó chút nào. Nó quá nguy hiểm! Bọn cháu trai giết người và những tên sát nhân hàng loạt mặc áo xống phụ nữ và lũ đàn ông xưng tên một đảng trong khi thực ra tên chúng lại hoàn toàn khác...

Cứ suy nghĩ đi, nếu con dọn về lại đây, con có thể cầm cố căn nhà ba phòng ngủ để thuê nhà nào con muốn thay vì căn hộ bé xíu đó. Mà con biết không, bạn trai cũ Tommy Meadows của con hiện đang là nhà môi giới đất đấy. Mẹ chắc chắn cậu ấy có thể kiếm cho con một hợp đồng giá cả dễ chịu. Nhưng nói gì thì nói, con hạnh phúc mới là vấn đề.

Bố mẹ rất nóng lòng được gặp con. Con có chắc là không muốn bố mẹ ra đón con ở phi trường không? Con và cậu John này có vẻ hơi phung phí khi thuê xe chỉ để lái từ phi trường về Lansing... Nhưng mẹ tin là cả hai đứa biết cái gì nên làm.

Ít nhất cũng gọi điện trước khi máy bay cất cánh nhé, để bố mẹ biết khi nào mà ngóng chờ con. Và nhớ, đừng uống trên máy bay: con sẽ cần mọi sự khôn ngoan tỉnh táo vốn có nhớ khi máy bay bắt đầu rơi xuống, lúc đó con sẽ cần nhanh chân thoát hiểm khẩn cấp đấy.

Yêu con,

Mẹ

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>;

Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: Genevieve Randolph Trent <grtrent@trentcapital.com>

Về việc: Bữa ăn tối Chủ nhật

Yêu cầu hai cháu có mặt ăn tối vào Chủ nhật này ở nhà nội tại địa chỉ 266 Đại lộ Park. Vui lòng hiện diện ở đó đúng bảy giờ để dự tiệc cốc-tai. Ăn mặc thoải mái. Jason, Stacy, cặp sinh đôi và thành viên mới thêm vào gia đình cũng sẽ tham dự.

Và nội nói thêm là nội rất vui phát thư mời này cho cháu, Fuller. Ta có linh cảm rằng trong tương lai, chúng ta sẽ còn được thưởng thức nhiều bữa tối Chủ nhật cùng nhau nữa.

Stacy có gợi ý là, vì hai đứa có sở thích viết cùng nhau, tụi bây chắc sẽ muốn mở một tờ báo tự điều hành. Nội phải nói là, nội thấy đây là một ý chẳng ra làm sao. Có quá nhiều tờ báo trong cái thành phố này rồi, theo ý nội.

Nhưng thôi, ta chỉ là một bà già. Ta biết gì mà nói chứ?

Mong gặp hai đứa.

Mim

Gửi đến: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Từ: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Về việc: Này em

Em xem có thể ra sớm cùng anh và Paco làm một cuộc đi dạo nhỏ không? Anh và nó có chuyện muốn hỏi em.

John

Gửi đến: John Trent <john.trent@thenychronicle.com>

Từ: Mel Fuller <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Về việc: Em không nghĩ còn điều gì

em muốn làm hơn.

Sẵn tiện nói anh luôn, câu trả lời là có.

Mel

[1] Sự kiện diễn ra hai năm một lần – ND.

[2] Chất do loài này tiết ra nhưng lại hấp dẫn loài kia – ND.

[3] Biệt danh của thánh Fancisco, người sáng lập dòng Francisco – ND.

[4] Bức họa Thần Vệ nữ do họa sỹ Ý Botticelli vẽ - ND.

[5] Ông tổ của thể loại truyện trinh thám và hình sự Mỹ - ND.

[6] Nhân dạng bí mật của Batman – ND.

[7] James Broslin và Barbra Streisand, cặp đôi diễn viên người Mỹ - ND.

[8] Oprah Winfrey, người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng của Mỹ - ND.

[9] Nhân vật trong phim Shakespeare Đang Yêu – ND.

[10] Hugh Grant và Liz Hurley, cặp đôi diễn viên Mỹ - ND.

[11] Julia Roberts và Bratt Benjamin – ND.

[12] Vivica thường viết sai chính tả - ND.

[13] Kích thích tố sinh dục nam – ND.

Chia sẻ Ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>